

جلد سیم از کتاب دین ماخ التواریخ در وقایع اقبال سیم

۶۹. **مَنْ هَذَا عَنْ بَيْتِهِ وَيَجِي مَرْتَجِي عَنْ بَيْتِهِ** گفت ای مردم سخن خودم گفت کوشن آرید آنکس که خواهد ایمان آورد و اگر نه
 کافر شود از رسول خدای شنیدم که فرمود که ای که امیر المؤمنین و داع جهان کوی حضرت جبرئیل است که خبری در آن نباشد عرض
 کردم آن چیست یا رسول الله فرمود امانت مذک شود و حیانت فرادان کرد و مردان در میان سخن نماندند و دیگران کاران باشند
 همانا بعد از امیر المؤمنین علیه السلام بگفت جهان را فرو گیرد و بداند که جهان از من خالی نباشد و ادم که علی در جهان است بعد از من علی کبیر
 منت علی و پست منت علی کوشنت منت علی استخوان منت علی و بدان منت علی عرقهای منت علی براد منت علی
 و ستی منت بر اهل من علی خلیفه منت در قوم من علی وفا کننده و صدقانی منت علی او کننده قرضهای منت علی در شدت
 یار و یاور منت علی با من در حرب کفار مجاهد بود و هنگام نزول حی ثمانه بود و با من طعام مشیت خورد و جبرئیل بن پرده کرده بعد گز
 ما به مسا فخر کرد و مرا بچشم وحی سا بگرفت که علی از پکان خجاست و ای میرم شمارا که او یکیرم چند آنکه علی در میان شاست
 امری بر شما پوشیده نماند چون از میان شما بیرون شود مفاد این آیت مبارکنا **بَشِيرٌ لِّبَيْتِكَ مِنْ هَذَا عَنْ بَيْتِهِ وَيَجِي**
مَنْ حَتَّى عَنْ بَيْتِهِ وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ در خبر است که معصومین صوحان عهدی تمام عزت اندوه برنت بر سر قبر امیر
 المؤمنین علیه السلام بایستاد و شتی از خاک بر گرفت و بر سر بر کند شتم **قَالَ فِذَا كَأَنِّي وَاقِعٌ بِأَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَهَيْئًا**
فَعَدَّ كُنْتَ طَيِّبٌ لِلْوَالِدِ قَوِيٌّ الصَّبْرِ عَظِيمِ الْجِهَادِ وَفَدَّ وَصَلْتَ إِلَى مَا أَمَلْتَ وَفَأَجْرَتْ اللَّهُ لِحَابَةِ رَأِيحِهِ وَصَلْتَ
إِلَى رَيْكِ فَاسْتَفْبَلَكَ اللَّهُ بِالْبَشْرِ وَاجْتَمَعَ حَوْلَكَ الْمَلَائِكَةُ وَسَكَنَتْ فِي جَوَارِ الْمُصْطَفَى فَأَكْرَمَكَ اللَّهُ فِي
جَوَارِهِ وَأَخْبَرَكَ بِدَعْوَةِ بَيْتِهِ وَمَقَالَ مِنَ الْكَايِسِ الْأَوْفَى فَاَسْأَلُ اللَّهَ الَّذِي مَنَّ عَلَيْنَا بِأَنْ وَقَفْنَا
لِنَا بَعْدَكَ وَالْعَيْلِ بِبَيْتِكَ وَالْمَوَالِ الْأُولَى وَاللَّهَاطِكِ وَالْمَعَادِ لِأَعْدَائِكَ أَنْ يَحْتَرْنَا مَعَكَ فَفَدَّ وَصَلْتَ
إِلَى رَيْكِ لَمْ يَبْلُغْنَا أَحَدٌ عَجْرَكَ وَجَاهَدْنَا فِي اللَّهِ آمَامَ النَّبِيِّ حَقَّ الْجِهَادِ وَقَفْتَ بَيْنَ اللَّهِ حَقَّ الْفِيَامِ
أَدَّتْ السَّنَةَ وَأَطْفَانَ الْفَيْتَةِ وَأَسْفَامَ بِكَ الْإِسْلَامِ وَأَنْظَمَ بِكَ الْإِيمَانَ وَجَمَعْتَ مَنَابِتَ لَمْ
تُجْمَعْ لِعَجْرِكَ أَجَبْتَ النَّبِيَّ إِلَى الْإِسْلَامِ قَبْلَ كُلِّ أَحَدٍ وَأَحْرَقْتَ مُنَابِتَهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَسَارَعْنَا إِلَى نَصْرِهِ
وَفَدَّ بِنَهْ يَرْوِجِكَ وَجَرَدْتَ سَبْعَكَ ذَا الْعُقَارِ لِنَصْرِهِ مَا لَكَ بِكَ كُلِّ جَبَّارٍ عَدِيٍّ وَذَلَّ بِكَ كُلُّ طَائِفٍ
شَرِيهِ شَدِيدٍ وَأَنْفَلَعَ بِكَ الشِّرْكَ وَالْكُفْرَ وَالْعُدْوَانَ وَهَلَكَ بِكَ أَهْلُ الضَّلَالَةِ وَالظُّنْبَانِ
فَهَيْئًا لَكَ يَا أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ مَا جَاكَ اللَّهُ بِهِ مِنْ هَذِهِ الْمَنَابِقِ الْقَضَائِلِ كُنْتَ أَقْرَبَ النَّاسِ إِلَى رَسُولِ
اللَّهِ وَأَمَدَّ نَامِ إِسْلَامًا وَأَعْظَمَهُمْ فَهَذَا وَعِلْمًا وَأَكْلَمَهُمْ بَيْتِنَا وَأَثْبَتَهُمْ جَنَانًا وَأَكْرَمَهُمْ سَوَابِقَ فَلَا
حَرَمْنَا اللَّهُ أَجْرَكَ فَفَدَّ كُنْتَ لَنَا مَنَابِقًا لِحَبْرٍ وَمَدَدَتْ بَابَ الشَّرِّ وَفِيَتْ لَنَا يَوْمَانِكَ أَبْوَابَ الشَّرِّ وَبَدَّ
عَنَّا أَبْوَابَ الْحَبْرِ فَلَوْ سَمِعَ النَّاسُ قَوْلَكَ لَا كَلُوا مِنْ قَوْلِهِمْ وَمِنْ بَعْثِهِمْ وَلَكِنَّهُمْ أَخْبَارُوا عَلَى الْأَخْبَرَةِ الَّتِي
 گفت پر و ما درم فدای تو بود یا امیر المؤمنین کوارا با در تو که امتهای خدا که پاکیزه مولد و شیخا مجاهد بودی و بر قشای آرزو دست یافتی
 و در راه خدا تجارتی سودمند کردی خداوند بشارت خود را بدیده تو کرد و در شیشگان بر تو کرد آمدند پس در جوار مصطفی حاجی کردی و
 خداوند تو را در جوار خویش حاجی اود و بمقام و تزلزلت محمد محض ساخت و از دلالت رحمت میراب فرمود از خدای خواهد آمد که برنت
 گذارد و موفق بدار و مانع بعت تو کنیم و براه تو رویم و دوست تو را دوست داریم و دشمن تو را دشمن داریم و حشر با تو باشد همانا آن
 مکانست را ادا کند کردی که کس جز تو نکرد و او کمتر از در یافتی که کس جز تو نیافت و در پیش روی سنجید کار زار کردی و دین خدای را استوار

مرشد
معصومین در شهادت
علی

والمؤمنون

کتاب شهادت از کتب امیرالمؤمنین علی علیه السلام

دشمنی و سنت را حکم ساختی و فتنه را بر انداختی اسلام با تو قوام گرفت و ایمان با تو انعام پذیرفت مناقب و مضامین را خاکی
 خویش فرمودی و در قبول اسلام اجابت پیمیر را اول کسی تو بودی و او را در هر کار بنی متابعت کردی در نصرت او مساعیت
 جستی و جان خود را بر غمی او دشتی و دفع خصم را با تیغ کشیده حاضر بودی پس دشمنان را میزروی تو در هم شکست و اشرار را ستم کردی
 بیاری تو خوار مایه ساختی و بیخ شرک و کفر را بزود و اهل ضلالت را بسبلاکت اخذ کردی و او را بر تو با دایه امیرالمؤمنین آنچه خداوند از قضایک
 مناقب تو اعطا کرد تو از همه جهانیان با رسول خدای نزدیکتر بودی و در اسلام سبقت دشتی و در فهم و علم فاضلتر بودی و در
 یقین و ثبات قلب کاملتر بودی خداوند ما را از اجر تو محروم مگرداند و تو ما را از صفای خیر و دفع شر تو بودی در حالت تو ابواب شر کشید
 و در مای خیر را بست اگر مردمان کوش فرمایان تو داشتند حوصله آرزو را بنغمتهای کونا کون بنیاشند لکن دستخوش دنیا شد
 و آخر ترا پشت پای زدند چون منصفه این کفایت را بسپای آوردند و اوان بکبر سیت آنگاه امام حسن امام حسین و محمد و جعفر و حسان
 یحیی و عیون و عبدالله و دیگر و دیگر فرزندان امیرالمؤمنین علی علیه السلام را تقرب بکفایت و با کوفه مراجعت کرد و عبدالله بن عباس بن علی علیه السلام

این شعر در شرح امیرالمؤمنین شایسته کرد

وَهُرَّ عَلِيٌّ بِالْعِزِّ الْمُبِينِ كَحَبِيبِهِ	مُضَيَّبَتْهَا جَلَّتْ عَلَى كُلِّ مَسْلُوبٍ
وَقَالَ سُبَّانِيهِ أَمِنْ لَدُنَّ نَارِ	وَقَضَبَتْهَا أَشْفَى الرَّيْبِ بِاللَّيْلِ
فَمَا جَلَّهُ بِالسَّيْفِ شَكَّ عَيْبِهِ	لِيُؤْمَ قَطَامٍ عِنْدَ ذَاكَ ابْنِ مَلِمْ
فَأَخْرَبَهُ مِنْ خَيْرِ مَضَلِّ سَبِّهِ	تَبَوَّءَ مِنْهَا مَقْصِدًا فِي جَهَنَّمَ
فَقَارَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ بِمَجْطَبِهِ	وَأَنَّ طَرَفَكَ إِخْتَدَّ اللَّيْلُ بِالْمَجْمَعِ
أَلَا إِنَّمَا اللَّهُ بِلَاؤُهُ وَمُؤْنَتُهُ	حَلَاؤُهُ شَكَّ بَصِيرَتِهِ وَعَلِيمُ

و نیز مردی از آل ابوطالب گوید

بِأَبْوَسْتَيْدَا الْحِجْرِ لَهُ	صَلَّى بِالْإِلَهِ عَلَيْكَ يَا فَتْبِرُ
بِمَا ضَرَفْتُمْ أَنْتَ سَاكِنُهُ	أَنَّ لَا يُجِيلُ يَا رَضِيهِ الْفَطْرُ
فَلْبُعْدَيْنِ كَهْكَ بِالْقُرْبِ	وَلْبُورَقِنِ بِجَيْمِكَ الصَّغْرِ
وَأَلَّهُ لَوْ يَكُ لَمْ أَيْدُ أَحَدًا	إِلَّا قَلْبُ لِفَاتِحِي الْيَوْمِ

امیرالمؤمنین حضرت مسعود گفتند که جدید بن عجم را در آتش سوخت این اشعار را در شرح امیرالمؤمنین علی علیه السلام شایسته کرد

أَلَا يَا عَجْرَنَ وَجَيْمِكَ فَاسْعِدْنَا	أَلَا لَيْكِي أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ
وَبُنْيَانِ خَيْرٍ مِنْ رَيْبِ الْمَطَايَا	وَعَبَسْنَا وَمَنْ رَكِبَ التَّقِينَا
وَمَنْ لَيْسَ النِّعَالُ وَمَنْ حُدَا	وَمَنْ طَرَفُ الشَّاقِ وَاللَّيْسَانَا
وَكُنَّا قَبْلَ مَقْصِلِهِ بِجَنْبِهِ	فَرِحْنَا مَوْلَى رَسُولِ اللَّهِ فِينَا
فَبَيْنَ الدِّينِ لِأَرْزَابِ فِيهِ	وَبَعْضِي بِالْقُرْبَيْنِ مُسْتَبِينَا
وَبَدَعُوا لِمَاعِزٍ مَجْصَاهُ	وَبِهَيْكَلِ قَلْعِ أَيْمِهِ الشَّارِقِينَا
وَلَيْسَ بِكَارِئِ عِلْمَا لَدَيْهِ	وَلَعَلَّ قَلْبَ مَنْ الْمَجْبَرِينَا

جلد سیم از کتاب دویم ناسخ التواریخ در وقایع اعیان سمر

لَمْرُ أَبِي لَعْدَا أَهْبَابٍ مِصْرٍ   عَلَى طُولِ الْعَقَابَةِ أَرْجَوْنَا
 وَغَرَّوْنَا بِأَنْهَمُ عَكُوفٍ   وَلَيْسَ كَذَا قِيلَ لَنَا كَيْفَانَا
 آتَى تَهْمِرَ الْقَصِيَامِ فَجَسَمُوا نَا   يَجْعُرُ الثَّالِثِ طَرَا أَجْمِينَا
 وَمِنْ بَعْدِ النَّبِيِّ مَقْبَرُ نَفْسٍ   أَبُو حَيْنٍ وَجَبْرُ الصَّالِحِينَا
 كَانَ الثَّاسِرُ إِذْ فَتَدُّوْا عَلَيْنَا   نَعَامُ جَالٍ فِي الْبَلَدِ سِينِنَا
 وَلَوْ أَنَا سَلْنَا الْمَالَ فِيهِ   بَدَلْنَا الْمَالَ فِيهِ وَأَبْنِينَا
 أَشَابَ ذَوَابِي وَأَطَالَ حَرْبِنَا   أَحَامَةُ حِينَ قَارَعْنَا الْفَرَسِينَا
 نَطُوفُ بِهَا لِحَاجَتِنَا إِلَيْهِ   فَلَمَّا اسْتَبَاسْتَدَقْنَا رَيْبِنَا
 وَقَبْرُهُ أَمْ كُنْتُمْ إِلَيْهَا   نَجَاوْنَهَا وَقَدَّرْنَا الْبَيْبِنَا
 فَلَا تَبْمَثُ مَعْبُودَةُ بْنُ مَحْمُودٍ   فَإِنَّ بَيْتَهُ لِلْخَلْفَاءِ فِينَا
 وَجَمْعِي الْإِيمَانُ عَنْ تَرَايِضٍ   إِلَى ابْنِ سَيْدَا وَإِلَى أَخِينَا
 وَلَا نَعْبُدُ مَا مِ الْأَمْرِ فِينَا   سِوَاهُ الذَّمْرِ أَخْرَمَا بَيْبِنَا
 وَإِنَّ سِرَانَا وَذَوِي حِجَابِنَا   قَوَّاصُوا أَنْ يُحْبَبُوا دُعِينَا
 يَكِلُ مَهْمَتَهُ عَضْبٍ وَجَزِي   عَلَيْهِنَ الْكُفَاهُ مَسْوِينَا

در خبر است که سیان بن ابی تیب بن عبد شمس بن ابی وقاص بن شهابت امیر المومنین چون بجای سمرقند رسید درین شهر مشرف شد

قَالَتْ عَمَلُهَا وَأَسْتَقْرَبَهَا التُّو   كَمَا فَرَّحْنَا بِأَلْبَابِ السَّافِرِ
 انگاه باز پرس کسی که او را در گذشت گفتند مردی از زمین سمرقند آمد این شعر فرمود
 فَإِنَّ بَيْنَ نَابِهَا فَلَمَّا بِنَاءُ   غَلَامٌ لَيْسَ فِيهِ التُّرَابُ
 زمین و خرم سگ گفت بپایشه در حق علی مرتضی زمین زمین کیستی گفت چنین است که در گوش کم مرافق او در او فرستادند
 مَا زَالَ إِضْدَاؤُ الْعَصَابِلِ بَيْنَنَا   بِأَسْمِ الصَّدِيقِ وَكَثْرَةِ الْأَلْبَابِ
 حتی آنکه گفتم که آن قولت فیهنم   فِي كُلِّ جَمْعَةٍ طَلِيقِينَ ذُنَابِ

احمد بن حازم با سناد خود آورده که چون خبر قتل امیر المومنین علیه السلام را بجای سمرقند رسید از کمال سرور و بجهت شکر گذشت و چون خبر قتل امیر المومنین علیه السلام را بمبویه برد گفت ایق استاد الهی که آن بقعرش زدا عجبی فی الحقیقه خداوندی یعنی آنسیر که چنانکه علی خود را بهنگام مقاومت بزمین کسرتده شست و در جمان گفت و مسویه این شمس همی تذکره کرد

قَالَ لِأَرَانِيَبِ نَزَعِي أَيْمَانًا سَرَحْتُ   وَاللَّيْظِيَاءُ بِأَلْخَوِيفِ وَلَا وَجَلِ

تذکره ایام امیر المومنین علیه السلام زمین نجیب را برای زمین خود

در فرقه الغری از علمت بن چندب تصحیح شده میشود که امیر المومنین علیه السلام از نسی من خورق و میره را تا بگوید و بر ویاتی من بخت میره تا بگوید از دهقانان آنکند و بچهل هزاره هم بخرد و جماعتی را بر این بیس و شری شاد گرفت بعضی از اصحاب عمر کردند امیر المومنین زمین را بر زمین که بیس بره از آنست که بیس بهمانی چنان که این تصحیح میفرمائی فقال تمتعت رسول الله يقول كوفان بخت من

تبعای
امیر المومنین علیه السلام
بجای سمرقند

کتاب شهادت از کتب امیرالمؤمنین علی علیه السلام

ظلمها سبغون الفأبد خلون الجنة یغیر جناب فاشتهقبت ان یحشروا فی ملک فرمود از رسول خدا شنیدم که ۹۳
 فرمود در قیامت هفتاد هزار کس از ارض کوفه خسر میشوند کبلی با نپرسی و حسابی داخل بهشت میشوند خواستم انچه از ملک من انچه شوند
 هم در فتره الغری مسطور است که یک روز شب عباسی با هفتک نخچیر از کوفه بیرون شد و در اراضی غریمن و ثویه طایفه از آنها بودیدار شد
 رشید فرزند او تا صغری شکاری و کلبهای سلم را در دادند آهوان فرار کرده خویش را بگذاشتند و در فرار از آنجا که بخت صغری
 نیز در افتاد و کلاب باز شدند و یکباره آهوان از فرار از آن غیب آمدند و کلاب و خور را هفتک ایشان کردند همچنان هزاران تل کشیدند
 و جانوران شکاری باز ناخشد چون سگرت کار بدینگونه رفت هر دو از رشید عظیم شخصی گرفت و فرزند او تا از آن نواصی برود از بر
 شخص انجال حاضر شد از قبیل بنی اسد که ساکن آن اراضی بودند شیخی را بیاوردند از وی پرسید که حال این کلبه چیست گفت اگر نخوا
 مرا خطا مان بیدهی تا بمرض میرسانم گفت در مان باش آنچه دانی بازگویی گفت پدران ما نبوت فرزند از خبر داده اند که قبر امیرالمؤمنین
 علیه السلام در این کلبه است لا جرم خداوند این تل را حرم ساخته و زبان جانور از زار زدند کان محرم داشته چنانچه بر این کلبه
 الا انک الامین باشد پس هر دو را سبب برآمد و وضو ساخت و بر آن تل صعود داده نماز بگذارد و سخت بگرفت و بفرمود تا از پشت
 بنیانی کردند و از طریق حرقه بر آوردند از پس او اتا صریدین مکره بعد کتبه زیارت تقیر مبارک رفت و مستصر شرح بساخت مستصر
 ذکر مدت عمر امیرالمؤمنین علیه السلام و نمودن جنین علیهما السلام امیرالمؤمنین علیه السلام را بعد از وفات آنحضرت

میت
شیر امیرالمؤمنین

امیرالمؤمنین علیه السلام ششاد و نود و سه سال بعد از نبوت آدم صغری علی بن ابی طالب و علیه السلام در روز جمعه سیزدهم شهر ربیع الاصل طالع
 حشر در خانه مکه متولد شد چنانکه در جلد دوم از کتاب الفیاض الثوری شرح رفت و رسول خدا ششاد و نود و سه سال
 سال شمس بعد از نبوت آدم در روز پنجشنبه غره شهر ربیع الاول از کتبه هجرت فرمود شرح انچه تیر در کتاب رسول خدا صلی الله علیه و آله
 افتاد و امیرالمؤمنین علیه السلام در شب بیست و یکم شهر رمضان در سال هجرت بیخوابی از جهان فانی جدا گردید فرمود از این شمار مدت عمر آنحضرت
 شصت و سه سال دو ماه و هشت روز میشود مگر از این مدت بیست و هفت ماه و هفده روز که امیرالمؤمنین در مکه جای داشت و پیش و کم
 هشتاد و نه سال افزوده میشود پس آنحضرت شصت و سه سال و نه ماه و اندر روز قمری خواهد بود بیست که اختلاف توهمین
 که بعضی عمر آنحضرت را شصت و سه سال و کردی شصت و چهار سال زیاد کردیم نوشته اند از اختلاف سال شمسی قمری جعلت داشته اند در شرح شفا
 از شبیه هجری حدیث میکند که با جماعتی از اصحاب بر حسن بنی علیه السلام در آمدیم و فرادان از اشتیاق دیدار امیرالمؤمنین علیه السلام
 مذکره کردیم فرمود هیچ نخواهید امیرالمؤمنین را دیدار کنید گفتی چنانکه خواهی پس بجانب صدر مجلس قدمی چند بردی و پرده که
 آویخته بود دست برد و بر انداخت و فرمود نگران شوید چون کمر بستیم امیرالمؤمنین علیه السلام را دیدیم که بر جای نشسته است بر سر
 و شمال که در زندگیا او دیدیم پس دست برد و آن پرده را چنانکه بود در آنجا بگذاشت اصحاب با یکدیگر گریه می کردند ما از حسن آنحضرت دیدیم که
 از امیرالمؤمنین بنی دیدیم از امام محمد باقر علیه السلام حدیث کرده اند که بعد از امام حسن علیه السلام کردی از اصحاب آنحضرت امام بن
 علیه السلام آمدند و عرض کردند چه در نزد دست از انجایب که ما از پرت دیدار می کردیم فرمود پدر ما می شناسید گفته بودند
 نمیشناسیم پس آنحضرت پرده که بر باب آویخته بود بر گرفت و فرمود نظاره کنید چون نظر افکندید امیرالمؤمنین علیه السلام را بگریه
 از شخصی گفته هذا امیر المؤمنین و تشهد انک خلیفته حقا اماما تو امیر المؤمنین را خلیفه بر حق باشی

و سایر
امیرالمؤمنین

ذکر اسما و القاب امیرالمؤمنین علیه السلام

نام امیرالمؤمنین علیه السلام حکم خداوند تبارک و تعالی علی است چنانکه در شب معراج بارئسل فریش خطاب نمود که ای محمد اقران

جلد سیم از کتاب دویم تاریخ التواریخ در وقایع اعالیم سوره

عَلَيْكَ السَّلَامُ وَقُلْ لِي يَا اٰجِبُهُ وَاٰجِبْ مَنْ يَجِيئُهُ بِالْمُحَدِّثِينَ جِيئَ لِعَلِيٍّ اَسْتَقْبَلَهُ اَسْمَاءُ مِنْ اَسْمَعِي قَا نَا
 الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ وَهُوَ عَلِيٌّ وَاَنَا مُحَمَّدٌ وَاَنْتَ مُحَمَّدٌ يَعْنِي اَبِي مُحَمَّدٍ عَلِيٌّ رَا اَزْمِنْ سَلَامٍ بِرِسَانٍ وَبِكُومٍ اُوْرَادٍ وَدَسْتٍ مِيْدَارِمٍ وَبِكْرَةٍ
 اُوْرَادٍ دَسْتٍ مِيْدَارِدٍ اُوْرَايَزِدٍ دَسْتٍ مِيْدَارِمٍ دَاوَدَسْتِي مِنْ كِبَاوَسْتِ نَامٍ اُوْرَا اَزْدَامِ خُوْدٍ بَرُوْرِدِه اَمِنْ عَلِيٍّ عَظِيْمٍ وَاُوْعَلِيٍّ سِتِّ وَاَمِنْ
 مُحَمَّدٍ دُوْمَحْدِي وَنَامٍ دِيْكَرِ شَسِّ حِيْدَرَسْتِ وَكَيْفِ اَتْخَرْتِ اَبُوْحَسَنِ وَاَبُوْحَسَنِ دِيْكَرِ اُوْرَايِزِيْدِيْنَ اَبُوْتَرَابِ اَبُو سَبِيْحِيْنَ اَبُو اَبِيْشَدِّ
 وَاَبُو مُحَمَّدِ اسْتِ وَشَرْحِ اِيْجَلِدِ رَاوِ بَلُغِي اَزِ الْقَابِ مَبَارِكِشْ نَاوِ جَلِدِ دُوِيْمِ اَزِ كِتَابِ اَقْلِ مَدُوْلِ قَسَدِ وَاَدَلِشْ مَرُوْمِ دَشْتِيْمِ اَكُوْنِ بَدْرُكَرِ اَنْجَزِ
 اَسْمَاءِ الْعَابِسِ قَمِ كَرْدِه اِيْمِ اَبْتِدَا خَوَايِمِ كَرْدِ اِيْنِ شَهْرِ شَوْبِ اَزِ كِتَابِ اَلْاَنْوَارِ قَمِ مِيْكَدِ كِه خَدَاوَنْدِ دَرِ كِتَابِ كَرِيْمِ عَلِيٍّ رَا بِيْصِيْصَه نَامِ يَادِ
 فرموده و این حدیث را اینست و اینست را انشاء کرده

اللَّهُ سَمَاءُ أَسْمَاءُ تُرَدِّدِي فِي
 الْقُرْآنِ نَكَرُوهَا فِي مُحْكَمِ التَّوْرِ
 فِي الْحَجْرِ وَالْمَلِكِ الْأَنْفَالِ بِلَهْمَا
 وَالصَّافَاتِ وَفِي صَادٍ وَفِي التَّوْبِ
 وَفِي كُلِّ سَمَاءٍ فِي التَّوْرَةِ تَمَشُّدِي فِي
 الْإِنْجِيلِ بِصِرْفِ الثَّلَاثُونَ فِي الزُّبْرِ
 وَلِلنَّبِيِّ بَعْدَ خَيْرِهِ الْخَيْرِ
 وَلِخُدَّارَةَ وَارْتِضَاءُ لِلنَّبِيِّ آخَا

وهم این حدیث است

وَكَمْ حَوَى الْقُرْآنُ مِنْ ذِكْرِ صِلِهِ
 قَمَا سُورَةٌ مِنْهُ وَمِنْ فَصِيلِهِ تَمَلُّوْ
 أَلَمْ تَكُنْ لِكِ الْأَنْفَالِ فِي غَيْرِ مَوْجِ
 وَبُؤْسُ أَنْ تَمَسَّتْ نَوَاحِي الْحَجْرِ وَالْحَقْلِ
 وَسُورَةٌ بِرَاهِيْمٍ وَالْكَهْفِ فِيهَا
 وَطَاهَا بِتَمَجُّدِ نَبِيِّكَ الْجَاهِلِيَّ وَالنَّبَلِ

باجلد نام آنحضرت در آسمان شش طویل و در زمین مجاہل و در لوح قنوم و در قلم منجم و در عرش معین و در نزد رضوانین و در نزد
 حورالین اصابت است و دیگر در صحف بر اسم خریل و در عبرانی بلقیاطیس و در عبرانی شریل و در توریة الییا و در زبور اریا و در انجیل
 بریا و در صحف بحر لہین و در قرآن علی و در نزد رسول ماطر و در نزد ہندوان بنگیر و بردایسی نکر و در نزد رومیان بطریسی و در اریزیدہ فرقی
 و بردایسی اطفاوس در صغلاب فیروق و در فرس خیر و بردایسی فیروز و در ترک تیریا ایر و بردایسی داج و در نزد ساکنین سو حال کج
 خزر برین و در نزد جماعت بنط کرایا و در نزد بطلان نبی و در زنج جنین و در جہت تبرکات و بردایسی کرفاست و دیگر فلا سفہ اورا یوتا
 و کنہ بومی و جماعت جن جین و شیباطین بدو مشرکین موت احمد و تومین سحابہ بیضا کونند و پدرش حرب بردایسی بطیر بادش
 حیدرہ و بردایسی اسد و دایہ اش میمون و خداوندش علی خواند انا القاب آنحضرت کہ بر ہسنہ فرود میآید
 بدینگونه است

سَيِّدُ الْجَبَّاهِ نُورُ الْأَصْفِيَاءِ هَادِي الْأَوْلِيَاءِ فَيْلَةُ الرَّسْمَاءِ مُذَوُّ الْأَوْصِيَاءِ إِمَامُ الْأَنْبِيَاءِ آمِنُ
 الْأَمْرَاءِ آمِنُ الْأَمْنَاءِ يَمَالُ الصَّنْفَاءِ غَضَّةُ الْأَعْدَاءِ مُرْشِدُ الْعُلَمَاءِ مَعْنِيَةُ الْفُقَهَاءِ أَعْلَمُ الْقُرُوْ
 أَفْضَلُ دِي الْعَفْصَاءِ أَبْلَغُ الْبَلْفَاءِ اَخْطَبُ الْخَطْبَاءِ أَنْظَلُ الْفَضَاءِ خَيْرُ الشُّرَاءِ أَشْرَأُ أَهْلِ الْبَلْفَاءِ
 الشَّهِدَاؤُ الشُّهْلَاءِ رَوْحُ فَاطِمَةَ الرَّهْلَاءِ صَالِحُ الرَّابِيَةِ وَاللَّوَاهِ دَافِعُ الْكَرْبِ وَاللَّوَاهِ مُعْرِ الْأَوْلِيَاءِ
 مُنِدُّ الْأَعْدَاءِ الشَّابِقُ بِالْوَمَاءِ ثَابِي أَهْلِ الْبِكْسَاءِ مُنْفَعُ مَرَدِّ الْعَرَبِيَّةِ بِاللَّمَاءِ اَتْمَارِيْعُ عَنِ بَيْتِ الْمَالِ
 صِرْفُ الْبِدْمِيْنَ الصَّفْرَاءِ وَالْحَمْرَاءِ وَالْبَيْضَاءِ أَعْلَمُ مَنْ هُوْنَ رُفَعُو الْعَبْرَاءِ وَتَحْتَ أَيْدِي السَّمَاءِ الْمُنَابِقِ

کتاب شهادت از کتب امیر المؤمنین علی علیه السلام

العبدین الاکثر القنع فی الغیر المؤمن الاحر العذاب الاکبر ابوشیبه وشیر المتوحید و ٢٩٧
 ما ادرک ما حذر هو الکوکب الازهر والقر الا نور والظود الا کبر والضرغام المصدد الظاهر الخیر
 والعمصام المنذر صاحب برائه وعظیر وراهب خیر کئی احدی وحتین والحدید و بدر الاکبر
 سانی و زاد الکونین یوم الهیث ومن اعطی رسول الله صلی الله علیه و آله یسلیه الکونین الايمان المنیر
 واللبل الشیر والجمر المنیر الامام والوفی والحنن وابن الیم والاح والوزیر الذی کان لضعفاء
 المهلین نجیر ولا یؤاوه الکافرین مبیرا ولجیش الله مباشر و امیرا ولکونین العطاء علی الفقراء مدیرا
 حتی ترل فیہ و فی اهل بیته الذین طهرهم الله تطهیرا و یطمون الطعام علی جبهه من کینا و یتنوا و اشیر
 الامام المنار المرفوف بلا انکار الواعظ بالصحیح والایثار فایل المنافین والکفار هارم الجیش الحر
 صاحب ذی القنار فایل عمرو و مرتب ذی الحار کفنا الاخبار ملجا الابرار منی الاخبار قر الامار
 زعم الکفار فیهم الجمه والنار سید المهاجرین والانصار صوجع الظنار وابن عم الشیر المنار
 الکرا عین قراب امیر البرره فایل الکفره ذابح القهره فایل عبون السحره ثم تبعه الشجره الله
 لم یخالف الله طرفه لا عین فیها امره المبی نفسه یوم الخیر یجدره اخور رسول الله ووزیره ووصیه
 ومشره عین بالکرم غراره ومعدن الحیم وقراره لم یطلب فی الدنيا امانه ولا لها عار شفیق
 الخیر رفیق الطیر الذی فلع باب خیر و فرج حود منیر ومن الفایه الامر بالمعروف والنهی بالمعذبه
 الاول والاخر والظاهر والظہیر والشایر والبشر والشاکر ومن صفایه ربانی الرحیم الله
 الی الرضا والرضوان الرجل الرجال الراجح الراجح الرضا الشید

آیه مستور بر ای مجرب است

جلایل الحار اسد البراز المنقوش من الاعواز الذی لا یبغاط من جیل الاموار ولا یفزع بغار
 المرکاز و من صفاته الریم والرهید آیه مستور بحرف بین مطرب والزلفی والرتبون و زبد
 صخر التموین انرا التموین فایل الکفره والجنین مختار للک الملکوس ومن فایله لا یسوا
 علیا فانه فی ذی الله منسوس کلیم الشمس صهی النفس الثابین الحس الیمن کل ذین الحلیب
 عند الوحده الی کل انش یعض الی الناس یقیل البغاه الناکه الاذناس و فی البسیده الفایله
 الاذناس وطرد الفکره للاروه الانکاس و فی القوه والثوکه والباس خیر البشر و خیر الامه و خیر
 الناس سماء نقة و جعل البتول عرسه و ابوی امیه یخه العیبه عرسه الذی من اسماء له شیده
 والشایح والشابن والشاحه والشاید والتیسل والسلام والسیله والسند

آیه مستور بحرف شین مجرب است

تصلح قریش لبنا الجیش لم یبق امر الله بحقیه و طلیس و اش ضعف الاسلام احسن دین و لم یبطله عن
 عن صلاح الامه و فاته خلد ولا مذا و خیش
 آیه مصدر بصاد ممل است

صالح التعمیر بحرف شین مجرب است

صالح التعمیر بحرف شین مجرب است

جلد سیم از کتاب وقیم ناسخ التواریخ و تاریخ قایم سجد

الذین من أسماء المضائق والصدیق والصابر والضعیف ومن صفاته الضمير والصابغ والصفوة بفتح مستوم بضم وجر است

الذال من الخوض الواصل إلى الروض الذنوب من اسمائه الذین والدليل والذاعى وذابة الأرض لم يكثر ذهباً ولا فضة ولم يمشق عضة ولا بضة بل كانت دموع عبيته من خوف ربه من قصة منفضة بفتح مستوم بضم وجر است

الميزان العسيط بفتح مستوم بضم وجر است والجز على الظرف بفتح مستوم بضم وجر است
الذکر إذ كسبت الحفاظ المضعف إذا نفاصرت الوعاط والكايظ إذا طامن والعبط المنفاظ ذو الأذن الواعبه والبدل الباسطه بفتح مستوم بين ممله است والغلب الحفاظ

السيد الأورع والملمأ والمرع والمنهل والكنع والتجاد الأترع والبطن الأسلع جبل الذراع طويل الباع حنوط الترع المبلغ المضارع التصيد الشيع السيل الشايع أطول نبي ما شيم باعاً وأمضاهم زماعاً وأرجهم ذراعاً وأوقاهم تماماً وأكثرهم أشباعاً وأشهرهم وبقاً وأشدهم صرعاً وأعزهم امتناعاً ومن اسمائه على العالم اليم السدك البناد العابد العابد العابد العصر العزير العروة عين الله عنوان حقيقه المؤمنين بفتح مستوم بين ميم است التم النافع السيف الفالج

البحر الدامع المتبع المبلغ بفتح مستوم بحرف فباشه

السيد الشريف الكبر العظريف الشايع للنهف المقصوم للحنيف اللتان العفيف طروق الكهف ذو النجب منافس الخوف قبال الأوف محزون الصنوب التامى عن المنكير والأمر بالمعروف ومن صفاته النائر العنى العارن والفظرة والفصل والفاصل والفاصل والفايز والقصر بفتح مستوم بحرف فاف مابيه

الأيام الصديق المحنق المائل إلى الحق الفائل بالصيد وقى في بيان الألف سبيلها جرب على الإطلاق وسابق المسيلين بالإيقان ولم يعبه خشية الإملان عن مواصلة الإنفاق ناراً بإنفاه اليقاني شاق جاحم ذى الشفان كثر أهل الشام والجزا واليراب جاحلون الإبلا عند التلاق الذى صدق رسول الله صلى الله عليه وآله صدقاً وبخا لم يه في ذكوه بصدق الله اقتصب بالثام وبأتماسة تطوق ودق في علوه حنق ودبر في قتل الوليد في بدي وإهلا وعرو في الحنق ومرق في من أبناء الخرب ما مرق وعرق في بجره سبغ من سود المعاريك من عرقى وعرقى يشاب صاريك من سباطين الهياج من عرقى حتى استنوق الإسلام وأشق الإمام حقا وإلهام صدفا ومن اسمائه القسيم والقسم والفايت والفاخي الذين والفاخرة والعظم والعام والقبلة والقوى والقيم والفيلق الملوك والقصر بفتح مستوم بحرف كاف است المشيد والقدم

من جعل الله بياضه ومزاسيه فهو من حسن خيرة ذكاً وقصه شجاعة ولشما الفقه بطيب ذكره حباً بجره

من نبيع الزاوية

البحر الدامع

عاقبة من

عند الوفاة

کتاب شهادت از کتب امیر المومنین علی علیه السلام

عَبْرًا وَمِنْكَ وَخَلَقَ عَلَى صُورَتِهِ فِي حَمَلِهِ عَرْشِيهِ مَلَكًا وَمِنْ أَسْمَائِهِ السَّكَاةُ وَالْكَلْبَةُ وَالْحَبَابُ الْكُوكَبُ ٤٩٩
وَالصَّكْرُ وَالْكَوْزُ *بِحرف ميم است* وَاللَّكْهْفُ وَالكَاشِفُ

*احسن فاعله
سبعين مرتبة بالانوار
عقله اربعة ازاخلا جوده
من اوقته*

الْإِمَامُ الْغَايِدُ الْزَّايِطُ الْمَغْلَبُ أَمِيرُ الْمُقَلِّ عَيْشُ الْخَلِّ خَاصِفُ التَّغْلِ الرَّايُّ الْأَصِيلُ ذُو الْذَخْرِ لَبِيبُ
الْفَضْلِ الْإِمَامُ الْأَوَّلُ وَالْوَصِيُّ الْأَفْضَلُ وَالْأَخِيذُ الْأَوَّلُ قَلْبُ الْمَسْئُولِ يَوْمَ الْقَرَعِ الْمَهْوِلِ صَاحِبُ
الْإِنْعَامِ وَالطَّوْلِ وَالْقُوَّةِ وَالْحَوْلِ وَالْمُخَوِّقُ بِالْفِعْلِ صَمَانٌ لِقَوْلِ صُرْعَامَ يَوْمَ الْجَلِّ الْمُرْدُودُ لَهُ الشَّمْسُ عِنْدَ
تَرَكَ السَّلْبِ خَرَابُ الْفَلِّ حَلِيفُ الْبَيْضِ وَالْأَسِيلُ شَجَاعُ السَّهْلِ وَالْجَيْلِ نَقَسَ رَسُولُ اللَّهِ يَوْمَ الْبَاهِلَةِ
وَسَاعِدُهُ يَوْمَ الْمَضَاوِلِ وَخَطِيبُهُ الْمَضْمَعُ يَوْمَ الْمَعَاوِلِ رَفِجُ الْبَسْوِلِ أَخُ الرَّسُولِ سَبَقَ اللَّهُ الْمَشْرُوقَ
وَجَوَادُ الْخَلْقِ الْمَأْمُونِ الْحَجَّاجُ الْبُهْلَوِيُّ الْعَالِمُ الْمَسْئُولُ بِحَقِّ الْبَاطِلِ وَالْمَلْبَسُ الْحَلِيُّ لِلَّذِينَ الْعَاظِلُ عَلَيْهِ
فِي التَّأْوِيلِ تَعْوِيلٌ وَلَمْ يَزَلْ التَّزْيِيلُ تَفْصِيلٌ وَلَمْ يَزَلْ فِي كُلِّ مَجَالٍ فَصِيلَةٌ التَّفْصِيلُ رَأْبُهُ أَصِيلٌ وَرَأْبُهُ تَحْصِيلٌ
نُورُ اللَّهِ الْجَلِيلُ وَوَجْهُهُ الْجَمِيلُ وَمَسَاوَاهُ مَعَ إِبْرَاهِيمَ الْحَلِيلِ وَهُوَ فِي الْفَرَانِ الشَّيْلُ الَّذِي هُوَ
مُحَارِبُ الْكُفْرِ وَالْفَجْرُ بِالْتَّزْيِيلِ وَالْتَّأْوِيلِ الَّذِي مَثَلُهُ مَذْكَورٌ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِجْمَلُ جَمَلُ اللَّهِ مِنْ ذُرِّيَّتِهِ
إِلَهُ قَوْمِ جَيْلِهِ جِبَالُهُ جَيْمُهُ وَإِيٌّ وَأَسْمُهُ جَيْلِيٌّ وَهُوَ فِي الْمَوْجُودَاتِ فِي كُلِّ عَوَالِمٍ وَأَسْمُهُ عَلَى عِلْمِهِ

بِحرف ميم است

الْإِمَامُ الْمُعْتَمَدُ الشَّهِيدُ الْمُنْظَرُ النَّفِيسُ الْمَرْحُومُ الْخُودُ الْأَهْرَمُ بَابُ الْعُلُومِ وَجَمِيعُ الْعُلُومِ لَهُ مَعْلُومٌ
وَسِرُّ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ لَهُ مَعْمُومٌ وَقَلْبُهُ مِنْ حُوزِ اللَّهِ مَعْمُومٌ وَلَا جِلْدَ بَيْنَ اللَّهِ مَعْمُومٌ بَابُ الْمَنَامِ
حُجَّةُ الْخِيَامِ إِمَامُ الْأَنَامِ مُزَيْنُ الْأَبْنَامِ أَبُو الْأَعْلَامِ يَسْتَفِيهِ ظَهْرُ الْإِسْلَامِ وَهُوَ يَوْمَ شَدِّ غَلَامٌ سَائِدٌ
الْأَنَامُ وَكَرَّ الْأَصْنَامُ وَأَطَالَ الْغِيَامُ وَكَثُرَ الصِّيَامُ وَأَقَلَّ الْمَنَامُ وَكَثُرَ الْأَبْنَامُ وَأَبُو الْأَبْنَامِ وَقَلْبُ
الْإِعْدَامِ وَأَمَّا السَّلَامُ وَأَطَمَ الطَّعَامُ وَعَلِمَ الْكِرَامُ اللَّشَامُ وَأَسْتَعْلَى الْأَقْدَامُ وَأَهْجَرَ الْأَحْجَامُ
وَأَعْمَلَى قَضَاءُ الْحَقُونِ الْأَقْدَامُ الْهَادِي إِلَى دَارِ السَّلَامِ الدَّاعِي إِلَى بَيْنِ الْإِسْلَامِ الصِّدِّيقُ الْأَكْبَرُ
فِي الْأَنَامِ وَالْفَارُوقُ الْأَعْظَمُ بَيْنَ الْحَلَالِ وَالْحَرَامِ لَمْ يَشْرِبْ مِلْدَامٌ وَلَمْ يَمْرُقْ إِلَّا مَاءُ الدِّينِ الْقَوْمُ وَالْقُرْ
الْعَظِيمُ الْمَوْلَى الرَّحِيمُ وَالْتَّبَا الْعَظِيمُ وَإِنَّ لَدَيْهَا عَلِيٌّ حَكِيمٌ الصِّرَاطُ الْمُسْتَقِيمُ الْفَارُوقُ الْأَعْظَمُ وَالْإِمَامُ
الْحَكِيمُ مَا عَجَلَتْكُمْ وَلَا اسْتَحَلَّ الْحَرَمَ بِحَرْفِ عِلْمٍ وَوَعَاءُ حِكْمِهِ وَحِلْمٌ بَطِينٌ مِنَ الْجِيمِ مَتَّبِعُ الْعِلْمِ مُسْتَقِيمٌ
الْحَكِيمُ وَقَدْ حَبَسَتْ ثَمَارَ الصِّرَافِ عَلَيْهِ وَالْفَيْضُ جَوَاهِرُ الْعِلْمِ مِنْ لَمْبِهِ وَمَدْحُ جَيْشِ عَلَيْهِ السَّلَامُ مِنْ قَبْلِ
الْمَدِينَةِ وَحَرَّمَ أَهْلَ الْحَرَمِ بِحَرْفِهِ أَفْضَحُ الْعَالَمِينَ بَعْدَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ كَلَامًا وَالذَّمُّ فِي كُلِّ عِلْمٍ
خِيَامًا وَأَكْرَمًا لِلصَّهْبِ الْكَرَامَا وَأَطَمَ الْبَيْتُ وَالْيَسْكِينُ وَالْإِسْبَرُاطِيمَا وَمَعْرِفَتُهُ وَمَجْبُتُهُ وَمَجْبَةُ
أَدْوِيَّتُهُ لِلْخَلْقِ مِنْ أَيْدِيهِ إِنْغَامًا وَأَقْدَمَ الْأَفْرَابُ وَالصَّطَابِيُّ إِسْلَامًا وَمِنْ أَسْمَائِهِ الْمَفْجُ وَالْمَثَلُ وَالْمَقْدُ
وَالنُّوْمُ وَالْمُتَوَيْمُ وَالنُّوْمُونَ *بِحرف نون است* وَالْمُبَارَكُ وَالْمُبَارِكُ

بِحرف نون است

أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ وَإِمَامُ الْمُسْلِمِينَ سَيِّدُ الْوَصِيِّينَ فَارِسُ الْمُسْلِمِينَ إِمَامُ الْعَالَمِينَ نُورُ الْمُنْبَغِينَ رَأْبُهُ
الْمُهَنْدِبِينَ فَامْدُ الْفِرِّ الْعَجَلِينَ حُجَّةُ اللَّهِ عَلَى الْعَالَمِينَ وَقَائِلُ التَّائِكِينَ وَالنَّاسِطِينَ وَالْمُنَارِفِينَ رَفِجُ سَيْدِهِ

جلد سیم از کتاب دویم ناسخ التواریخ در وقایع اقالیم سبعه

۷۰۰

بسم الله الرحمن الرحيم

ذلوا العالمین ومیتر الشریک والشریکین ومیتر الظالمین ومدیرک الهارثین موضع طلمات الطالین
 نکال الظالمین صریح المستخرجین غیظ المناضین صاحب المؤمنین ساقی المؤمنین من الخوض فی يوم
 الدين اقل الشایعین افضل الجاهدین فایز الجاهدین وخیر الوصیین هو محمد صلی الله علیه و آله
 وعلى ذریتهما ابوالادیبین احسن المجتهدین ذین العایدین بصواب الهاشمیین والمؤمنین والذین
 زینة مجالس المؤمنین نفس البعین والحض المحسن والحلیفة الامین والعین المعین ناصر
 المؤمنین قوة الدين المبين وهو امام مبين والروح المکين وارت علم النبيين جل الله المنين لنا
 الشاطق بالحق المبين افضل الناس بعد رسول الله صلی الله علیه و آله اجمعين المحبتين للناس
 المنين المؤمن الامين المنصور المکين غرة المهاجرين صفوة الهاشمیين الاثرع البطن ازل
 من الشریک الشریکین بطن من العلم والبعین عنوان حقیقة المؤمنین فائد الغر المحجلین کان والله
 ابالبنیم وعون الضعیف ومعمار الدين وکر الساکین انهم من جند الشاطین واعضد
 یضربه خاتم النبيين واترل الله في شأنه بااتها التی حسبتك الله ومن اشرك من المؤمنین ومن انما
 هرون وذبون والبعین والبعین ما سجدة الوثن وما حکم بالظن وذاته الله بسطة في العلم والحیمة فله
 ذرایی الحسن اجل الثقلين السابق بالشهادتين المجل بالسيطين ومن ردت له الشمس مرتين وقال
 علیه السلام انا امل مرتين واجه مرتين جرد الشف كرتين في حبه النبي صلی الله علیه و آله والحق
 في عليه وعلمه ذوالشرفين وفي سبغه وجهه ذوالفضلين وفي صهره وصهرته ذوالحسين وفي
 آية وآية ذوالنبيين لانه اول من ولد من هاشميين وفي نفسه وذو جبه ذوالرهانين وفي
 ولديه ذوالتورين وهو وذو جبه البحرین كما قال تعالى شأنه مرج البحرین واليد الشيطان وابو الحسن
 والحسين عليهما السلام مهاجر البحرین منافع البعین المصل الى العینين الحامل على قرنين
 الضارب بالسيفين الطامع بالرحمن آمن كل ذي كفن وافتح كل ذي شفتين وانصر كل ذي عتین
 واسمع كل ذي ذنبن واطش كل ذي بدین واهوى كل ذي عضدين وارى كل ذي سلعدين و
 اظن كل ذي بدین وافر من كل ذي عقدين واقوم كل ذي رجلين واهد كل من تأمل الجنتين قائم
 من ذرایی الحرین فاض الدين صاحب بدر ولحد وحنين ناسخ الغدیین بين السکرين فائد افراس
 العرین فارس منبري الحرین الذی لم یضر الله طرفه عن مولانا وموله التوین السابق والایمان
 المشهور بالایمان العزيب بالاحسان المشهور في القرآن في القرآن له الثبान وفي التوریه له النها
 وفي الانجيل له البان وفي الصحف له ذکراي الکليم مع الجن والشجان المغايل مع الاين والایمان
 وهو الحمران واذ عن الفضل له المران ومن صلیه ابنه المران ویا بویه بشارک في الفضل
 الحسنان الذی وصی اليه وفخ عنه مبادیته ولم یفر من التی یترقبه وینه صاحب اللدینه
 وموضع التکبیه المتی التنبیه بمس اليد ذایع الکبر وحق السنة الفایذ والجنود
 الطامع بالقرض والسقة والمهيب في الاين والحد والمصرف في الجهاد الایعة والباس والمینة

والمغناذون

کتاب شهادت از کتب امیرالمؤمنین علی علیه السلام

۶۰۱ والاخوان بلامینه کاتب جوار اهل الجنة الحق عن بيانه والتكينة على لسانه ففعلوهون الغين وتحت في
 ذات الله انواع الحين امدتهم اجابة واثمانا واثمانا واثمانا واثمانا واثمانا واثمانا واثمانا واثمانا
 اثمانه النفس والناس والنسب والتور والنجم والتاثير والتصور والتصور والتصور
 آنچه محترم بحرف است

وايضا فلابد من العترة نطفة دايرة المرقية ومثلها شريف الابوة والبسوة وخاتمة ميراث النبوة
 سبب النبوة والفضل النبوة سببها الله الذي لا يبيد ونوره الذي لا يخبو وذو الجلال الذي لا يصبو
 من الغايه اولو العلم اولو اللب اولو الامير اولو الارحام ومن اثمانه الوزير والوسيلة والولد والاولاد
 آنچه محترم بحرف است

تخوذ رسول الله صلى الله عليه وآله وابن عمه والحفيص به كابر امته والذات عنه كتبه وسماه
 وكشاف كربه وعمه ومساهاه في ظلمه ودرية منبسطه عليه ودميه يديه والخطيب عليه ابوالائمة
 منصفه الامه مزيل النعمه خليفته في امته وخينه على ابنه وربع القرآن اشارة به عليه السلام
 وعلى اولاده وعلى ابن
 آنچه مصدر كلام الفيت عمته وعلى ذوجه

ومن اثمانه الامير والامين والامان والاقه والامة والامانة والافك والاصل والاخوان
 والابه والاذن والاذان ومن نعوته الاسلام والاخ والاشان والايقان
 آنچه محترم بحرف است

هو العلي الوصي الهاشمي المكي المدة الانبي الطالبي الرضي الرضي المناني العاصي المجتهد
 القوي ليرى اللودعي الادبجي المولوي الصفي الموهب المهدي النقي الركن النقي الذي كان
 للومنين وكناحيته والليبي وصيا ومن امن به صبا وكلم عليه به في المهد صبا هزينة في البرية و
 امينه في الوصية واعلم الناس بالفضيلة وافضلهم عند الله مرتبة وفي الله وقية رسول الله صل
 الله عليه وآله سيد الراي كبر الامة المني والمصدق المهدي والهمس المنادي والمضلع
 المهدي والخير الرضي والارض الركي المني بعبارة عزوة الوفا وامينه الاعلى ووصي رسول الله
 الملقب بالمرتضى ومن اثمانه المهاجر والمؤني والجاهد والشري والولي المولي والموسم والصل
 والمؤيد والركي والسعير والمنفي والزينة والراعي والمؤيد والدمع والمنفي والمناسي والمؤيد
 والمنفي وهو بل ادم ولي والمدخون باذن غريمي ومن ولده المهدي عليه السلام
 ذكر ازواج اميرالمؤمنين علي عليه السلام

از ازواج اميرالمؤمنين نخستين فاطمة زهرا رسول خدا صلى الله عليه وآله است وكنيت آنحضرت ام الحسن روایت قيس بن حمزه بائيل
 نعم بديست ومار فاطم خديجه كبرى عليها السلام است وكنيت خديجه ام هند است وخر خديجه دختر خديجه بن اسد بن عبدالمطلب بن
 قصي بن كلاب است ومار خديجه فاطمه دختر زيد بن الاصم بن هرم بن واقر بن حجر بن عبدمن بن عاصم بن عامر بن لؤي بن هاشم بن عبدالمطلب
 دختر منافق بن حارث بن منقر بن عمرو بن ميسر بن عامر بن لؤي است ومار عاتكة غلامه دختر سعيد بن عمير بن عمرو بن هاشم بن عبدالمطلب است

باید این کتب را در تمام کتب معتبره از اهل بیت
 درج و ثبت کرد

جلد سیم از کتاب دینامیخ التواریخ در وقایع اقالیم سبیه

۷۰۲ بن لوی است و او معروف بعرقه بود از سبیه آنکه چون عرق کردی از عرق او بوی عطر و مشک بر میدی و مادر عرقه ها که نام داشت
 داود دختر عبد العزیز بن قحطی است و مادرها که ریخته اصفهانی نام داشت و او دختر کعب بن سعد بن تیم بن قریه بن کعب بن لوی است و او
 معروف است بحیطا و در ریخته ماریه دختر خذافه بن حسیح بن عمرو بن حصیط است و مادر ماریه لیلی و دختر عامر بن حارث و هر دو نشان
 عبد عمرو بن لوی بن مکنان بن افضی بن خزاعه است و مادر لیلی سلمی دختر سعد بن کعب بن عمرو از قبیله خزاعه است و مادر سلمی لیلی دختر
 عابس بن نظرب بن محارب بن خزیم بن لکث بن النضر بن کنانه و مادر لیلی نیز سلمی دختر لوی بن غالب است همچنان مادر سلمی لیلی دختر
 محارب بن قزاست و مادر لیلی ها که دختر محمد بن النضر بن کنانه است و مادرها که دارند دختر حارث بن لکث بن کنانه است و مادر
 دارند ماریه دختر سعد بن زید مناة بن تیم و اسمها اسماء بنت حاتم بن کبر بن حبیب بن عمرو بن غنم بن ثعلب بن ایل بن قاسط بن
 قضی بن جمی بن جدیل بن سید بن سید بن نزار مباد در خاطر کس ثعلبی افتد و اینکه بسط را در شرح تراود و نسب طولی داند همانا محمد
 نامخ التواریخ حاوی علوم کثیره است که در جملگی علم انساب است که چه من بنده با شعر استنباط حکم خواهد فاکش عرب شد و خواهد علم
 شعری که تیره مطلب شد و در بیان بحساب گیرد این چند شعر را در کتاب سرالانوار و مناقب الامه الاطهار و مناقب رسول خدا

فاطمه زهرا سلام الله علیها کفهم در اینجا تمنا نوشتم

صدف کوهر شیر و شبر	جفت حیدر سبیل سپهر
دقت ساطعی اگر چه ز قنبت	شیر مردان چو زرش نیم قنبت
ز آن چه نیم مرده اند	بر او مرد نیم زن دانند
شیر زیندانش گریه بودی مرد	زیست از مرد در جهان او فرد
بجوش ز اختران پرشته کند	عصمتش با بکت بر فرشته زند
در جهان بود از جانش نیک	جز سیزدان نبش سلام علیک
از زمان دیده بر جهان دور	و در جانش چو خاک و خاکستر
تنگ جنت از جهت فلک چکند	انگه رست از جهان فدک چکند
این فدک بهتر و محکم کرده است	ز جهان فدک این فدک کند است
زین جهانی و زین جهان پاک است	گوهر پاک خواجه لولاک است
کوهری و صدف بیازد و فد	مادری و پسر زیازد و شسته

این کتاب در کتابخانه کتبات عالیات
 سازمان اسناد و کتابخانه ملی جمهوری اسلامی ایران
 ثبت شده است
 شماره ثبت: ۱۳۸۴۰۰۰۰۰۰۰۰۰
 تاریخ ثبت: ۱۳۸۴/۰۱/۰۱

و دیگر از زوجات امیر المومنین علیه السلام خوله است و او دختر انیس بن جعفر بن قیس بن مسلم بن عبد الله بن شعلبه بن ربیع بن شیبه
 بن لهیل بن ضیفه بن لحیم بن مسعب بن علی بن کبر بن ایل است و او معروف است بحقیقه زاینجا است که محمد را محمد بن حقیقه گویند
 این کلبی از فرزندش بن اسمعیل حدیث میکند که در روزی از هر دو زمان حکومت ابو بکر خوله را با سیری گرفتند و اساتید بنی یازده نشان
 بجزید و با امیر المومنین علیه السلام بفروخت چون بختیست حسب نسب او را بداد است از او ساخت آنجا شش شتر و کاتبین ترویج کرد
 و آنکس که خوله را از سبایای میامد و در بظرافت است آنجا که در رجال بنی اسد است از ابی ایمن حدیث میکند که مادر خوله
 عمرو بن ارقم مخفی است و نیز از اسما بنت عمیس روایت میکند که حقیقه زنی سیاه چرده و نیکو نموی بود و امیر المومنین علیه السلام او را در راه
 ذوالحجه بخرید و با فاطمه علیها السلام سه فرمود و فاطمه او را بکحل خناری بفروخت و خوله را بکحل دختر آرد که عونه نام داشت و بعد از

مطهری

کتاب شهادت از کتب امیرالمؤمنین علی علیه السلام

۷۰۳ مکل در سرای امیرالمؤمنین علیه السلام محمد را بزاد پس چون از جانب مادر خواهر محمد است مکن حدیث نخستین که راوی آن شیخ است
 استوار باشد و دیگر از زوجات امیرالمؤمنین علیه السلام ام المومنین است و او دختر حرام بن خالد بن ربیع بن لویجید بن کعب بن
 عامر بن کلاب بن ربیع بن عامر بن صعصعه بن کبر بن هواز است و مادر ام المومنین لیلی دختر شهید بن ابی بن عامر بن ملاعب لاشه است
 بن جعفر بن کلاب و مادر لیلی ثامه دختر سهیل بن عامر بن مالک بن جعفر بن کلاب و مادر ثامه عمرو دختر لطفیل فارس قرزل بن ملک
 الاخرم و او پدر جعفر بن کلاب و زین هواز است و مادر عمرو کبشه و او دختر عروه الرجال بن عتب بن جعفر بن کلاب و مادر کبشه ام
 اشرف است و او دختر مویه فارس سینه هواز پسر عباد بن عقیل بن کلاب بن ربیع بن عامر بن صعصعه و مادر اشرف
 فاطمه دختر جعفر بن کلاب است و مادر فاطمه عاتکه دختر عبد شمس بن عبد مناف بن کنی بن کلاب است و مادر عاتکه آمنه فخره و سب بن
 عمیر بن نصر بن قیس بن حارث بن ثعلبه بن داود بن سعد بن خرمیه است و مادر آمنه دختر محمد بن صبیح الاغر بن نسی بن ثعلبه بن عکاشه
 بن صعصعه بن علی بن کبر بن وائل بن ربیع بن زرار است و مادر او دختر مالک بن قیس بن شیبیه است و مادر او دختر ذوالترسین بن
 خشین بن اللابی بن عصم بن شیخ بن فزاره است و مادر او دختر عمرو بن صرته بن عوف بن سعد بن دینار بن نمض بن الربیع بن
 عطفان است در خبر است که امیرالمؤمنین علیه السلام برادر خود عقیل را فرمود که تو عالم با نساب عربی زنی از بهر من بسیار کن که برای
 من فرزندی بیاید که فحل و فارس عرب باشد عرض کرد که ام المومنین کلابیه را تزویج کن که بیجاغ ترازد پاران و بیچکس در عرب نبوده پس
 امیرالمؤمنین علیه السلام او را بشرط زنی بسرای آورد و او مادر عباس و دیگر فرزندان است چنانکه مذکور شد و از اینجا است که شمیر بن
 ذبیح بن جوشن علیه الفتنه که زنی کلاب است که بلاخط امان از برای حضرت عباس علیه السلام آورد چنانکه انشأ الله و بعون الله تعالی
 شرح این قصه را در جای خود مسطور خواهم داشت و بدین تکرار امیرالمؤمنین علیه السلام اسما بنت عمیس است همانا عمیر بن سعد
 الحارث بن تیم بن کعب بن مالک بن حاکم بن عامر بن مویه بن یزید بن مالک بن نصر بن مهبان شمیمه چون بگذر شد و بلوغ رسیدند
 و دختر عوف بن زبیر بن الحارث را از هبیه کنان بشرط زنی بگرفت و این هبیه از آن پیش که بجای آنکاح عمیر آمد زوجه حارث بن حزن
 بن حیسر لایته بود و از حارث سه دختر آورد نخستین مویه و او تزویج رسول خدا شد و دویم لایته الکبری که با هم افضل معروفند
 و او بجای آنکاح عباس بن عبدالمطلب درآمد سه دیگر لایته اصفری نامم و او زوجه زیاد بن عبد الله بن مالک بن اسلم بود با بچه هبیه در سر
 حارث بدین شرح که رفت سه دختر آورد و بعد از حارث بجای آنکاح عمیر درآمد و از عمیر نیز سه دختر آورد نخستین سما و او زوجه جعفر بن
 ابی طالب بود و در خدمت جعفر از مکه هجرت بجست نمود و در حبشه سه پسر آورد اول عبد الله دویم عون سه دیگر محمد نام داشت و
 بعد از فتح خیبر چنانکه در کتاب رسول خدا صلی الله علیه و آله رقم شد در خدمت جعفر از حبشه بدین آمد و بعد از شهادت جعفر بود
 او را تزویج بست محمد بن ابی بکر را بزاد و بعد از ابوبکر امیرالمؤمنین علیه السلام او را تزویج کرد و دختر دویم عمیس سلمی نام داشت و او
 زوجه حمزه بن عبدالمطلب بود و از حمزه دختری آورد که امام نام داشت بعضی نام او را بخط ام الله خوانده اند و بعد از شهادت
 حمزه شد ابن اسامه بن محاد الیشی او را بشرط زنی بسرای آورد و در سرای شد و بدو پسر زاد یکی عبد الله و آن دیگر عبد الرحمن نام داشت
 و دختر سهیم عمیس سلام نام داشت و او زوجه عبد الله بن کعب بن شمیم بود و دیگر از زوجات امیرالمؤمنین علیه السلام لیلی است و او
 مسعود بن خالد بن مالک بن یحیی بن سلم بن جندل بن سهل بن دارم بن مالک بن خنظله بن زید بن عینا بن یحیی بن سلم بن یحیی بن
 قیس بن حاصم بن منان بن خالد بن منقر سید اهل البزین عبید بن حارث و هو معاشر و مادر عمیر و عتاق دختر عصام بن سنان
 بن خالد بن قیس است و مادر عتاق دختر عبید بن سعد بن منقر است و مادر او دختر سفیان بن خالد بن عبید بن قحاص بن عمرو بن

اسما بنت عمیس

جلد سیم از کتاب ترمیم تاریخ التواریخ در وقایع اقالیم سجد

کعب بن سعد بن زید مناة بن تميم است این شاعر در مدح مسلم بن جندل که از اجداد اهل است کویه
بِسُودِ اقْوَامٍ وَلِقَبْرٍ اَبِي سَادَةَ
بَلِ الشَّهَادَةِ لِمَنْ مَنَّ مَوْلَى جَنْدَلِ

و دیگر از زوجات امیر المومنین علیه السلام ام سبیده دختر عروه بن مسعود ثقفی است و دیگر از زوجات امیر المومنین علیه السلام سبیده است
که او را صهبایان می‌نامند و او دختر عباد بن یحیی بن محسن بن العبد بن علقمه است از قبیله بنی تغلب او را در جنگ با مکه از اهل بده
خالد بن الولید می‌گرفت و در عین التمر امیر المومنین علیه السلام او را از جمله سبایا یا خالده بگریزید پس او را تزویج فرمود و دیگر از زوجات
امیر المومنین علیه السلام امامه است و او دختر ابوالعاص است و او را مامه زینب دختر رسول خدا صلی الله علیه و آله است و مامه
ابوالعاص و زینب را در کتاب رسول خدای در ذیل قصه بدر شرح گماشتیم با جمله فاطمه زهرا سلام الله علیها هنگام رحلت مامه زینب
با علی علیه السلام وصیت کرد که بعد از من مامه دختر خواهرم را تزویج کن که با فرزندان من مهربان باشد و مادام که فاطمه زنده بود
علی علیه السلام زنی را نکاح نمی‌سست چنانکه رسول خدای چند آنکه خدیجه زنده بود زنی دیگر از سر خود اختیار نمی‌فرمود در خبر است که
بعد از امیر المومنین علیه السلام مغیره نوفل و دیگر ابوالعباس بن ابی سفیان بن عمارت خواستار شدند که مامه را تزویج بکنند امامه
پانچ از امیر المومنین علیه السلام حدیث کرده که ارواح پیغمبر و ارواح وصی پیغمبر را بعد از ایشان دیگر کسی نتواند کامین سبب دیگر از آنها
امیر المومنین علیه السلام ام حبیبه است و او دختر بیبیه است بروایتی امیر المومنین علیه السلام می‌رون که نیکان خاص و از به زن
بنکاح داشت و محمد بن حریر الطبری تن داشته است با جمله جمیع این زنان بعد از شهادت امیر المومنین علیه السلام سه تن زنده بود
نخستین اسم بنت عجم دوم ام ایسین سه دیگر خوزه حنفیه
و کرسپان امیر المومنین علیه السلام

ام سبیده
صهبایا
امامه
ام حبیبه

امیر المومنین علیه السلام را بیبیه پس بود اول امام حسن و دوم امام حسین علیهما السلام مادر ایشان فاطمه علیها السلام و شرح حال
ایشان هر یک نشان داده تعالی در کتاب علیحه مرقوم خواسیم داشت پسیم آنحضرت تخریر بنقیه است و او را خود حنفیه است
رسول خدای صلی الله علیه و آله امیر المومنین علیه السلام را بشارت داده بمیلاد محمد و نام خود را که محمد است و کنت خود را که ابوالقاسم
با وعطا فرمود چنانکه ابن خلدی حدیث میکند قال النبی صلی الله علیه و آله یعلی علیه السلام یولد للکمال
فد تخلقه اسمی فکنتی واسم و کنت رسول خدای جایز نیست از برای شخص جز اینکه پیغمبر رضت کرده باشد با جمله محمد بن
در زمان حکومت عمر بن الخطاب متولد شد و در سال ششاد و یکم هجری در شهر رابع الاول وفات یافت او را در بقیع نجاک سپردند
عمر شصت و پنج سال بود جماعت کیسانیه او را امام میدانند و او را محمد آخر زمان میخوانند و میگویند در جبال رضوی که کوهستان
میر است و با جبال عمان اتصال دارد جای فرموده است و زنده است تا کابری که خروج کند و اینجاست بعد از امیر المومنین علیه السلام
امام میدانند و امام حسن و امام حسین علیهما السلام را امام میدانند که در بی بی عیبه را از اینجاست می‌بازند و فرقه دیگر از اینجاست
حسانیه خوانند و ایشان را صاحب حسان می‌گویند امیر المومنین امام حسن و امام حسین علیهما السلام هر سه تن امامان امام چهارم
بن حنفیه است و او امام غایب است و کثیر غزه بن عبدالرحمن بر این عقیده است که ستاین شرح بیخبری گفته است

اولاد
امیر المومنین علیه السلام
امام حسن
امام حسین
محمد بن حنفیه

أَلَا إِنَّ الْأَئِمَّةَ مِنْ فُرَيْشٍ
وَلَاةَ الْأَمْرِ أَرْبَعَةٌ سَوَاءٌ
فَسَبَطُ سَبَطِ إِيمَانٍ وَرِيَّةٍ
وَسَبَطُ غَيْبَتُهُ كَرَّةٌ بَلَاءٍ
وَسَبَطُ لَامِ دَرُوفِ الْمَوْتِ حَقٌّ
بِقَوْلِ الْخَلِّ بَعْدُ مَالِكِ الْوَأَدِّ

کتاب شهادت از کتب امیرالمؤمنین علی علیه السلام

۷۰۰

لَقَبْتُ لَابِرْتَهُ بِهَيْبَتِهِ زَمَانًا   بِرَضْوَى عِنْدَهُ عَسَلٌ وَمَاءٌ
 کرده‌ی این شاعر از امام جمیل بن محمد عمیری هستند آنکه طبع سید است چه او نیز از نخست کسانی بوده و هم این شعر را گفته است
 أَطْلَقَ بِذَلِكَ الْجَبَلِ الْمُنَا مَا   أَطْلَقَ لِلْوَصِيِّ قَدَانِكَ قَسْبِي
 وَأَمْرٌ يَمْتَرُ وَالْوَكْ مِثْلًا   وَسَمَوَاتِ الْخَلْقِ وَالْإِنَّمَا
 وَقَادُوا قَيْدَكَ أَهْلَ الْأَرْضِ طَرًّا   مَتَيْبِكَ هَتَمٌ سَتَجِبْنَ خَامًا
 وَمَا ذَا قِيٍّ إِزْنُ حَوْلَهُ طَعْمٌ مَوْتٌ   وَلَا وَادِكَ لَهْ أَرْضٌ عِظَامًا

امام سید امیرالمؤمنین علیه السلام در این شعر کلماتی را که در این بیت مطلق است
 تَجَعَّرْتُ يَا سَيِّدَ اللَّهِ وَاللَّهِ أَكْبَرُ   وَأَقْبَلْتُ يَا رَبَّ اللَّهِ تَعَمُّوْا تَعَمُّوْا

محمد بن حنفیه نیک عالم و شجاع و نیرومند بود و قوی در عی چند بجزرت امیرالمؤمنین علیه السلام آوردند یکی از آن در عمار از اندازه مرد بلند بود
 امیرالمؤمنین فرمود تا مقدرای از دمان آن زره قطع کنند محمد بن حنفیه دمان زره را فراهم آورد و از آنجا که امیرالمؤمنین علیه السلام قطع
 کرده بود بیک قبضه بگرفت و بدست دیگر فرزند زره را مقبوض داشت و چون آنکه باقیه حریر را قطع کند دامنهای دروغ آمیزین را قطع کرد
 نیز روایت کرده اند که قسطنطنیه طبع بود که آنجا که این هنگام سلطنت روم دهم است و در مدینه نزدیک موته بن ابوسفیان فرستاد تا او از راه
 ایشان سخن گفتی که چه می‌چندان در زباله بود که تارکین بود با منکب او برابر نیامدی آنکه چندان با قوت نیرومند بود که هیچ آفریده با
 او زور آورد نتوانستی گشت مویر خواست با او ملک خود و در دست کند که بر فرستادگان ملک روم غالب باشد گفتند قیس بن سیدین
 عبادة الحضاری را حاضر کن که طول فامسته از اینم و در میان عرب از دور و نیز و مندر می‌چکس نباشد یکی محمد بن حنفیه آن
 دیگر عبده الله بن سیرین العوام مویر گفت دو ستر دارم که این خلبه با قرشی باشد پس فرمود تا محمد بن حنفیه و محمد بن عباده را حاضر کردند
 نخستین مویرتیس بن سعد گفت طول فامست خود را با اینم دهند که قیس بن سعد پسر سیرین خود را از تن بر آورد و در روی او گفت در کف

چون پوشید ملبسی نین کشید حاضران او را شنفت که در دستش این شعر است اگر
 أَرَدْتُ لَكُمْ يَا بَنِي النَّاسِ أَنْظَا   سَرَاوِيلَ قَبْسٍ وَالْأَنَامُ تُشْفَعُونَ
 وَأَنْ لَا يَقُولُوا غَابَ قَبْسٌ وَفِيهِ   سَرَاوِيلُ حَادِيٍّ عَمَّنْهُ تَمُودُ
 وَأَقْبَلْتُ مِنَ الْقَوْمِ الْهَامِيْنَ سَيِّدُ   وَمَا النَّاسُ إِلَّا سَيِّدٌ وَمَسْوُودُ
 وَبَدَّ تَجَمُّعَ الْخَلْقِ أَصْلُهُ وَتَجَمُّعِهِ   وَجِئْتُمْ بِهِ أَغْلُو الرِّجَالِ مَهْدَانُ

وكانت في الاسلام عشرة طول كليل واحد عشرة اشبار ميني در میان عرب تن بودند که بلبلان فامست سحر می‌کرد
 و هر که راه دیدست طول فامست بود که موافق دفع این زمان و ذرع و نیم می‌شود نخست قیس بن سعد بن عباده دویم عباده بن الحنا
 سیم سعد بن حاد چهارم جریر بن عبد الله الجبل پنجم عدی بن حاتم الطائی ششم عمرو بن سعید یکرب لزییدی هفتم اشعث بن قیس الکندی
 هشتم لیبید بن سعید نهم هارم بن الطفیل دهم عباس بن عبد المطلب عم رسول خدا بقال قبیل المزدنیه هجدهم هود و چهارم سیرین
 روی زبا بود میزد در حالنی که آن زن بر فرزندش بود آنگاه با محمد فرمود که با این روی مخالفه بیکر و محمد فرمود اگر خواهی بنشیند تا من
 او را بقوت بر خیزانم و اگر خواهی من بنشینم تا او مرا بر خیزاند چون نشست محمد دست او بگرفت و بی رحمتی او را بر پای داشت آنگاه محمد نشست
 و روی چند آنکه فوت کرد او بر پیشش نتوانست داد پس محمد دست او بگرفت و فروکش بند و بنشیند و من بنده شجاع و مبارزت محمد را

در میان عرب تن بودند

جلد سیم از کتاب دو تیم ناسخ التواریخ در وقایع اقالیم سنج

۷۰۵ در یک محل و صقین شرح نکاشتم و انشاء الله قصه های او را با عبدالله بن زبیر و مکاتبه او را با حجاج بن یوسف در جای خود خواهم نوشت پس چهارم امیر المومنین علیه السلام عباس اکبر علیه السلام و کنیت او ابو الفضل است و او اکبر و لا اتم السنین است چندین جمالی زیاده دلار داشت که عرب ها و بنی هاشم کجی گفتند و چنان جیم و بلند بالا بود که چون بر پشت اسب سوار شدی و با پای نیکای بیرون کردی هر دو قدم مبارکش بر زمین کشیده و در یوم الطف صاحب لوی امام حسین علیه السلام نبود و او را سقا می نمودند و او بر سر و دست و آنحضرت از لایب دختر عبدالله بن عباس بن عبد المطلب و پسر بود یکی فضل و اندک عبدالله بن مأمون است و آنحضرت از مادر خود سه برادر بود و آن هر ستن مد که با قبل از عباس شیده شد و چون ایشان را فرزند نبود میراث ایشان منتقل می باشد و چون عباس شیده شد میراث بجان فضل و عبدالله رسید و منتقل نیز قبل از عبدالله نه وفات یافت و ارشاد همان عبدالله کشت اینکه میگردید عمر بن علی بن ابیطالب عبدالله نه طلب ارشاد نماز کرد و بمصاحف که داشت و او را بر او ساری حضرت عباس استندند دست نباشد چه عمر بر او را مدی عباس الاصغر است و با عباس اکبر از جانب پدر برادر است چنانکه مذکور شد و پسر سیم امیر المومنین علیه السلام عبدالله اکبر است و مادر او ام المومنین است و او را فرزند نبود و نوزده سال عمر داشت و کنیت او ابو محمد است در یوم الطف برادر اجدانی او عباس بن عثمان که از پیش روی من بیرون بود و در یوم عبدالله در مقاتله تقدم جست و در پایان امر به ستانی بن حبت شیده شد پسر ششم امیر المومنین علیه السلام حضرت اکبر است کنی با عبدالله و مادر او ام المومنین است و برادر اجدانی عباس بعد از عبدالله عباس او را از بر مقاتله تقدم داشت او نیز به ستانی شیده شد و ستانی و نه ساله بود و بر وی تکی قاتل او خولی بن زید الاصمعی است پسر نهم امیر المومنین عثمان اکبر است کنی با ابو عمر مادر او نیز اتم المومنین است او بیست و یکساله بود و فرزند نه داشت امیر المومنین علیه السلام فرمود تمام برادر خود عثمان بن مطعون او را نام نهادم با بچه در یوم الطف جدا و بر عباس تقدم جست بعد از شهادت جعفر خولی بن زید او را با زخم تیر زاپی در آورد و مردی از بنی ابان بر او رم برفت او را شیده ساخت با بچه و چهار پسر که علی علیه السلام از اتم المومنین است در یوم الطف در کاتب امام حسین علیه السلام شیده شد علیه الصلوة و السلام و انشاء الله در جای خود این قصه را شرح خواهد رفت پسر ششم امیر المومنین علیه السلام محمد الاصغر است مادر او اتم و کنیت او نیز در یوم الطف لازم رکاب امام حسین علیه السلام بود او را مردی از بنی تمیم از بنی ابان بر او رم شیده ساخت پسر نهم امیر المومنین علیه السلام عبدالله نه الاصغر و کنیت او ابو بکر است مادر او علی است خرم مسعود بن خالد بن بنی اقیصه او نیز در یوم الطف حاضر خدمت امام حسین علیه السلام بود و دست مردی از قبیله جعدن شیده شد لکن اینی که یاد او گشته باشد و قاتل او شاخته شد با بچه شمشیر از اولاد امیر المومنین علیه السلام بشرحی که مرقوم شد در رکاب امام حسین علیه السلام شیده شد اما محمد بن علی بن عمرو حدیث میکند که امیر المومنین پسر بی گناه نام او را بر او سیم بود و در یوم الطف شیده شد و جز از وی انجیدت کس نشیده است پسر دهم امیر المومنین علیه السلام عبدالله نه و کنیت او ابو علی است مادر او با مصعب بن یزید بود و در مقاتله مصعب با مختار زخمی برداشت همان زخم که داشت و قبر او در مزار است از سواد بصره و اهل طبایح قبر او در عظیم شیرند و بسیار وقت بزیا رتش حاضر می گشتند و مصعب بن زبیر همواره مختار را شفت میکرد و دست زدنش می نمود و میگفت فرزند امام خود را بکشتی و بروستی عبدالله نه با مختار بود دیگر و زاور او در سر پرده مختار مقتول یافته و قاتل را نه هستند لاجرم مختار قبل او شکتی است اینکه کجی بن محسن بن ابی بکر بن عبدالله نه اظلمی حدیث میکند که عبدالله نه در خدمت امام حسین علیه السلام در کربلا شیده شد بخلافت است پسران دهم امیر المومنین علیه السلام حوست و مادر او اسما بنت عمیس است پسر دوازدهم امیر المومنین علیه السلام حکمی است و مادر او نیز اسما بنت عمیس است و کنی با بکسین است و زبیر است که او کودکی بود در حیات امیر المومنین علیه السلام وفات نمود چون کجی از جانب محمد با محمد بن ابی بکر بن ابی قحافه بر او نذر پسر دهم امیر المومنین

۷۰۵
تواریخ

عبدالله اکبر

جعفر اکبر

عثمان اکبر

محمد اصغر

عبدالله اصغر

عبدالله نه

عمون

کجی

جلد سیم از کتاب دویم تاریخ التواریخ در وقایع اقبال سیم

۶۱۰ اسلام پیش کردند که چو این تیغ ذوالفقار نام یافت قال انما سبقت ذوالفقار لانه ما حوت به امیر المؤمنین
 احدًا الا افتقر في الدنيا من الجوهرة في الاخرة من الجنة یعنی امیر المؤمنین علیه السلام با آن تیغ هیچکس را نزد الا آنکه
 در دنیا از زندگانی و در آخرت از بهشت جاودانی قهر گشت کوبید طول آن تیغ هفت شبر و عرضش یک شبر و در میانش فقرات بود و در هر
 احد چنانکه شرح رفت جبرئیل بر کرسی برین میان آسمان و زمین نذر داد و الا سبقت لاد ذوالفقار و لا فنی الا علی علیه السلام
 و در ایراد این روایت مردم سستی و علمای شیعی متفقند و بروایتی نیز در یوم احد جبرئیل ششیری خاص امیر المؤمنین علیه السلام از آسمان آورد
 که مقام نام داشت و نیز گفته اند بر دوسوی شمشیر آنحضرت این شعر با خط ندر منقور و مرقوم بود

دع الجحیم عن اللبث و فی العیش فلا تطع
 و ان الرزق مفسوم و سوء الظن لا یفنع
 و لا تجتمع من المال و لا الذر و صلین تجتمع
 فبیر کل ذی خوص عینی کل من یفنع

ذکر درع امیر المؤمنین علیه السلام
 بر زده آنحضرت مکتوب

ای یوم حق من الموت افر
 یوم منافق لا اخصه الیوم
 یوم ما نلد امان یوم حذر
 یوم فذیر لا یغنی الحد

حدیث کرده اند که درع آنحضرت امان پشت داشت و آنرا علامه بود که از پشت او بخی گشت چنانکه از دراهم سطرنگی گشت
 باشد عرض کردند یا امیر المؤمنین درع تو را امان پشت نباشد تا دقایق تیغ و سنان کرد و قال ان ذلک قلا و الکت یعنی اگر
 پشت بادشمن کنم خجالت نیایم یا بخت کنایت از آنکه بر زمین پشت بادشمن میکنیم و هر میت نمی شوم تا او از قضای من در آید و تیغ از نایه
 تا امان پشت زده بکاری باشد و قتی چنان افتاد که در میدان جنگ آنحضرت ادعی و زرنه بر بر بود و پس بر سجد اطلالی عرض کرد
 یا امیر المؤمنین در چنین موضع از آلات حرب جانم جنگ گزیری نیست قال نعم یا قس بن سعید اینه لبس من عبدا لاله
 من الله حافظ و و اینه ملک ان یحفظا به من ان یسقط من و اس جیل او یقع فی پیرو فاذا نزل الفضا حلبا
 بینه و بین کل فی فرمود ای قس بن سعید بنده مگر آنکه خداوند و فرشته بر روی کاشته است تا نکند از دوزخ که بی برافرد
 یا بفرود چاهی ساقط شود این نباشد تا قضای حقم فرار آید این وقت او را بگذارد و بگذرد

والت ای بخت

و ذکر مرکوب امیر المؤمنین علیه السلام

مرکب امیر المؤمنین علیه السلام سپردن سبب شتر استری سفید بود که آنرا دلدل بنامیدند و رسول خدایش عطا فرمود چنانکه در کتاب رسول
 خدا شرح رفت و آنرا از این روی دلدل نامیدند که در یوم حنین پیغمبر آن شتر سوار بود و گاهی که مسلمانان بر میت شدند یا بر خطا
 کرد که دلدل آن شتر کرم خویش را با زمین نزدیک آورد پس پیغمبر دست فرابرد و شتر از خاک بر گرفت و بر روی شمان بغضاند
 فرمود شاهین الوجوه بعضی از اصحاب عرض کردند یا امیر المؤمنین چیست که در میدان جنگ بر دلدل سوار میشوید و سبب است
 و رسیده است باز میداری قال الخیل للطلب القرب و لست اطلب مذیروا و لا انصرف عن مقبل فرمود
 از بول است که بماند مگر زنده را بدست گیرد و اگر خوشترن کبریز و دشمن او را بدست تواند گرفت و من هرگز قصد کبریزه نخم و اگر
 قصد من کند از وی نگریم و بروایتی فرمود لا اکی علی من فر و لا افر من کوف یعنی من جمله میکنم بر کسی که از من فرار کند و فر
 میکنم از کسی که بر من جمله اخذ علیه الصلوة و السلام قال القبی حله الله علیه و اله اذا کان یوم القیامه یأقی بیک

عین مؤذنه

کتاب شهادت از کتاب امیرالمؤمنین علیه السلام

يَجِبُ مِنْ تَوَلِّيكَ وَعَلَى رَأْسِكَ لِمَا جُذِرَ إِذْ أَخَذَ نُوْرَهُ وَكَأَنَّكَ تَجْتَازُ أَبْصَارَ أَهْلِ الْمُؤْمِنِ قِبَالِي لِنِدَائِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
أَبْنُ حَلِيفَةَ مُحَمَّدٍ سَوْيَا لِي قَبُولُ عَلِيٍّ هَذَا أَمَّا بِنَدَائِي لِشَاهِدِي أَدْخِلْ مِنْ أَحْبَابِكَ الْجَنَّةَ وَمَنْ غَاذَلَ إِلَى

النَّارِ وَأَنْتَ قَبِيْمُ الْجَنَّةِ وَأَنْتَ قَبِيْمُ النَّارِ

وذكر رايته لوامي اميرالمؤمنين عليه الصلوة والسلام

رايت
اميرالمؤمنين عليه
السلام

محمد الكافي قدس سره اميكويد قول حربى كه درميان بنى آدم واقع شده درميان شيبه قبايل بود و خداوند سبحان شيبه شيبه عطا فرمود و فرستادگان
از برادرى كرده و در خبر است كه ابراهيم عليه السلام ذوق كفن صاحب بايت كشته ابوالمختار جعفر بن محمد بن ابي اسحاق را كه رايته قرش و لوي
قرش كه على خرد تر از بايت است در دست قتي بن كلاب بود چون نوبت بيمه المطلب رسيد صاحب بايت كشته بنى عبدالمطلب را خداوند
شد چون رسول خداى صلى الله عليه وآله نبي مبعوث شد رايته بايت باصل فرمود و باصل عليه السلام سپرد و لوار را نيز از بنى عبدالمطلب را نيز
داشت و بصب بن عمر كه داشت از مصعب بن كزوه باصل فرمود و آنحضرت صاحب بايت را كه كشته برود و سفيد بود و طبرى در تاريخ
و قشيري در تفسير باسناده خود حديث ميكنند كه در غلواى بنك ساهد على كشته شد و لوامي رسول الله از كفن ميفياد مسلمان بنوه شد و تا بركيز
عَمَّالٌ رَسُوْلُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فَضَعُوهُ فِي بَيْتِهِ الْيَمَانِ فَإِنَّهُ صَاحِبُ الْمَوَافِقِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ يَنْبَغِي رَسُوْلُ
خدا فرمود لوار بايت چپ على بر ميدهد او در دنيا و آخرت صاحب بايت است و بر رايته مقدمه آن لوار را بر گرفت و رايته على او در راس خود
فرمود أَنْتَ صَاحِبُ نِيْلِ الْبَيْتِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ يَنْبَغِي تَوْصِيَّتِي بِصَاحِبِ عِلْمِ نِيْ دُنْيَا وَآخِرَتِهِ وَرَعْلُ الْأَنْحُرَةِ عَلَيْهِ السَّلَامُ كَتُوبٌ بُوْدُ
الْحَرِيْمَانِ بِأَشْرَفِهَا فَلَا يَكُنْ مِنْكَ الْمَثَلُ قَاصِرٌ عَلَى أَهْلِ الْأَمْوَالِ إِلَّا بِالْأَجَلِ

و تير بر بايت آنحضرت كتوب بود

هَذَا عَلِيٌّ وَاللَّهُ يَعُوذُ مِنْ خَيْرِ فِتْيَانِ قُرَيْشٍ عَوْدُهُ

در اميرالمؤمنين در فضائل از احمد حديث ميكنند قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ اِدْمٌ وَجِيْعٌ خَلَقَ اللهُ بَنِيَّ الْوَيْلِ
لِيَوْمِ الْيَوْمِ طَوْلَهَا اَلْفُ سَنَةٍ سَمَاءُهُ بِاِقْوَامِ خِرَاءٍ قَضِيْبُهُ فِضَّةٌ بَيْضُهُ رَجَّةٌ دُرُّهُ خَضْرَاءٌ لَهُ ثَلَاثُ
ذَوَابٍ مِنْ كُرْدٍ وَابْنِي الْمَشْرِقِ وَذَوَابُهُ فِي الْمَغْرِبِ الثَّلَاثَةُ فِي وَسْطِ الدُّنْيَا مَكْتُوبٌ عَلَيْهِ ثَلَاثَةُ اَسْمَاءٍ
يَعْنِي اللهُ الرَّحْمَنُ الرَّحِيْمُ وَالثَّانِي الْمَلِكُ اللهُ رَبُّ الْعَالَمِيْنَ وَالثَّلَاثُ لَا اِلَهَ اِلَّا اللهُ مُحَمَّدٌ رَسُوْلُ اللهِ طَوْلُ كُلِّ سَلْوٍ
مَسِيْرُهُ اَلْفُ سَنَةٍ وَعَرْضُهُ مَسِيْرُهُ اَلْفُ سَنَةٍ وَشَيْرُ يَلُوْاى يَنْبَغِي عَلَيَّ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَالْحَسَنُ عَنْ عَمِيْنِكَ
وَالْحُسَيْنُ عَنْ نَسَائِدِ الْحَقِّ يَغْفِدُنِيْ وَبَيْنَ اِبْرَاهِيْمَ فِي ظِلِّ الْبَرِيْشِ ثُمَّ كَلَّمَنِي حُلَّةٌ خَضْرَاءٌ مِنْ الْجَنَّةِ ثُمَّ بَنَادَنِي
مُنَادٍ مِنْ مَحَلِّ الْعَرْشِ يَمُّ اَلْاَبِ اِبْرَاهِيْمَ وَيَمُّ الْاَخِ اَخْوَكِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ اَلْيَوْمَ الْاَحَدُ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ

وذكر خاتم اميرالمؤمنين عليه تهنئة و سلام

خاتم
اميرالمؤمنين عليه
السلام

از ابن عباس صحه بن روحان و عايشه آورده اند ان الله حبس جبرئيل على رسول الله صلى الله عليه وآله فقال يا محمد ربي
تهنئك السلام و يقول لك انك ابي خاتمك يمينك واجل فضة و عفيها و قل لاين عمك بليس خاتمك يمينه
و يجلس فضة و عفيها فقال علة يا رسول الله و ما العبيق قال العبيق فجيل في اليمن بنى جبريل رسول خدا
فرود آمد و عرض كرد يا محمد خديت سلام ميرساند و ميفرمايد بر سرش كشتي خود را كه از تفرقه و كين از عقيس كرده باشي دست راست و على امير
كبري كه از اينگونه كشتي دست راست كند اميرالمؤمنين عليه السلام از عقيس پرسش نمود فرموده جيل مبن است اين جاس اميكويد اميرالمؤمنين عليه السلام

جله سیم از کتاب دینیم تاریخ التواریخ در وقایع اقالیم

چهار خاتم بود نخست با قوت از برای حشمت و نبالت آن دویم فیروزج برای بخت آن سه و یکم حدیسی برای قوت آن چهارم حقیق
 چه آن عزیز باشد و حفظ کند و انکسری بویستند بدست راست داشته اذکس بدست چپ در دعوای العاصم بود که در روز محکم
 انکسری خود را از دست راست بر آورد و گفت من جابنه خلافت از علی خلع کردم چنانکه این انکسری را از انکسری فریض انکسری را
 بدست چپ آورد و گفت جابنه خلافت بر مویه پوشیدم چنانکه این انکسری را با انکسری خویش بعید نیست که مویه کردار عمر و علم را
 بفال گرفت که از آن روز انکسری را در دست چپ جای داد و مردمان بر سنت او زدند و سلاطین بنی امیه اقطاع جابنه بدست چپ
 باینی العباس رسید سفاح در دست راست جای داد این بود تا ایام زرشید دیگر باره مروان الرشید انکسری را بدست چپ آورد و
 خاتم آنحضرت الملک نه بود و بروایتی الملک نه الواحد القهار و نیز گفته اند که بر یکین فیروزج نفس بود لا اله الا

ذکر ثواب زیارت امیرالمؤمنین علیه الصلوة والسلام

ثواب
زیارت امیرالمؤمنین
علیه السلام

قال النبي صلى الله عليه وآله من ذارعتا بعدد قلعه الجنة يعني من كرس امير المؤمنين عليه السلام را زیارت کند خداوندش
 بیادش بیست جاودانی در جنت صادق علیه السلام میفرماید من ثرك زيادة آية المؤمنين عليه السلام كما ينظر الله لهم
 الا ثورون من ثوروه الملائكة والتهيون يعني انكسرتن کند زیارت امیرالمؤمنین علیه السلام خداوند بسوی او نکران
 شود آ زیارت میکند کسی را که فرشتهگان و پیغمبران او را زیارت میکنند و هم جبر صادق علیه السلام فرماید ان آتوات السماء لتفتح عند
 دغاه الزائر للمؤمنين عليه السلام فلا تكن عند الخبر توأمای منی در آسمانی گشاده شود کاهی که زیارت امیرالمؤمنین
 بخواند پس هنگام او را که خیر خاف و تمام باشد و نیز آنحضرت میفرماید هر که زیارت کند امیرالمؤمنین علیه السلام را عارفاً بوجه خداوند او را جبر صادق
 شهید دهد و گناهان آن مردمانه او را مغفودارد و هر که قیامت فرحت حساب بروی مسان کند و چون زیارت روند فرشتگان او را پذیر
 شوند و چون حاجت کند تا بخانه او را مشایب فرماید بجله فضیلت زیارت امیرالمؤمنین از حوصله تحریر دهند زنده است از فرست تا پاره گشته اند

دعایات دعوات امیرالمؤمنین علیه الصلوة والسلام

اجابت
دعای امیرالمؤمنین
علیه السلام

در طی قصص و ایات اجابت دعوات امیرالمؤمنین در این کتاب مبارک مرقوم هستیم چنانکه در حق طلحه و زبیر و انس بن مالک و سیر طه
 دعای خود شرح رفت اکنون بذكر بعضی که در ذیاج قصه تغیاوه خواهم برآخت در فضایل الشمره و در بیان خطیب سلویست که وقتی امیرالمؤمنین
 علیه السلام حدیث میکرد مردی آنحضرت را کذب کرد فقال علیه السلام ادعوا عليك ان كنت كذبتني ان النبي الله بصرك
 قال نعم قد عا عليه فلم يتصرف حتى ذهب بصره امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود اگر مرا کذب کرده باشی خدا را بخوانم تا بینا
 از تو بگیرد و عرض کرد در و او باشد پس آنحضرت خدا را بخواند و از آن پیش گذن مرد باز خانه شود تا بینا گشت و دیگر جیح بن عمیر گوید که از عیون
 جواسیس مویه مودی در کوفه بود و مویه را از اخبار کوفه اخبار میکرد دیگر در امیرالمؤمنین علیه السلام در از چنین که دار منع فرمود و او احوال کار کرد
 بر صدق سخن خویش سوگند توانی بیا که گفت باکی نیست سوگند یاد کرد امیرالمؤمنین فرمود ان كنت كاذباً فاعني الله بصرك و جبه
 دیگر که خواست بیخده قایدی عسائی در امیکشد دیگر در غزوه بنی زبید مردی را دعای بیا که در و او احوالی بر چهره بود آنحال منبسط
 تا چهره او را بجله سیاه نمود دیگر در حق مودی قصارند آنمزد گفت سوگند با خدی بدین حکومت من غلم کردی فقال ان كنت
 كاذباً فاعني الله صورتك قصارند آنمزد و آن سخن فرمود اگر این سخن مدوع گفتی خداوند صورت تو را دیگرگون کند و
 سر او چون سر خزیری گشت و دیگر در رساله الفرم سلوات است که بولیمسای کبر در مخاطبه امیرالمؤمنین طریق دعا حاجت بقا حاجت سپردن
 حضرت او را و فرزند او را و در ایام بیا که در و تا همگان کور آینه از آن دهند و در ایام او هر که از او کور برآورد او را در دست دهند و اگر کور

لا اله الا الله

جلد سیم از کتاب و تیم ناسخ التواریخ در وقایع اقالیم سب

که ای وقت ملاقات او پسندیده نیست امیرالمؤمنین اجبت کرد و پیغمبر دیگر باره آذغوت را عادت فرمودیم در زمان علی در سید
 همچنان نشانی بر نداد و امیرالمؤمنین علیه السلام باز شد که گرت سیم رسول خدا آذغوت بخواند و علی علیه السلام شایسته حاضر گشت این
 گرت نیز انشای عازم گشت و گفت رسول خدا بخاری واجب تر مشغول است علی علیه السلام بانگ بست و فرمود هیچ کاری رسول خدا
 از من مشغول نمیکند بانگ گشت که شرف رسول خدا می شد فریادش باز سخن نمیکنی عرض کرد هم با علی علیه السلام فرمود بگوئی تا در آید چون
 درآمد فرمود یا علی من سید گرت خلیفه خواندم که مجربترین خلق خود را بمن گزیدند تا این طبعش بر ما من بخورد و اگر در این بیت حاضر نشد
 خدایا میخواندم و ترا نام طلب میکردم تا بنزد من حاضر فرماید اینوقت من که انتم عرض کردم یا رسول الله چون دعای تو را بشنیدیم
 دوست داشتیم که یکتن از قوم من در آید و ایتمرت او را باشد چون علی این بشنید دست بسوی آسمان برد و گفت اللهم ادم
 انسا یوضح لایسره بین الثمانین یعنی خدایا انشای بر من بر من بستما کن چنانکه تو انداز مردم پوشیده داشتی لاجرم این سید
 بر سر دروی بن افشار بستن بنما به ناکزیر گشتم همانا از این پیش در حق انشای گمان شهادت او دیدن عاشارتی رفت تو اند شد
 امیرالمؤمنین علیه السلام دو گرت او را بدعای بداید کرده باشد و بوضع و بر من او فروده باشد و دیگر از انبیا خروشی است که امیرالمؤمنین
 علیه السلام در لیا الا حرم شنید که مردی نما میکند و میگردد یا امام حسین علیه السلام را فرمود او را حاضر کن تا کسی باشد چون او احاطه فرمود
 بود که نیکی زبانش پوشیده بود امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود تو را چه افتاد عرض کرد جوانی بکاره گناه کاره بودم و پدرم عماره مراد حضرت
 و نصیحت مخاطب میداشت میفرمود که ای که مراد بگویش سرزنش میآورد و او را الطمه زدم پس دست برداشت مرا بدعای بداید کرد و در
 نیکی از بدن من پوشیده چون این بدیدم ز کرده پشیمان شدم و چندان لابه کردم و ضارعت نمودم که دل او آجا آوردم آگاه شتر
 خود سوار شد و با من تا بیابان طی مسافت کرد اینوقت از پیش روی شتر او مرغی بر پرید شتر او را برانید تا از شتر افتاد و جان بدو
 علیه السلام جا کرد که تا زبک داشت ثم قال ثم سلطما نظام چیخا پس فرمود بر خیز در حالتی که سالم باشی پس بر خاست
 که صبح بود امیرالمؤمنین علیه السلام آن جوان سخن بصدق کرد و اگر پدر از وی رضاشدی بیسودی بدست نکردی و دیگر در خبر است که گوی
 گوش میداشت و می که امیرالمؤمنین علیه السلام ایند عاقر است بگرد اللهم انی استسئلتک بارتب الا ذواج الغائبه و ذب الغائبه
 البائیه استسئلتک بطاعه الا ذواج الراجعه الی اجسادها و بطاعه الا جساد الملئنه الی اعضائها
 و بانسئلتک فی القبور عن اهلها و یدعونک الصادقینهم و اخذک بالحق بینهم اذا برز الخلائق ینظرون
 ضاءک و یرون سلطانک و یخافون بطشک و یرجون رحمتک يوم لا یخفى مؤمن عن مؤمن شها و لا یغفرون
 الا من یم الله انه هو الرتب الیم استسئلتک باذعن ان تجعل النور فی بصرتی و البصیر فی قلنی و ذکرک
 باللیل القمار علی لسان ابدانا ابعثنی الیک علی کل شیء فذکر چون آمد که او را شنید از بر کرد و بخانا آمد و نظیر
 و نماز بکشد و ایند عاقر خواند چون بدین کلمه رسید که آن تجمل النور فی بصیرتک کور بر از وی بر کرد و شپا شرا شد
 در ذکر وقت بدنی و نیز دستک و توانائی علی علیه السلام

حدیث میکند شعبه ز قاده و قاده از انس بن مالک و انس از عباس بن عبدالمطلب و همچنان حدیث میکند حسن بن محبوب از عبد الله بن
 و سند میرساند بجهت صادق علیه السلام که فاطمه بنت اسد خبر داد که علی علیه السلام چون متولد شد او را در قفاط سعیدیم و سخت پیغمبر علی وقت
 کرد و قفاط را پاره ساخت چون این بدیدم قفاط را در لایه و سلاویه کردم و او پاره می نمود تا کاری که شش قفاط بریزد و سادام که یکی از
 و آنکه بر زخم بود چون همه بدیدیم و عهد ما بر زخم علی فرود کرد و بند ما بست و قفاط را بدید آنگاه سخن آید حال با امانه

لاستغفرت

جلد سیم از کتاب وقایع التواریخ در وقایع اقالیم سبعة

۷۱۶ از فرق تا خدمت باینکه همه تن محفوظ در آهین و فلا بود و دیگر خبر داد که در این ساعت میوم بانگ بوق نمودند که از جنبه شام با لشکر سرین
 میشود و چنان بود و حال آنکه چهره روز مسافت داشت و دیگر آنکه در شهر کوفه در کوه القضا خانه که را دیدار می نمود و سلام میداد و دیگر آنکه
 کاهیک از زود با جنگ صغین عبور میداد مردم رفته را فرمود کشتیهای خود را حاضر کنند تا لشکر باین فیه از آن عبور نمایند ایشان چنان
 کردند و گفتند کشتیهائی بجز رفته است فقال علیه السلام کلامکم غث و رقیقاً انکم و لا تشد الله بکم صغاً
 و لا اشبعکم الا غلبت فرمود سخن شما صغین باد و جانته شما بالی باد و خداوند بسخ صغی را با شما قوی نکند و شکم شما را نیز غلباند لکن
 تدبیر زورق فرمود و لشکر را عبور داد از پس او رفته خراب شد و مردم آن بلده همواره بقطر و غلار میسختن کردند و دیگر آنکه در تابستان در میان
 خانه آنحضرت یکسان بود و حدت حرارت و سورت نبود و ترادوی از نبود چه رسول خدای ابرویم خندق مدتی آنحضرت عاکر و فقال
 کفانا الله الحق والبر و دیگر آنکه مردی معتصب از اهل یونان در خدمت آنحضرت عرض کرد که چهره شما سخت زرد است و ساقهای شما
 بنهایت دقیق و باریک است وقت ساقها را اصلاح نتوانم کرد لکن حضرت وجهی را به من فرمود که من آن را چیت که حضرت
 وجه مرا زیاده ارد و این مرض از زیادت میکند مردی یونانی مبلغی از منم که با خویش داشت بیرون کرد و گفت این منی است که من این مرض
 که بجهت از این کشند است امیر المؤمنین علیه السلام فرمود این چه مقدار است که با دست عرض کرد و در مشال بیزان می رود امیر المؤمنین
 سم را بگرفت و بجای خود دوختی عرق کرد آنگاه با طبیعتش بر رویه بر بند چون چشم بر بست فرمود اکنون بیه باز کن چون چشم باز کرد چهره او
 حضرت اسرّخ و سفید چون خون در زلفش آنگاه علی علیه السلام دست بر روی اسطوانه مجلس را بگرفت و حال آنکه بر فراز آن میت و حفره
 افراخته بود آن بار با حایط برداشت و بر فراشت چون یونانی این میدید و فاداه از پوشش بچانه گشت چون با خویش آمد فقال علیه
 علیه السلام هذی قوه المتألمین الذی یغنیهم ایست و تا این و ساق صغین دیگر گفته و فوات سلمان را کسی امیر المؤمنین علیه السلام
 بطی الارض از مدینه حاضر باین گشت و بر بالین نشست چنانکه در کتاب عمر بن الخطاب شرح رفت و دیگر گفته معاطله آنحضرت با وجود
 بنی المصطلق و نیز العلم چنانکه در کتاب رسول خدای صلی الله علیه و آله فرمود افتاد و دیگر تکرار نخواهیم برد
 معجزات امیر المؤمنین

علیه السلام در اقیانای حیوانات

انقیاد حیوانات

محمد باقر علیه السلام حدیث میکند که امیر المؤمنین علیه السلام با جویریة بن مسهر که یکسج مرغ میکرد فرمود در عرض راه شیری با تو دو چاهها
 شد عرض کرد و فاه سلامت چیست فقال لفرقة السلام و تخیرة ائی أعطینک منة الامان فرمود او از من سلام
 سلام برسان و بگوی امیر المؤمنین مرا از اسب تو امان آده است پس جویریة بیرون شد و چون در عرض راه با شیر دو چاه گشت گفت یا ابا
 امیر المؤمنین علیه السلام تو را سلام میرساند و دسته باش که مرا از شر تو امان آده است چون شیری سگله بشنید روی بر تافت و بیخ گزرت همه که در دست
 و گاهی که جویریة مراجعت کرد و گفته شیری و همه در ابرو عرض رسانید امیر المؤمنین فرمود شیری تو را گفت صتی محمد اسلام برسان و با اصابع مبارک
 بیخ عقد گرفت یعنی بیخ گزرت سلام رسانید و هم در خبر است که گاهی که جویریة عزت کابنه رسول خدای است در عرض راه از کنارش
 شیری بیرون شد جویریة بر تافت فقال علیه السلام الی این تقدیم با جویریة بن مسهر لما هو کلب الله
 ثم قال و ما من ذابته الا هو اخذ بنا حبیبها الابه فرمود بجا میگری ای جویریة جان ما این سگی است از کجا خدای در تفتیه
 قدرت خداوند بیرون نیست اینوقت آنشیر نیز و یک امیر المؤمنین علیه السلام آمد و همی ملامت کرد پس زبان در گفت السلام علیه و آله
 المؤمنین و رحمة الله و بركاته و ابن عم رسول الله فقال علیه السلام یا ابا امارت ما تشبهک بالیون
 علیه السلام جواب سلام باز داد و فرمود بیخ و ذکر تو حیت عرض کرد سبحان من الی بنی الکتابه و قد فی قلوب عباده

السلام علیکم

کتاب شهادت از کتب امیرالمؤمنین علی علیه السلام

التخافة بمعنى باك وبالكه واستكسبا كبا سهايت اشرف من ساحت و مخافت مراد در قلوب بندگان انداخته دیگر در کتاب ۷۱۲
امتحان مسطور است که یک روز چهار ماهی و جابر انصاری ملازمت خدمت امیرالمؤمنین علیه السلام داشتند و در میان عبور میدادند ناگاه امیر
المؤمنین علیه السلام تراه بیرون شد و ایشان از قاضی آنحضرت روان شدند پس امیرالمؤمنین علیه السلام بجانب آسمان مکران شد
بتمنی فرمود فقال اَحْسَبُ أَنَّ الظَّنَّ اِذْ صَعُرَتْ بِفَضِيلِهِ فرمود در جای مرغ که بقصص و وصفی زوی نما عرض کرد ای مولای من
کجا است مرغ فرود در هوا اگر خواهی تو را بنمایم سخن او را با تو بشنوم عرض کرد چه خواهی بلام لا هم آنحضرت بجانب آسمان مکران شد و دعا
تخفف فرمود در زمان آن مرغ برآمد و بر دست امیرالمؤمنین علیه السلام نشست آنحضرت دست بر پشت مرغ بگشود فقال انطق
يا ذن الله و انا على بن ابي طالب در زمان آن مرغ زبان آمد و گفت سلام عليك يا امير المؤمنين و رحمة الله وبركاته آنحضرت حیا
ما زاد و فرمود داین بیابان بیکایه و میاه مطعم و شرب تو کجا است عرض کرد کاه کی اگر سنده شوم مذکر ولایت شما این میت برانم
و نیز شوم و چون تشنه کردم از دشمنان شما تیراجویم و شیرب شوم امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود مبارک باد این جسد تیر پس آن مرغ از
دست آنحضرت بر پرید و دیگر عمر بن حمزة العلوی در کتاب فضایل الکوفه حدیث میکند که امیرالمؤمنین علیه السلام یک روز در محراب
جامع کوفه جای داشت مردی از پیش روی آنحضرت برخاست بجانب جنبه کوفه رفت تا تجدید وضو کند ناگاه ماری از پیش روی
او درآمد تا بگفت او کرد آن مرد بگریخت و شتابان از آنحضرت امیرالمؤمنین آمد و قصه خویش گفت علی علیه السلام برخاست و بر سر تخته ای
آمد و شمشیر خود را بر لب آن تخته نهاد و فرمود اگر سخن خصای موسی درسی افی از سوراخ بیرون کن در زمان افی سراز سوراخ بیرون کرد
و با امیرالمؤمنین علیه السلام بطریق مساره آغاز از گفتن نمود این وقت امیرالمؤمنین علیه السلام با آنرا گفت همانا از چهار شین کلین بشود
همگانرا همانند هستی عرض کرد چنین است و طهر بر سر خویش زده ایمان آورد و مترات آنحضرت را از دیگران باز داشت و دیگر محمد بن
الازدی الدبیلی در کتاب معجزات ائمه از برابرین عازب حدیث میکند که حاضر خدمت امیرالمؤمنین علیه السلام بودم ناگاه صد گنگر
از بطبر فرزاد امیرالمؤمنین علیه السلام بر صفت میرشند و بانگ میدادند که علی علیه السلام قبر را فرمود که اینم غانرا با علی صوت کن
و کجا امیرالمؤمنین برادر رسول خدا صلی الله علیه و آله شمارا میخواند چون قبر بانگ داد و مرغان پر فرار سر آنحضرت انجمن شد و فرغان
تا بریر آیند چنان فرود شدند که سینمای ایشان سخت بزین مسجد آمد ناگاه امیرالمؤمنین بالغنی که کس نه است با ایشان سخن می کردند
مرغان از در فرحت کردن فرود میشتند و بانگ میدادند فقال لهن انطقن يا ذن الله الغنیز الجبار پس آن مرغان
زبان آمدند و گفتند سلام عليك يا امير المؤمنين و خلیفه رب العالمین و دیگر در کتاب صلل الشرایع علی بن حاتم القزوی با بنا خود از مش
از ابراهیم بن علی بن ابي طالب حدیث میکند که امیرالمؤمنین علیه السلام روزی در کنار فرات آمد فقال يا هاشم يا هاشم
یکما هی سرازاب بیرون کرد امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود کبستی عرض کرد مردی از اهتخانی امیرالمؤمنین بنام ولایت شمارا بر من عرض
نیز رقم پس منع شدم و بدین صورت برآمدم و دیگر در کتاب معجزات و مذمه و دلائل اربعه مسطور است که ابو اسحق سعید در حاشیه
اعرابی فرودت را در کوفه گریستند که میگردد میگردد اشرف علی المأیة و ما دانت العذل الا ما ساهت یعنی صد سال
بردم و بنر ساعتی عدل ندیدم کفشد چگونه بود گفت من حجر جمیریم و بر دین جووان بودم از بهر اعیان طعام بکوفه آمدم چون مسجد جامع
در در قم کالای من منقود شد نیز دیکت اشترتخنی رقم و قصه خویش بگفتم اشترت حاضر حضرت امیرالمؤمنین ساخت آنحضرت فرمود باقا
الیه و علم لایا و منایا و ما کان و ما یكون نیز دماست من بگویم تو از بهر چه آمدی تو از بهر چه میروی عرض کردم تو بگوی فرمود مردم جن مال تو را
در قبه برودند و محقق هستند عرض کردم اگر افعال این از رسانی مسلمانان کیرم پس جاست روان شد و در با خود تا قبه مسجد سارو

جلد سیم از کتاب دوفیم ناسخ التواریخ در وقایع اقبالیم سببه

۶۲۲

طلحات
کلوز برای
و نحو

نرم
آهن
نزد
علی

صغیر
در
دو

بِأَنَّهَا يَا نَجْرٍ وَمَدْرٍ مَا نَفَلْتِ لَهُ ذَهَبًا أَحْمَرَ فَضَعِي تَبَهُ فَكَانَ الَّذِي بَقِيَ أَكْثَرَ مِنْ مِائَةِ أَلْفٍ دُرِّهِمْ بِسِيرِ
 الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ خَيْرًا مِنْ جَوَانِدِ دِينِ آفَرْدَكُنْدِ أَشْتَهَ شُودَ وَأَفَرْدَا فَرَمُودَ سَسْكَلِي دَكَلُوحِي اَز زَمِين بِر كَرَفْتِ وَ دَر دَسْتِ اَوْزَرِ
 اَحْمَر كَشْتِ اَز پَسِ اَنَكِه دِينِ خُودِ رَا اَوَاكِرِ دَصْدَه نِهَر اَر دَر مِم اَز بَر اَو بَجَايِ جَانَدِ وَ دِكِر كَرْدَ خَالِدِ بِنِ اَلْوَلِيدِ حَدِيثِ كَرْدِه اَمَّا كَرْدَ كَفْتِ اَسْمِ
 عَلَيْهِ السَّلَامُ رَا كِه حَلَقَتَايِ دَر عِ خُودِ رَا بَادَسْتِ مَبَارَكِ اَصْلَاحِ مِغْرُودِ عَرْضِ كَرْدِم اِيْنَ مِغْرُودِ اَو دَسْتِ كِه اَهْرِنِ جَرِ دَسْتِ اَمَّا تَنْدِ مَوْزِ مَرْمُودِ
 قَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَا خَالِدُ مَنَا اَلَا اِنَّ اَللَّهَ اَلْحَدِيثُ لَدَاوُدَ فَكَيْفَ كُنَّا فَرَمُودِ اِيْخَالِدِ خَالِدِ اَوْ دَسْتِ مَبَارَكِ اَسْمِ اَبَدِ
 دَاوُدِ نَرْمِ سَاخْتِ پَسِ حَمْتِ اَو دَر حَقِّ مَا كَلِمَتِه خَوَا بَدِ اَو دَر صَا بَحِ بِنِ كَيْسَانَ بُو بِنِ وَ هَا نِ اَز جَابِرِ اَنْصَارِي حَدِيثِ مِخْنَدِ كِه عِبَّاسِ عَمِ
 رَسُوْلِ خُدَا رَا مِيْر اَلْمُؤْمِنِيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَطْلَبِ مِيْر اَشْتِ پَسِ مِيْر اَمْرُودِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَرَمُودِ اِيْتِمُرُ رَسُوْلِ خُدَا جَزْدِ لَدَلِ ذُو اَلْفَعَارِ وَ دَر مِيْ عَمَّا
 سَحَابِ خَزِي مِيْر اَشْتِ نَمَا ذَهَبِ اَسْتِ مَن سَرَاوَرِ تَرْمِ عِبَّاسِ كَفْتِ مَن عَمِ مِغْرُودِ وَ بَا خُدَا اِيْنَ شَيْءَا اَحْمَرِ مِيْر اَلْمُؤْمِنِيْنَ بِاَتْعَاوُنِ عَمَّا
 وَ جَمَاعَتِيْ اَز اَصْحَابِ مَسْجِدِ وَ فَرَا نِ كَرْدِ مَا اِيْنَ شَيْءَا رَا حَا ضَر كَرْدِ اَنگَا ه فَرَمُودِ اِيْ عَمِ دَسْتِ مَبَارَكِ اَسْمِ اَبَدِ اَحْمَرِ اَوْجَا
 وَ فَرَزْدَانِ اِيْشَانِ اَسْتِ وَ دِيكِرِ رَا نِيْرُويِ اَهْرَفِ دَر اَمْوَالِ مِيْر اَشْتِ اِيْشَانِ فِئْتِ لَكِرِ اِيْنَ خَرَا اَسْتِ اَو زَمِيْنِ اِيْشَانِ اِيْشَانِ اِيْشَانِ
 وَ ذُو اَلْفَعَارِ رَا بَر كِيْرِ وَ بَر دَلِ اَسْتِ اَو اَشْتِ عِبَّاسِ خِيْشِ مِجْهِيْ كِ قَدْرَتِ نِيْا فْتِ اَمِيْر اَلْمُؤْمِنِيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَرَمُودِ اِيْنَكِ دَلِ اَسْمِ اَبَدِ
 بِيَا وَ بَر نِيْشِ مَرْدِيْ مَنَا فِ اَجْبَاسِ كَفْتِ عَلِيْ مَاتُودِ كَرْدِ اَكُوْنِ اَو شِيْشِ اَو دَر كَارِ دَلِ اَسْمِ اَبَدِ اِيْشَانِ اِيْشَانِ اِيْشَانِ اِيْشَانِ
 خُدَايِ سَوَارِ شُودِ اِيْنَ اَيْتِ مَبَارَكِ اَو اَسْتِ كُنْ اِنَّ اَللَّهَ بِمَسِيْكَ التَّمْوِيْثِ وَ اَلْاَرْضِ اِنَّ تَرْتِ وَ لَوْ اَنَّ اَلنَّاسَ اَنْ اَفْسَكُنَا
 مِيْنَ اَحَدٍ مِيْزِ نَبِيْهِ اِنَّهٗ كَانَ حَلِيْمًا غَفُوْرًا اَبَلْجِدِ چُوْنِ عِبَّاسِ اَز مَسْجِدِ مِيْرُوْنِ شُودِ اَبْنَكِ لَدَلِ كَرْدِ دَلِ اَسْمِ اَبَدِ
 خَا نِ صِيْجِه بَرُو كِه كَسِ چَا نِ بَا نِكِيْ شَشِيْدهٗ بُو دِ عِبَّاسِ اَز نِيْ اِيْ دَر كَرْدِ وَ نِخُو شِيْشِ اَسْمِ اَبَدِ اَمِيْر اَلْمُؤْمِنِيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ دَلِ اَسْمِ اَبَدِ
 كِه كَسِ شَشِيْدهٗ بُو دِ اَو خَا ضَعِ وَ اِيْشَانِ نَزْدِيْكِ شُودِ اَمِيْر اَلْمُؤْمِنِيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ زَرِهٗ رَا پَسِ شَشِيْدهٗ عَمَّا مَبَارَكِ اَبَر سَرِ نَا دُو ذُو اَلْفَعَارِ رَا بَر
 وَ بَر نَشْتِ اَنگَا ه فَرَمُودِ اَمَّا اَحْمَرِ حَسِيْنِ اَن شَيْءَا رَا پَسِ شَشِيْدهٗ سَوَارِ شُدِ پَسِ اِيْنَ اَيْتِ مَبَارَكِ اَو اَسْتِ فَرَمُودِ قَالَ هَذَا
 مِنْ فَضْلِ رَبِّيْ لِيْ بَلُوْنِيْءَا اَشْكُرُ اَمَّا اَكْفَرُ وَ مَن شَكَّرْنَا بِشُكْرٍ لِنَفْسِيْهِ وَ مَن كَفَرَ فَاِنَّ رَبِّيْ غَنِيٌّ كَرِيْمٌ
 مِجْهِيْ كَرِ اَو جَعْفَرِ طُوْسِيْ دَر كِتَابِ اَبَالِيْ سَنَدِ سِلْمَانَ مِيْر سَا نَكِه دَر عَدَمْتِ رَسُوْلِ خُدَايِ صَلِيْ اَتَهٗ عَلَيْهِ اَلْوَدُوْمِ وَ عَلِيْ عَلَيْهِ السَّلَامُ دَر اَمْرِ
 سَسْكَلِيْ اَز زَمِيْنِ بِر كَرَفْتِ مَبَارَكِ نَمَا اَشْتِ نَكِ بَر اَبَانِ اَمْرُودِ كَفْتِ لَا اِلَهَ اِلَّا اَللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُوْلُ اَللَّهِ وَ خِيْبَتُكَ بِاَللَّهِ
 وَ بَا قَرْمُودِ نَبِيْءَا وَ مِجْهِيْ كَرِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ
 عِيْثَابِهٗ يَنْبِيْ هَر كَرْنِ شَا صِيْجِه كَرْدِ وَ مِجْهِيْ كَرْدِ بَا شُدِ بُو اَيْتِ عَلَيْهِ السَّلَامُ اَز عَدَابِ وَ حَقَابِ اَو دَر اِيْمَانِ بَا شُدِ وَ دِيكِرِ جَابِرِ بِنِ اَبِيْ
 وَ حَذِيْقَهٗ اِيْمَانِ وَ عِبْدِ نَبِيْنِ اَلْعِبَّاسِ اَبُو هَرُوْنِ اَلْعَبْدِيْ حَدِيثِ مِخْنَدِ كِه مَكْرُودِ رَسُوْلِ خُدَا حَقِيْقَتِيْ سَفَلِيْ اَز حُوْمَهٗ مَدِيْنَهٗ دَر بَسْتَانِ
 سَعْدِ بَا عَلِيْ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِر تَخْلِيْ جَدِ مَبْرُودِ اَو دَر تَخْلِيْ حَسِيْنِ صِيْجِهٗ نَكِه هَذَا مُحَمَّدٌ الْمُصْطَفَى وَ هَذَا عَلِيٌّ الْمُرْتَضَى چُوْنِ زَا نِ تَخْلِيْ
 كِه شَشِيْدهٗ تَخْلِيْ وَ دِيْمِ تَخْلِيْ سِيْمِ اَز دَر اَكِه هَذَا اَنُوْحُ النَّبِيُّ وَ هَذَا اِيْوَاهِيْمُ الْخَلِيْلُ چُوْنِ زَا نِ تَخْلِيْ وَ كِه شَشِيْدهٗ تَخْلِيْ سِيْمِ اَبَدِ
 نَا كَرِ هَذَا مَوْضِعِ وَ اَنگَا ه فَرَمُودِ چُوْنِ زَا نِ تَخْلِيْ بَكِه شَشِيْدهٗ تَخْلِيْ جَابِرِ مِجْهِيْ كَرِ هَذَا مُحَمَّدٌ سَيِّدُ الْبَشِيَّةِ وَ خَا تَمِ
 الْاَنْبِيَاءِ وَ هَذَا عَلِيٌّ سَيِّدُ الْوَسِيَّةِ اِيْنَ مَوْضِعِ سُوْلِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ
 هَذَا صَلَاحَتِ بَعْضِيْ قِبَلِ بَعْضِيْكَ فَرَمُودِ اَعْلِيْ تَخْلِيْ وَ نَبِيْءَا اَبَانِ مِجْهِيْ كَرِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ اَسْمِ اَبَدِ
 اَعْمُرِ خَيْرِيْدهٗ كِه دَر عَدَمْتِ اَمِيْر اَلْمُؤْمِنِيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِيَا مِيْ خَسْتِ اَمْرُودِ فَرَمُودِ كِه بَارُو بَر كِه نَدَا شْتِ اَمِيْر اَلْمُؤْمِنِيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ دَسْتِ مَبَارَكِ

سخن
سنگ
سنگ
سنگ
سنگ

سخت
سخت
سخت
سخت

سخت
سخت
سخت
سخت

سخت

کتاب شهادت از کتب امیرالمؤمنین علی علیه السلام

درخت زرد فرمودم تا آنکه ایچیی ایله یا ذین الله خیره فخره مغیره در زمان آن درخت برکن شد و از امر او با رکود و بجانیه ۷۲۳
 المؤمنین علیه السلام در حرکت آمد و دیگر وقتی رسول خدا صلی الله علیه و آله امیرالمؤمنین را بسین فرستاد و فرمازل با جلاله لوت خوم مذاور و او با
 قبحر با مدد با قرینه محمد رسول الله بقدرت کبر التلام مضرب شدند قوم و سلاح جنگ از دست ایشان برحمت شرح منقشه
 در کتاب سوانضام قوم که ششم و دیگر کیر و ز امیرالمؤمنین علیه السلام از قوم نصار مرد برادید که پوست بعضی ز فاکه را از فر ابل دست بکنند
 و منجور و آنحضرت روی روی کرد ایند تا مجمل شود و از خانه دو قرص نان جوین بر گرفت و بترو او آورد و فرمود این ابدار و گاه که گرس
 گشتی آنچه میخواهی ز این جوین بخواه تا ز الله بجهل فیه البرکة مرد نصاری با متحان زان دونان جوین خواننده شد و دید که شخم گم
 و خرماد خربزه و جمع فاکه تا بستانی در ششم موجود است او بلزید بر روی در افا و امیرالمؤمنین علیه السلام او را از زمین برد و فرمود
 چادقا و عرض کرد من مردی منافع بودم و آنچه رسول خدای فرمود و تو فرمودی استوارند شتم امر و از آسمان زمین برای من کشف حجب شد
 چشم من پنا اول من داناکت و دیگر مردی عدوی بیت المال هزار دینار بر گرفته بود از جانب امیرالمؤمنین علیه السلام سلمان را
 پیام زد که در بیت المال خیانت کن آن ز که گرفته باز کرد آن فقد مال الله تغلله و من بغل باب بما حل يوم الغنمة
 عدوی گفت بسیار است سحر فرزندان عبد المطلب که بچکس را در سر منیت و عجب تر ازین بگویم کیر و ز علیه ایدم که کمان محمد را در دست
 داشت من بطریق سحره سخن کشم بر بخید و آن کما را بکنند و گفت خذ عذرا لله بکیر و شمن خدا را آن کمان بصورت شد و آتی بر آید و آن
 من کرد و دیگر باره او را بر گرفت و در دست او بصورت کمان شد و دیگر امیرالمؤمنین علیه السلام از برای حاجت خواست بیرون شد و با
 از منافقین حاضر بودند فرمود ای قبا سینه درخت را در برابر کیر و کیر سنک کم و پیش مسافت دارند بکوی و صنی محمد امر میکند شمار کبابا
 چسبیده شود چون قبرین فرمان برسانند درختان با هم چسبیده شدند چون آنحضرت بنشت منافقین نایا کشته پس کبابا
 فرمان کرده درختان با بر جای شدند و دیگر همیشه تا بر باب کمان خویش بود مردی بیاید و خواست تا از خرماد بخردیم فرمود در کبابا
 و ترم بردار آمد در هم بگذشت و ترم برداشت و برفت ازین آن چون میستم دریم او را نظاره کرد و معشور یافت و حضرت امیرالمؤمنین آمده
 معروض داشت آنحضرت فرمود چون ترم را تلخ یا بد باز آید هم در این وقت ترم در دمان شتری تلخ گشت و باز آمد و دیگر در کبابا
 الحسن العسکری علیه السلام فرمود است که مردی از شام بحضرت امیرالمؤمنین علیه السلام مکتوب کرد که من دست دارم که ملازم حضرت تو کردم
 و بر مال عیال خود ترسانم امیرالمؤمنین علیه السلام بد نوشت که ای علی خود را فراموش کن و اموال خود را در نزد ایشان بگذار و صلوات بر محمد
 محمد بفرست آنگاه بگویی اللهم اهدنا کلها و اذیها عندک یا مخرجک و قولتک علی بن ابی طالب و بتروکیت من
 شتاب کیر مرد شامی چنان کرد و از شام فرار کرده بحضرت امیرالمؤمنین علیه السلام آمد چون سوید این است فرمان کرد که عیال را
 اسیر گیرند و مالش را بخود دارند چون جوانان سوید برای او در شدند دست با اموال او فر بردند آن اموال بصورت عمارت حیات
 شدند و چند تن را بکیر دیدند تا در زمان بر بردند ناچار باز شدند کیر و ز امیرالمؤمنین علیه السلام با مرد شام فرمود اگر خواهی مال و عیال تو بزودیکه
 تو حاضر شونی فقال اللهم استأب بکم مرد شامی ایشان را در سرای خود یافت و صورت حال را عرض رسانید فقال علیه السلام
 ان الله دعانی زبما اظلمت به لیعض المؤمنین لیوقد فی بصیرته و لیعض الکافرین لیبائع فی الاغدا و الله سنی
 خداوند از برای بعضی از مؤمنین آبی آشکار میکند تا بر بصیرت ایشان افروزه شود و از برای بعضی از کفار ظاهر می نماید تا حجت بر ایشان تمام شود
 و دیگر چنان افاضه که آب زلفت فرایش کرد و مردم کوفه را بیم غرق ترسیدند و بحضرت امیرالمؤمنین علیه السلام شکایت آوردند آنحضرت
 تجددید و صوفی فرمودند نماز بگذاشت و بخار فرات آمد و چوبی که در دست داشت بر آب ریخت و فرمود آنک شواب چندان فرو نشاند که آب

کرفتن
نظر جمع بگردن
از زبان جوین

شدن کمان محمد
علی

پرستین در وقت
بمخبر

نزد
خداوند مال شری
بمخبر

تبدیل
اموال مرد شامی
با بر

سلام
دادن اموال از
بر عطف

جلد سیم از کتاب تویم نامح التواریخ در وقایع اقبالیم سیه

۲۲۴ دیدار شدند و گروهی بزبان آمده آنحضرت را سلام دادند و گروهی سخن کردند آنحضرت فرمود آمان که حرام گوشت بخنجد و نخل فرو بستند جماعتی از اهل عراق کشته اند بجز آنکه بخت فزونی میکرد فقال امیر المؤمنین علیه السلام ان جنت فی حق النبی و ذکر محمد الشویانی با سند خود آورده که چون ابوالمضرم العسبی حضرت رسول خدای صلی الله علیه وآله وسلم را گریه میفرموده و او را در کعبه شریف با حمل طرایفین آورد اعطاکند امیر المؤمنین علیه السلام را بفرمود تا بدینگونه مکتوب فرمود بسم الله الرحمن الرحیم ان محمد بن عبد الله بن عبد المطلب بن هاشم بن عبد مناف و آشهد علی نفسه فی حق خیر علیه و بصدقه و بجزای او ان لا یلهی ضمیم العسبی علیه و عنده و بی ذمیه ثمانین مائتة خزائن و بیعتن سود الحدیث علیها من طرایف الهمین و نطق الجواز منی محمد بن عبد الله قرار کرد که زمال ابی ضمیم شهادت شرح موی سیاه چشم که محل آنرا از طرایفین حجاز باشد بر دست اوست ابوالمضرم رفت در میان تبیلذنی من و آنجمله کسب گرفت اینوقت او را گفتی سید که رسول خدای صلی الله علیه و آله و راع جهان گفت و او بگرد جای او بخلی نشستی پس توانی بدین آید و در مسجد رسول خدای ابو بکر را دیدار کرد گفت بخلی نشستی خدا من از رسول خدای شهادت نامه شرح موی که انبار از طرایفین حجاز و ام خواهم ابو بکر گفت ای هر چه چیزی بیرون عمل تو آل کردی سو کند با خدای که رسول خدای بیرون ستری که دل دل خوانند و حمار که بیغویانند و شمشیر که ذوالفقار نامیده میشود و درمی که آن با نخل نامست چیزی بپیرت نکه داشته و بخله در زرد علی و قدر در میان با کذاشت و ما سخن ما خورد و اشتیاقنا علیه السلام لا یورثه سلمان بکر باره گفت کردی و کردی و حق امیر المؤمنین علیه السلام را بر بردی و ابوالمضرم را بر دهشته بد سر می امیر المؤمنین علیه السلام آمد و بگفت از اندرون سرا امیر المؤمنین علیه السلام ندارد و او که ای سلمان با اتفاق ابوالمضرم داخل شد ابوالمضرم گفت بیهوده آنچه او بدوست نام ملو حال آنکه ندید و شناخت مرا سلمان سخن از حال امیر المؤمنین علیه السلام را بر شمرد و ابوالمضرم داخل شد ابوالمضرم و شقیه که از رسول خدای صلی الله علیه و آله و آهدت بر تو امیر المؤمنین علیه السلام که ارد و مطالبه و ام خویش نمود علی علیه السلام سلمان فرمود تا مردم را که چه که هر که میخواهد او را می بین رسول خدا را نظاره کند فردا بجا بیرون مدینه حاضر شود با امدان بسیار کس بیرون مدینه حاضر شد امیر المؤمنین با امام حسن علیهما السلام سخن بفرمود و ابوالمضرم را با او روان داشت پس امام حسن علیه السلام او را بر فراز تلی از ریکت بیارود و او را بگذاشت و با زمین سخن گفت که کس فهم کرد آنجا محصا گانند رسول خدای داشت بر تل ریکت بر دست کسی ظاهر گشت که بر آن دو قطر از خط نور منظر بود نخستین بسم الله الرحمن الرحیم مطرد و بجم لا اله الا الله محمد رسول الله دیگر باره امام حسن علیه السلام محصارا بر سنگ نه دو بی شتری با او آمد ابوالمضرم را فرمود کس شتر از ابوالمضرم حمار بگرفت شهادت شرح موی سیاه حقه با حمل طرایفین حجاز بقطار از سنگ بیرون شد پس ابوالمضرم باریت حضرت امیر المؤمنین علیه السلام و آن شیعه که از رسول خدای است پس رسول خدای علیه السلام آن نوشته را دید و فرمود رسول خدای صلی الله علیه و آله و آهد که خداوند دو هزار سال از آن من که ناله صاوح داخل کند این شتر از این صفو بافر

فقال المناذرون هذا من یحیی علی فلیل گفت این تصور اندکی از سحر علی ذکر سخنان امیر المؤمنین علیه الصلوة والسلام در مرضی

سنت
علی علیه السلام
و توفی

از امام محمد با علیه السلام روایت کرده اند که رسول خدای صلی الله علیه و آله که مریض شد علی علیه السلام جماعتی از انصار را در مسجد دیدار کرده اگر خواهید حاضر حضرت مصطفی شوید و ایشان را بدیدار حضرت مصطفی آورد و اجازت خواست حاضر مجلس ساخت خود بر این مصطفی نشست در زمان رسول خدای برخواست و نشست و مریضت از بدن مبارکش بیرون شد فقال یا ابن ابیطالب لقد اخطبت من خیرنا الخیر حتی ان الحی لفریح منک مفضو و نموی پس ابوالمضرم خد او را چونان نور حضرت خیر عطا فرمود که مریضت از تو در مریضت برکت

جلد سیم از کتاب وقیم ناسخ التواریخ در وقایع اقالیم سب

۷۲۸ جناس باشد بگوی تا از بهر سایر قریش چه بجای کند استی رسول خدای فرمود ای بر تو ای حارث من بخار نکردم بلکه خدای کرد گفت
 اگر این سخن را بصدق میکنی فرمان کن تا آسمان بر سر بسنگت ببارد یا ما را بعبادتی عظیم گرفتار کن چنانکه خدای فرماید **وَإِذ قَالُوا اللَّهُمَّ
 إِنْ كُنَّا هَذَا حَقًّا مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَابًا مِنَ السَّمَاءِ أَوْ ائْتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ** چون از در جبل وغرور خود ستار
 عذاب شد این آیت مبارک نازل شد **وَإِذ قَالُوا اللَّهُمَّ إِنَّا نَعْبُدُكَ وَآبَاءَنَا نَسُوا اللَّهَ فَعَذَابُ اللَّهِ أَلِيمٌ** چون از در جبل وغرور خود ستار
 آنکه تو در میان ایشان ای نوقت رسول خدای حارث ایچو اندو فرمود اکنون طریق توبت انابت سارو اگر از میان بیرون شو گفت ما
 دل کو ای منید هر که طریق توبت گیرم بگر از زبان شما بیرون شوم و بر ناله خود سوار شود و سپا کشت سجده فرعی بر فرزند سرش بادید
 از متعاش سسکی با ناله عدسه زیر افکند چنانکه بر فرزندش آمد و از برش بیرون شد پس از شتر و افتاد و ای پای خویش من با همی بخراشد
 تا جرحه مرابچسبید و آنرا الله تعالی مثل سائل **يَعَذَابُ ذَاقِعٍ لِلْكَافِرِينَ بَلَا يَعْلَمُ بَلَاءَهُمْ أَحَدٌ مِنَ الْمُجْرِمِينَ فَكَذَلِكَ نُقَالُ هَذَا الْقُرْآنَ
 بِهِ جَعَلْنَا لِكُلِّ قَوْمٍ سَلَاتًا** و دیگر بر آیت **بَلَدًا رِيًّا وَنَسُوا اللَّهَ فَعَذَابُ اللَّهِ أَلِيمٌ** و خوار می مردی بعد من الکت بر یکدشت علی علیه السلام شتم بگرد تا هم
 میگفت سعد گفت **إِنْ يَمُرُّ بِكُمْ يَوْمَ يَمُرُّ بِيَوْمِي فَأَعِظْهُمْ** گفت میگویم آنچه میشنوی **فَقَالَ اللَّهُمَّ إِنَّكَ آتِنَا مَا نَسْتَعِينُ** گفت ای خداوند من
 اگر انیز دروغ میگوید او را هلاک کن شتری بروی در آمد و او را در زیر پای مقول ساخت و دیگر زیاد بن کلیه کوی که با حجاجی نشسته بودم
 محمد بن صفوان با بعد از آنکه زیاد بر کاه نشسته و مسجد در فرزند کاهی از شدند محمد بن صفوان که بود گفت **أَوْ جَاءَ الْغَدَاةَ فَمِنْ حَرِّهَا**
 ایستاد **فَقَالَ مَنْ لَمْ يَسْتَبِعِلْنَا لَنَسْتَبِقَنَّ اللَّهُ فَجَسَدٌ وَأَزْهَدٌ وَحَسَمٌ نَابِئًا كَسَتْ وَدِكْرٌ وَمِنَاقِبٌ سَمِيحٌ مَسْهُورٌ كَدْرٌ وَحَلَا
 هَشَامٌ خَطِيئٌ بِرَبِّهِ شَدَّ عَلَى عَلِيٍّ السَّلَامُ الرَّحْمَنُ سَأَلَ عَنْ رَسُولِ خَدَا كَتَمِي بِيْرُونَ أَمَدٌ كَدْرٌ صَالِحٌ مَسْعَدٌ وَدَشْتٌ وَبَاكِيٌ كَوْشٌ أَمَدٌ وَبَلَكٌ بَا
 آمِوَعٌ أَكْفَرٌ بِالذِّئْبِ خَلْفَكَ مِنْ تَرَابٍ ثُمَّ تَمِيمٌ نَفْطَلَةٌ ثُمَّ صَوْبَكٌ وَجَلَاءٌ هُنُوزٌ زَنْبِرٌ زَيْرٌ نَابِئٌ مَدَّ أَزْهَدٌ وَحَسَمٌ نَابِئٌ كَسَتْ**
 و پس از سه روز گذشته و دیگر حدیث کرده اند که در واسط مردی در فرزند امیرالمؤمنین علیه السلام را فریستاد این وقت کاوی شتر را
 کرد و دیوار شهر را شکافت و داخل شد و بمسجد جامع درآمد و بر بنبر نمود کرد و خطیب را بر خنم شاخ کبشت و از نظر نا ناپدید گشت از پس آمد
 شکافت یوار آمد و ساختند و از باب الثور نامیدند و اثر آن بجای ماند و دیگر مردی شمی حدیث میکند که کتس از مردم شام را دید که
 که نمیی از چهره او سیاه بود و چشم روی تو را چه رسید است گفت چکلن از من پرسید خزانیکه او را حدیث کردم همانا من حق علی بن ابی طالب
 مردی به سگال بودم و سخن بنا صوب میکردم کبشت در خواب مرد بر من درآمد و گفت تو کسی که علیه دشمن میداد و لطفه بر چهره من بندیدین
 که نظاره میکنی سیاه گشت و دیگر شمر بن عطیه گوید پدر من علی علیه السلام را بر نشستی باو میکرد شبی در خواب بیک مردی بروی درآمد و گفت
 توفی که امیرالمؤمنین است بکنی و کلکگاه او را گرفته چنان فشار داد که فراموش را پدید کرد و سه شب را کار بدینگونه میرفت و دیگر در مدینه
 تا صبحی بود و ناگاه شبیه امیرالمؤمنین شد او را گفتند تو را چه پیش آمد گفت در خواب علی علیه السلام را دیدم مرا گفت اگر در صفتی حاضر بودی پیش
 من میرفتی یا جانب حور را میداشتی من سر در زیر افکندم و در اندیشه شدم تا چگونیم **فَأَلَّ عَلَيْنَا السَّلَامُ بِأَخْبَسِ هَذِهِ مَسْئَلَةٌ
 تَخْتِاجُ إِلَى هَذَا لِفَضْلِكَ الْعَظِيمِ** فرمود ای جنید مسئله ایست که گری با فکر حاجت افتد و فرمان کرد تا ما را آه از دوزخ چون از خواب
 آنجخته شدم تعالی مروری عظیم بود لاجرم از کرد و پیشان شدم و طریق شیمی ختم و دیگر در زمان منصور بر تو این شهر آشوب یکی
 قضاه چون از خصم خورشید غایتی علی را شتم کردی قتی چنان افتاد که از این کرد او گوید پیشانی گرفت گفتند چه باز داشت تو
 گفت مراد خواب نبود ارشد که مردمان بختی شتم رسول صلی الله علیه و آله میبندد و او مردی یعنی امیرالمؤمنین علیه السلام را فرمان بکشد تا ایشان را
 میفرماید من بر بختی شتم رسول فم و او فرمان کرد تا ما را آید علی مرا از پیش بر انداز این شکایت با رسول خدا برداشتم و دیگر باره فرمود مرا نیز بخت

تواریخ
جلد سیم

کتاب
تواریخ

کتاب
تواریخ

کتاب
تواریخ

کتاب
تواریخ

کتاب
تواریخ

کتاب
تواریخ

کتاب
تواریخ

کتاب
تواریخ

مذکر

کتاب شهادت از کتب امیرالمؤمنین علیه السلام

۷۲۹

صورت
خزرن شدن سر
مردی

بنا بر این
مخزون

بنا بر این
در خواب که است
بیکر

کردن مردی
تکلیف علی
کرد

کور شدن
مردی در عداوت
سیاه شدن
روی مردی

معجزات
علی علیه السلام

دعوی عمر بن
دامل

این کت مرت مرا طران بجای اسب نمایند چون از خواب بجاستم قطران زمین بر من ریخت و پشابه من نیز قطران بود لاجرم ترک این جنبه
نگو بیدار گفتم و دیگر همش با بناد خود حدیث میکند که نگاه از سر مردی عماره بیفتاد و سر و چوچه او مانند خزری بود گفت این چیست
گفت من مؤذن بودم و سی سال برین اذان واقفم علی را لعن فرستادم بزایدت ازین روزی پند کت و شب جمعه او را بر کت
لعن کردم آنجا شبی در خواب دیدم که سخت تشنه ام و رسول خدای و علی و حسین علیه السلام حاضرند خدمت حسین عرض کردم بر آن
دیدم جواب باز دادند بجزرت امیرالمؤمنین سست بردم او نیز پاسخ داد بر رسول خدای عرض کردم که مرا سیرب کن فرمود تویی که علی
روزی پند کت و شب جمعه بر کت لعن فرستی فاقول فی وجهی فقال اخصا یا خیر تو سو کند با خدای صبح نکردم الا انتم
سر روی من چون خزری گشت و دیگر از امام حسین علیه السلام مرویست که ابراهیم بن اسحاق فرمودی روزی چند دانی درین بود و در
جمعه که ماتر و یکت منبر حاضر بودیم علی علیه السلام را شتم میکردم و من شتم شدم و جاستم و بر من بچسبیدم و دیده که رسول خدای
شد و مردی غیبش برخاست فقال یا ابا عبد الله الا یخبرک ما نقول هذا قلت بلی و الله ما انا افتح
عینیک انظر ما یصنع الله به ما فرمودی ای سعید الله همانا از سخن میزد ملو او مجزون شدی گفتم سو کند با خدای که چنین است
ببین که خداوند با او چه کرد چون باز گفتم از غیر بیفتاد و جان بداد و دیگر عثمان بن حنیس حدیث میکند که محمد بن عبد الله گفت مردی
در جوار من بود و شبی خواب دید که در کنار من ایستاد و حسن و حسین علیهما السلام امت را تسلیت میکند پیش شد و غیب است او را
خداوند سست بجزرت رسول خدای بید فرمود تو را آتش بنده از سیر کند در جوار تو و بی امیرالمؤمنین را لعن میکند و تو او را دفع میکنی بیکر
رسول خدای مرا کار دی او فرمود بر او در کت من گام بگرفتم و بر قدم او را کتتم و باز شدم و کار او پس دادم این وقت نزد یک
او را تسلیت کن و آنحضرت کاسی سرشار از آب مراد اندانم که بیاشامیدم یا بنور برگف داشتم از خواب بیدار شدم و بانگ ولورد
غوغای می آمد که فلان از در من شش بسته اند و عوانان شخمه در رسیدند و همسایگان مقبول را ما خود داشتند من برخاستم و بشستم و
حاکم طبر را کسی بردم که مردم سخیاه را زحمت کند که کشنده او نم و خواب خویش را شرح باز گفتم فقال اذهب جواک الله
خبر او فرمان کرد تا بستگان را بکشوند و دیگر خواری و همسایگان خویش را بکشند و بنویسد که مردی امیرالمؤمنین را در حدیثی که میفرمود
کرد فرمودم آنکس بکسی گفت سخن بصدق کردم فرمود خدای عزوجل که اگر کتیب کرده باشی تو را یان کند گفت بر او باشد پس در حق او
و عا کرد پستور از رجه پرون نشد که از هر دو چشمه ناپنا گشت و نیز خوار می در مناقب از ابو محسود حدیث میکند که گفت مردی با
میکندت و هو یقول من کان یحب علیاً فانی یغضه فی الله یعنی هر کس علی را دوست دارد من در راه خدا او را دشمن
دارم پس نوز از جامی شیش کرده بودیم که از هر دو چشمه ناپنا گشت و نیز در مناقب مسطور است که سعید بن جبیر علی بن زبیر گفت که
غلام خویش را بکوی تاری می فلان در آن گران شود که چگونگی سیاه گشته گفت چه رسید و را گفت اینم دست میکرد علی علیه السلام حدیث
الله علیه تسود وجهه پس خدای عزوجل فرمود که سیاه کرد

علیه السلام در زمان رسول خدای صلی الله علیه و آله

واقعی و این سخن و دیگر طبری در متون لغات خود رقم کرده اند که چون رسول خدای از مکه بدمین هجرت فرمود علی علیه السلام بازگشت
تا و ایع مردم را با زهد حنظله بن ابی سفیان عیمر بن امل ثقفی را گفت علی را بکوی که من صد شمال نزد شرح بنزد محمد بود میت نهادم
و اینک بجانب شرب کریمه است تو کس او و قاضی بن اونی و دیمت مرا بازده اگر از تو جتی و بنه طلب کنی با حاجت قریش حاضر شویم
و همچنان که ای بیستم چون غیر را از اقدام این امر گزستی بود حنظله صد شمال نهاد و را احلا کرد که از جمله مشال قلاده بند زوجه ابوسفیان

جلد سیم از کتاب دویم ناسخ التواریخ در وفایع اقالیم سبعه

۷۳۲ جمادات که آمد که سخن کرد فرمود آسمان و زمین گفت آندو چیز که کم که کم پیش میزند و کس نمی پسند فرمود روز و شب عرض کرد آن که ام آبت که در آسمان و زمین نیست فرمود آن عرق خیل بود که یسلمان از برای طعین فرستاد گفت آن چیست کبی روح نفس کند فرمود الصبح اذا تنفس گفت آن قبر که ام است که صاحبش از جانی بجائی کوچ دهد فرمود آغای که یونس را در بکر سیر هسی داد

ذکر مہجرت و قصایای امیر المؤمنین علیہ السلام در آن مختص

مہجرت
علی علیہ السلام در
حدیث عمر

در کتاب روضه ایجان از ابو الغضوج راوی حدیث کرده اند که جل تن از زمان دزد و عمر بن الخطاب حاضر شدند و از شہوتی آدم پرسش کردند گفت از دہ بخشش بخش بازمانی است و بخشش ما بردان گفت اگر چنین است چونت که مراد از حضرت است که زنان بسیار تزویج کنند

جل تن
که از شہوت پیش
کردند

برباد است از این کثیرگان بدارند و زمان تو انداز یک شوهر می داشت عمر در پاسخ خاموش شد و پیغمبر امیر المؤمنین علیہ السلام بر داشتند زن را فرمود تا هر یک مقدار کی آب در پیشه کرده حاضر ساخته آنگاه فرمود تا آب را در یک ظرف برنجیده پس حکم داد که هر یک آب بخوشی بگریزند گفتند چون تو این آب خوشی آبنا سیم و بر گیریم فرمود چگونه از آبهای مخلط پدران فرزند خوشی را تو انداختی تا ما نسبت باطل شود و میراث ضایع ماند قال عمر لا ابطا في الله بعدك باطلا عمر گفت خداوند مرا از پس تو باقی نگذارد و دیگر زنی محبت با

زنانی
زنی با غلامی
صغیر

غلامی صغیر هم بست که شست عمر فرمود او را رجم کنند امیر المؤمنین علیہ السلام فرمود رجم بروی واجب نمیشود زیرا که انعام که با وی ناکرده اند بلوغ نبوده لاجرم زانیه را حد باید زد و دیگر عمر بن الخطاب مردی محض را که زنا کرده بود فرمان کرد تا رجم کنند امیر المؤمنین علیہ السلام فرمود رجم بروی نباید است زیرا که زوجه او در بلدی گیر بوده بروی فانه حد باید کرد فقال الحسن لا ابطا في الله لانه لم يكن فيها ابو الحسن عمر گفت خداوند مرا باقی نگذارد برای عمل مشکلی که ابو الحسن حاضر نباشد و دیگر از اصحاب بن بنات حدیث کرده اند که شش تن مرد زانی بزرگ آورده و زن و فرمان کرد تا همچنان رجم کنند علی علیہ السلام فرمود این حکم از دست خطا و بفرمود تا نخستین را که زن زدند و دوم

زانی که بدین
غایب

شش تن زانی که بگریزند
جدا گانند

رجم کرد و سیم را حد بزدند و چهارم را بجا نماند بزدند که نیمه حد باشد پنجم را تفریر کرد و ششم را فرمود تا بی زحمتی بر ما ساخته عمر گفت یا اباجسن این چیست که در حقش تن زنا کارشش که نه حکم فرمودی گفت نخستین از اهل نمت بود و با زنی مسلم زنا کرد پس زنت خوش خارج شد و قتلش واجب گشت و دویم مردی محض بود و رجم بر او آمد و سیم غیر محض بود و مستحق حد گشت و چهارم عبد بود و حد بندیم آزاد است پنجم گوئی نابالغ بود و حکم او تفریر است ششم دیوانه بود و بر دیوانه چیزی نیست عمر گفت نذکاتی توانم در میان منی که علی حاضر نباشد و دیگر در کانی کلینی و تهذیب ابی جعفر و حدیث ابی تراب الخلیف از عاصم بن صهر حدیث کرده اند که غلامی و زنی تبرک

حدیث
زنی که انکار قرقری را
پس خود را
ببخورد

عمر حاضر شد غلام گفت سوگند با خدای این زن مادر من است و مرا نه ماه در شکم حمل داده و دو سال شیر داده و اکنون مرا از پیش من براند و چنین بنیاید که مرا هرگز نمیشناسد آنرا چهار برادر بود حاضر شدند و چهل تن گواه حاضر ساختند و همچنان گواهی دادند که این غلام پسری دروغ نیت میخواست و این زن را در میان حشرت فضیحت کند و حال آنکه هنوز با خاتم پروردگار است و مرد و شیرکان از در غم فرود کرد تا آن غلام را بگیرد این اقرا حد بزند غلام فریاد برداشت که یا علی تو در میان من و مادر من حکومت فرمای امیر المؤمنین علیہ السلام

آنرا گفت و تو امر تو کیست عرض کرد اینک چهار تن برادران من اند علی علیہ السلام ایشانرا گفت حکم من بر شما و خواهر شماست گفتند روا باشد قال علیه السلام اشهد الله و اشهد من حضر اني زوجت هذه الامراه من هذا الغلام يا ذبیحاً قد دریم و التذمین عالی یا غنبر عالی یا الذامیم فرمود خدایا شاه بگیرم و اینجا عترت کلابی میطلبم که من تزویج کردم این زن را با این غلام بچار صد درهم و گامین از مال خود مقبره داشتم ای قنبر برود در اینم حاضر کن قبر برقت در اینم را بیاورد پس آنرا فرمود بگیر و بجانده شوهر خوش شود غلام فرمود بگیر دست زن خود را و طریق خوش گیر آنرا زن فریاد برداد که الا مان الامان یا ابن

کتاب شهادت از کتب میراث منین علی علیه السلام

۶۳۳

زاینده که حال بود

عمر که حجر الاسود را گفت نمود در این

حدیث مروی که سینه سینه خدا انکار کرد

حدیث مروی که سینه سینه خود را انکار کرد

حدیث مروی که سینه سینه خود را انکار کرد

حدیث مروی که سینه سینه خود را انکار کرد

حدیث مروی که سینه سینه خود را انکار کرد

عمر رسول الله سوگند با خدای این سلام فرزند منست همانا بر او ان بن مرا بامردی نزدیک کرد و گاهی که من این سلام را بر او در قریب کردم از شوهر من برنجیدند و از پیوند او عار داشتند پس مرا امر کردند که او را نگی گفتم من از بیم ایشان چنان کردم از شوهر بچکانه شدم و پسر را بچکانه خواندم آنگاه دست پسر خویش را بگرفت روان شد عمر در داد که **لَوْلَا عَلِيٌّ لَهْلَكْتُ عُمَرُ** و بگفتی حاصل را بنزد عمر آوردند که زنا کرده بود فرمان کرد تا او را برجم کنند امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود پس در این که در بطون او چیست و پسر حکمی بر او توانی ما نزل الله **فَالْحَالِي يَقُولُ وَلَا يَزِدُّهُ ذِيَّةٌ وَذِيَّةُ الْوَالِدِ كَيْفَ يَكُونُ حَيْثُ فَرَسُوهُ بَكَدَارًا حَمَلٌ فَرَسُوهُ بِكَدَارٍ وَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ** آنگاه بزاینه فاته صدر و ابا شد چون در آنجا شد هنگام وضع حمل و واع جهان گفت **فَمَا لَكَ عُمَرُ لَوْلَا عَلِيٌّ لَهْلَكْتُ عُمَرُ** و دیگر که کتاب اجابا العلوم غزالی بسناد خود مینویسد که عمر بن الخطاب در طواف کعبه چون حجر الاسود را بر پیشانی میگفت میزدند که تو سنگی باشی که نه نموداری و نه زبان اگر نه این بود که رسول خدا تو را بر او سید هرگز نمی بوسیدم علی علیه السلام فرمود او را هم نمود با شدم زبان چنانکه که خداوند از زبانی آدم عهد گرفت مکتوب کرد و بدین مخرج آورید **فَهَذَا شَهِدٌ لِلْمُؤْمِنِينَ بِالْوَفَاءِ وَ الشَّهَادَةِ عَلَى الْكَافِرِينَ بِالْحَقِّ** و دیگر در فضائل العشرة مکتوب است که مردی زن خویش را با پسری سیاه بخدمت عمر بن الخطاب آورد و گفت این فرزند من نیست عمر خواست قصاصی بر او بگذارد علی علیه السلام آمد و فرمود **لَا تَطْلُبْ شَيْءَ كَيْفَ بَحَاةٍ** در آنجا هم چنین با او در این پس بر سرش نشاندی شدم فرمود از این روی سیاه چهره بر آمد و دیگر مردی بنزد عمر آمد و گفت سکر زوجه خویش را طلاق گشتم گفتم که بیعت و دوگرت در اسلام روا باشد که با او باز کردم عمر ساکت ماند علی علیه السلام فرمود **هَذَا مِنَ الْإِسْلَامِ مَا كَانَ حَبْلَهُ** آنچه جا بپست کردی بحساب نباید گرفت و دیگر ابوالقاسم کوفی و قاضی نعمان مریکی در کتاب جنت رقم کرده اند که عبدی مولا خود را بگشت او را بنزد عمر آوردند فرمود تا که در شش بنزد علی علیه السلام سلام را پیش خواند و فرمود تو مولا می خویش بگشتم عرض کرد بگشتم فرمود از سر بگشتمی گفت بر من خلیفه کرد و امان عصمت مرا بپدید ساخت امیرالمؤمنین علیه السلام با او یکا مقول فرمود او را چه وقت بجاک سپردی گفتند در ساعت فرمود بیا شد تا سه روز پسری شود و عمر را گفت این سلام را سه روز در زندان خانه جایی که چون سه روز پسری شد عمر را برداشته بر سر قبر مقول آمد و او ایامی مقول را فرمود تا قبر را خضر کردند و بعد از آن بگفتند مقول را در کفن نایفید **فَقَالَ عَلِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ مَا كَذَبُوا لَكَ كَذِبًا مِمَّخْتٌ رَسُولَ اللَّهِ يَقُولُ مَنْ يَجْعَلْ مِنْ أَهْلِ عَمَلٍ قَوْمٌ لَوْ طِئْتُمْ بِمَوْتٍ عَلَى ذَلِكَ فَهُوَ مَوْجِلٌ إِلَيَّ أَنْ يُوَضَّعَ فِي حَبْلِهِ فَإِذَا أُضْعِفَ فِيهِ كَرِهْتُ أَنْ أَكْرَمَ مِنْ ثَلَاثٍ حَتَّى تَقْلِبُوا الْأَرْضَ إِلَى حَبْلِهِ قَوْمٌ لَوْ طِئْتُمْ لِلْهَلَاكِينَ** فرمود الله اکبر سخن بگفت بگشتم و کذب بر من بسته شده از رسول خدا می شنیدم که فرمود اگر کسی از امت من که کار قوم لوط کند در آن عادت ببرد ما نماند او را در جایی که او پس سه روز زمین او را در میان قوم لوط تا پلایشان محسوس شود و دیگر مکتب از لشکران که بهم نام داشت چون از سفر باز آمدند و از پیشش ماه فرزندی آورد بهم زنا بنزد عمر آورد و گفت شش ماه افزون نیست که من از لشکر گاه باز شده ام اینک فرزندی آورده و این فرزند از من تواند بود عمر فرمود او را برجم کنند علی علیه السلام فرمود ایمر کجایی باش **قَالَ اللَّهُ تَعَالَى جَلَّ وَفَضَّلَهُ تَلَاوَنَ شَهْرًا خَدَّيْهِ** مدت حمل زنان و ایام رضاع سینه تواند بود و در جای دیگر میفرماید **وَأَوْلَادُ الْبُؤْسِ يُوَضَّعُونَ وَأَوْلَادُ الْبُؤْسِ كَامِلِينَ** چون زنان دو سال تمام کودکی را شیر دهند از برای مدت حمل افزون از شش ماه نما **قَالَ عُمَرُ لَوْلَا عَلِيٌّ لَهْلَكْتُ عُمَرُ** ایچند بر این میزد که چهل روز نطفه در رحم ماند پس حلقه شود و از پس چهل روز مضطرب بود و در مدت چهل روز صورت تمام کند و در مدت بیست روز پذیرای روح گردد و این مدت شش ماه باشد و دیگر احمد بن حنبل عالم بن سلیمان القاطب با سناد خود از حضرت ضاه علیه السلام حدیث میکند

جلد سیم از کتاب دویم یا شرح التواریخ در وقایع اقالیم سب

۷۱۴ که عمر بن الخطاب فرمان کرد تا قاتلی را بر مردی سپردند که خون سپر خویش قبلی رساند آن مرد قاتل را در زخم با شمشیر زد و چنان بست
 که مقتول گشت و او هنوز حاشانه از جان در جسم داشت خوشاوندانش سبزی بردند و پدید او پرده چستند پس از شش ماه بهبودی گرفت
 مرد پیشتره روزی او را در بازار دیدار کرد و گریه و زاری کرد و دیگر باره فرمان کرد که سوار قاتل بر کبر قاتل استقامت
 بامیرالمؤمنین علیه السلام آورد فقال علیه السلام لِمَ مَا هَذَا الَّذِي حَكَمْتَ بِهِ عَلَيَّ هَذَا الرَّجُلُ قَالَ النَّفْسُ بِالنَّفْسِ
 و فرمود ای عمر این چه حکم است که بر این مرد سبزی گفت جانی بجانی و مردی بر مردی فرمود مگر گرتی او را معبرض قتل می آوردی گفت آری
 کنگ زده گشت فرمود قاتل را در کت خویشی عمر حیرت زده و خاموش شد آنگاه بد مقتول را فرمود آیا قاتل فرزندت را گرتی سبزی
 عرض کرد گشتم اکنون بزمامی خون سپر من پدر شد فرمود باطل نشد اما حکم نیست که اندوز خیم شمشیر که بر قاتل فرود آوردی از تو قصاص
 کند آنگاه او را بقبر رسائی عرض کرد و با ابا الحسن انقصا من زمرک شد بر راست من او را عفو کردم پس کتوبی صلح نگاه شد و یکدیگر را
 مفرود استند این وقت عمر دست برداشت فقال الحمد لله انتم اهل بيت النبي ما ابا الحسين ثم قال لولا علي الملك
 عمو و دیگر برایت عاتق و خاصه قدانه بن مطون مرکب شرب خمر شد عمر خواست تا بروی قامت حد کند گفت حد بر من واجب
 نیست و بقوله تعالى شأنه لئن على الذين آمنوا و عملوا الصالحات جناح فيما طعموا عمر گفت او را دست باز داشتند
 چون بخبر حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام آوردند فرمود قد تسلا زایل این بیت مبارک نیست از رکاب حرام از حد کزیری خدا و این
 الذين آمنوا و عملوا الصالحات لا يستعملون و الله پس عمر گفت فرمان کن تا قدم توبت و انابت کردید اگر از این
 سخن که گفت تائب شد او را یکم شرب خمر حد بزین که اقدام توبت نکرد دور کردن بزین بر اگر از این تبت بیرون بسته است چون بخبر
 بقدم رسید در زمان تائب شد آنگاه عمر او را بهشتاد تا زین بر زد و دیگر چنان فساد که وقتی عمر بن الخطاب خواست حلی کعبه را خود را در
 و بد آنجا که صلاح داد و بیخج بروا میرالمؤمنین علیه السلام فرمود ای رسول خدای حکم قرآن اموال ابدنیکونه نامبردار کرد نخستین اموال مسلمین و
 آنرا بر ورثه و دیگر واجبات بخش فرمود و دیگر اموال فنی آنرا نیز بر مستحقان فنی بخش کرد و دیگر اموال حشمن چنان بد انسان که ندی
 فرمود مفرود داشت چهارم اموال صدقات که هم بکلم خدای درجا خود بیخج رفت و حلی کعبه را دست باز داشت همانا از در نیسان باز
 خوف گمان نبود بلکه ایضا بکلم خدای کرد فقال عمر لولا انك لا تفقحنا و حلی کعبه را بجای گذاشت و دیگر در زمان عمر بن الخطاب
 فنی و فرزند تو ام بزادگی مرده و دیگر زنده بود و نزدیک عمر بخیر آوردند فرمود با کار و از یکدیگر جدا گشته امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود
 بجاک سپارند و زنده را شیر دهند چون مدتی بر آمد مرده از زنده جدا شد و زنده بی جراحتی و آفتی بجای ماند و دیگر چنان اطفال که
 در نزد جاعتی گواهی دادند و حق زنی که در پیمان با مردی یکانه هم سبزی گشت فرمود تا او را رحم کند فقال ان الله انك فعلمت
 آتی پیشه گفت سپرد کار من تو میدانی که مرا کناهی نیست عمر چشم شد و گفت اکنون کوانان را حج میکنی تو دروغن میخوانی
 علیه السلام فرمود اکنون شرح آنچه را از روی با بر پس کن چون پرسش کرد گفت من شتری از اهل خود بگشتم و مقدار آب حمل دادم
 طریق سفرش گشتم و شتر مرا شیر نبود و مردی با من همراه شد و شتر او را شیر بود لکن آب خود حمل داشت من او را در طی مسافت چند
 حاجت داشت از آب سقیات کردم چون آب بنهایت شد و جوان گشتم از روی شیر خواستم گفت اگر شیر خواهی مرا از خویش کامروایی
 من سر بر تا قم ناکا بی که اگر ساقی سپری یکشت بجان بگیر سفری یکشتم لاجرم ای خیریت را بساح دهستم این لایش را بر خویش گشته
 بستم امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود بر و گناهی نیست و لو را داد و دیگر واحدی در کتاب بیط و ابن همدی در ترمه الاصابا بنی
 خود آورده اند که از عمر پرسش کردند که حال محوس چیست گفت ایشان میورد و نصاری نیستند که صاحب کتاب باشند اینجاست که کلبه

شرح
تواریخ

تواریخ
در احوال کعبه

تواریخ
در فرزند نبی و دیگر

تواریخ
بیان زندگانی

تواریخ
مجلس

تواریخ

کتاب شهادت از کتب امیرالمؤمنین علی علیه السلام

نیست امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود ایشان از کتابی بود لکن آسمان مسرو یافت از بر آنکه جو خوش با علی بود که شی مستطاف کشت مباحا
 و دختر خود در آویخت و در آویخت و صبحگاه چون بخواست آمد خواست ازین کرد از رشت خلاصی جوید فرمان کرد تا بزرگان مملکت
 مجتمع شدند و ایشانرا از اندیشه خویش مطلع ساخت گفت اینکار را مباح باید شد و شمار متابعت من باید کرد گفتند در شریعت این
 روان باشد پادشاه رستم آمد و بفرمود حضرت چند کردند و آتاش افروخته آنگاه ساختند و این کرد و در مردم عرض داد آنکه که درخت
 را ساخت و اگر نه در آتاش انداخت و دیگر چنان افتاد که پیری فروت غنی در فرقت زنی را تزویج کرد و چون بروی دادند و بخت
 همچنان بر شکم زن چانش با نزال بیرون شد و آن زن زوی پسری آورد و آن مرد از زن یکریز فرزندانی داشت و ایشان نزد یک عمر
 آمدند و گفتند این زن این پسرا بر ما آورده عمر حکم داد اما آن زن را بجم کند امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود میدیدید کدام روز پدر شما او را
 تزویج کرد و کدام روز بروی دادند و چگونه با وی هم بستگشت گفتند تا نیم فرمود آن زن را دست باز داشتند و صبحگاه او را حاضر
 ساخت و پسرش نیز حاضر شد امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود چند تن از کودکان که با وی همسال بودند بیاورند ایشانرا از ایاری تا بکشت
 بنشینند و سخت مشغول طلب شدند ناگاه ایشانرا بخواند کودکان کجاستی از جای بختند و فرزند آن زن هر دو دست بزمین نیاد
 بر نعمت بر پای شد از این کرد از بچو که فرزند آن پسر فرزند است که بر شکم زن ببرد پس او را میراث پدر بردند و آنانکه آن زن را نسبت
 دادند هر یک را چند برنده دیگر و مرد از در غدر و خدیت بزوزنی و دیت آوردند و گفتند این مال را ایدار تا ما مردوتن بزد تو حاضر شویم
 و از تو بخواهیم اگر کمترین حاضر شویم و طلب کنیم اجابت مکن گفت و اباشد پس رفتند و پس از روزی چند کمترین باز آمد و گفت دیت
 مرا بازده گفت رفیق تو کجاست باید با تو حاضر شوند گفت رفیق مرا مرگ فرار سید بعد از محاوره و مناقشه و دیت را گرفت و رفت
 روزی چند برگشت که رفیق او بیاید و طلب دیت کرد آن زن صورت حال را باز اند او پذیرفت و عرض خواست آن زن را بزرگوار
 عمر زرا گفت ضامن دیتی و برنت که دمت خود را بری سازی آن زن با عمر گفت علی را در میان ما حکم فرما امیرالمؤمنین علیه السلام
 فرمود و دیت شما در زدمنت شرط است که با رفیق خود حاضر شوی و طلب کنی و این زن ققی ضامن ادای و دیت است که هر
 تن حاضر باشید برو و با رفیق خود حاضر شوآن ناچار بر رفت و باز نیامد آنحضرت فرمود ایشان در خاطر نهادند که اموال این زن بچند
 برانند و دیگر در کتاب غریب الحدیث از امیرالمؤمنین علیه السلام مرویست که در مرد تبر و عمر آمدند و گفتند چه میکنی در طلاق امیرالمؤمنین
 قانکریت مردی اصلع نشسته بود از وی سوال کرد او با انگشت اشارت کرد که دو طریقی از آمد و مرگ گفت امیرالمؤمنین با زانو
 سوال کردیم در طلاق نیز تو از دیگری سوال میکنی و حال آنکه تو را پانچ نیکوید و با انگشتان خویش اشارت میکند عمر گفت ای تو
 آیا میدانی اینزد گیت این علی بن ابیطالب است سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ يَقُولُ لَوْ أَنَّ التَّمَلُّقَ
 وَالْأَدْبَانَ وَضَعْتُ فِي كِفَّةٍ وَوَضَعْتُ إِيْمَانَ عَلِيٍّ فِي كِفَّةٍ لَوَجَّهْتُ إِيْمَانَ عَلِيٍّ كَعَمْرٍو

مرد که در زفاف بود
و پسرش فتنه آورد

مرد که نزد زنی آمد
و مرد که نزد زنی آمد

مرد که از طلاق
امیرالمؤمنین

مهر امیرالمؤمنین علیه السلام
در عهد عثمان

مهر دختر امیرالمؤمنین علیه السلام
در عهد عثمان

اگر آسمانها در زمین ادر کفته میزانی نمشد و ایمان علی علیه السلام را در کفته دیگر همانا ایمان علی تعقل تر باشد
 ذکر معجزات و قضایای امیرالمؤمنین علیه السلام در دوران خلافت عثمان بن عفان

بروایت عامر و خاصه پیری فروت قهری و شیرزه را تزویج کرد و آن دختر استرگشت مرد پیرد هسته بود که در مضاجعت دختر زوی
 آن نداشت که مرد و شیرکان از وی برگیرد در خاطر نهاد که محل او از مرد بیگانه است این ولوی نیز عثمان آورد عثمان فرمان کرد تا
 دختر را بجم کند امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود زاده و نشانتان چنین است که اگر آب مرد و مجنون بریزد تواند شد که زن
 کرد و ناگاه از آن مرد پسر پرورش نمود که بیچگاه آب خویش در این نیشی بی آنکه از آن بگارت کرده باشی گفت چنین است فرمود محل این

جلد سیم از کتاب تویم ناسخ التواریخ در وقایع اعلیایم سیه

۷۳۶

از آن است و آنکس که انکار کند موجب عقوبت گردد و دیگر بروایت خاصه عامه مردی را که تیرگی بود و دزدی فرزندش آورد پس نزد
 افراسیاب است و او را با عیدی پنج سست از پس روزی چند مولای او برد و میراث او و غیره از این کتیرک رسیدند جمله این کتیرک نیز میراث
 فرزند خود گشت باین سبب آنگشت همچنان شوهر او که عید مولای او بود میراث خود فرزند او گشت از پس این واقعه فرزندش فرمودند
 فرزند گشت لاجرم شوهرش عید او شد این او را بر و عثمان آوردند زن گفت که شوهر عیدت عیدت گفت که لوز و جنت عثمان گفت
 من این حکومت توانم از امیرالمؤمنین علیه السلام شوال کرد آنحضرت بزن گفت که ای سرور بعد از مرگ فرزندت با تو هیچ هم بسترسه گفتند
 فرمود لکن هم بسترسدی و واقعه سبب میکردم چه بود عیدت لکن خواهی بقتیت بر آری آزادش کن یا غیر و شنید دیگر کتیرگی که کتاب بود و سه
 بخش انچه بخش خوش ازاد ساخت مرگت زنا گشت نه بدین بابت عثمان را گفت که او را بحساب تقی ایداقا تمهید کرد امیرالمؤمنین علیه السلام
 فرمود چگونه او را بحساب کتیرگان گیرید و حال آنکه سه بخش از وی آزاد است آنگاه عثمان فرمود بگوی بخش او را بحساب تقی سه بخش از شمار
 حریت اقامت حد کنند و دیگر سفیان بن عیینه با سناد خود حدیث میکند که مردی ننی از انصار روزی از نبی با ششم هشت زن انصار
 طلاق گفت پس از انبای از انبایان در گذشت انصار به تیره عثمان آمد و گفت از این امر میراث بیاید چه هنوز عدت من بنیاید نشد
 در این سخن کوان آن آورد عثمان گفت از غم حکم حیتت و ایسان از تیره امیرالمؤمنین علیه السلام روان داشت آنحضرت فرمود باید سوگند یاد
 کند که از آن روز که مطلقه شده از پس سه روز حقیقت یابد آنگاه استحق میراث باشد عثمان با ششم هشت گفت این حکمی است که پس عمر علی بن ابی طالب
 میکند ششم هشت گفت بدان خدا دم سوگند یاد کند و میراث بر او پس حکم انصار بر سر سوگند بر تافت و ترک میراث گفت و دیگر دختر
 فیم که جمالی و لغزین داشت در سرای مردی میبود و او را تربیت میفرمودند و چون آن مرد بمیناک شد که مبادا شوهر اول من فرود و او را بکجا
 بند پس در میان خویش را بخواند و گفت تا آنقدر ساخت به شتمند آنگاه با آنحضرت خویش فرود شترگان از آن روز برگرفت و کابجی
 که شوهرش بسرای آن گفت این دختر با بیکان هم بسترسد و غیره از انی را در سوا کامرانی تباہ ساخت و همسایگان از این سخن گوید
 پس این داوری بنسند عثمان آوردند عثمان از علی علیه السلام چاره جوگشت امیرالمؤمنین علیه السلام آن زن گفت چگونه سخن تو را
 استوار و دم عرض کرد اینک همسایگان کوانان بنسند امیرالمؤمنین علیه السلام شمشیر خویش ابجد و در پیش وی گذاشت دیگر باره از
 زن پرسش فرمود باشد که سخن بصدق کند او بر سخن نخستین پانصد پس او را بکشد و یکی از کوانان از پیش خواست بر سر زانو استوار
 شد و فرمود همیشه من علی بن ابیطالبم و اینک شمشیرت شنیدی که این زن چکفت و با آن شمشیرت کرد تو از در آن
 سخن کن و از من این باش و اگر نه باین شمشیرت کینم گفت الامان الامان مرا الامان و اما راست گویم فرمود در انی صورت
 حال را عرض ساینده فقال علیه السلام اِنَّهُ اَكْبَرُ اَنَا اَقْلَبُ مِنْ فِرْقَةِ الشَّاهِدِينَ بَعْدَ اَيْتَالِ النَّبِيِّ
 دوران کرد تا آنرا حد قذف بدند و از شوهر دور کردند و او را شوهر طلاق گفت و آنقدر بر حسب حکم زنی گرفت بر هر یک از
 کوانان عقوبت داشت و عقوبت چاه صد دریم است عثمان گفت یا ابا محسن قصه و اینال چگونه بود فرمود ملک بنی اسرائیل را دو تن قاضی
 ایشان با مردی صانع طریق هر دو جنات میسوزند مرد صانع آنست سفر کرد و او را زنی نیکو خضار بود بجای گذاشت و ایند
 قاضی را که از دوستان خویش میداشت باز پرس اولان نصیت کرد و طریق سفرش داشت از پس ایند مرد قاضی بعد سرای زن
 آغاز آمد شدن کردند و دل زن دادند و او را بخویش عورت کردند و او سر تافت گفت اگر بار از خویش کامروا نسانی تو را از نزد
 بزنا مسمم سازیم و جان را از وجودت بردانیم گفت من شمارا اجابت نخواهم کرد آنچه نمراد ایند تو ایند و با شادان تزدیک
 پادشاه شدند و از ترز برزنا بست کردند پادشاه با وزیر گفت رای چیست گفت از غم و از ترز پادشاه بیرون شد و بر جاقی از کوانان

در حدیث
مردی را که فرود آمد
سجده نعلی کرد

کتیرگی که کتاب بود

مرد که زن
از انصار روزی
با ششم هشت

تیرگی با ششم هشت
و غیره از آن

کتاب تویم

کتاب شهادت از کتب امیرالمؤمنین علی علیه السلام

گذشت که مشغول بعبودیت و دنیا نیال در میان ایشان بود که کافر گفت مرا پادشاه دانید و گوید که را گفت تو زوجه مرتضی باش و دوتن کودکی دیگر را گفت شما دو مرد قاضی بشید و شهادت بر نامی آتزن و بعد پس سبلی از خاک فرام آورده و شمیری از چوب نی بست کرد و بفرمود آن مرد و قاضی را دور از هم بداشتند و یکبار پیشین خواست و گفت که ای تو در حق این زن سخن بگزی بکن و اگر نه سرت برگیرم گفت زنا کرده فرمود کجا و کدام زود و کدام وقت شرحی بر عرض رسانید پس او را براند و آنرا کرا پیش خواست و پرسش نمودی شرحی بر عرض رسانید که با آن یک موافق نبود و اینال ندا داد که ایها الناس ایشان بدو ع شهادت دادند فرام شود و ایشانرا قتل رسانید و زیر چون این بشیند بنزد پادشاه شتاب گرفت و قصه بگفت پادشاه آنرا قاضی را طلبید و بدینگونه حکومت نمود و هر دو را با تیغ کینفر فرمود و دیگر در مسند جنبل و ابی یعلی بسنا و مسطور است که کابیکه عثمان اصحاب محرم بودند مردی ز اهل المادین از اهل کوفه و عراق عرب یکی صید کرد و کباب نمود و نزدیک عثمان آورد اصحاب عثمان از اهل آن دست باز داشتند عثمان گفت صیدت مردی که محفل بوده صید کرده و ما نفرمودیم اینک از بهر ما آورده تا بخوریم زانی بگفت گفتد علی بن ابیطالب مکرده و شمار و عثمانرا از این سخن ناخوش شد و کفری ستاد و امیرالمؤمنین علیه السلام حاضر شود چون آنحضرت از راه رسید گفت یا اباحسن تو در هر کار بر ما از در خلاف میروی امیرالمؤمنین علیه السلام روی اصحاب کرد و فرمود خذیر اگر ان باشد که در نزد رسول خدی حضور داشت همگامیکه آنحضرت فرم بود از گوشتان حمار خوشی پاره نزدیک آنحضرت آوردند فرمود که محرم میباشدیم بدید آنان که از اهل حله بخورند و از ده کس از اصحاب پیغمبر را سخن گوایی او را نگاه فرمود نگران باشد خذیر آنان که در خدمت پیغمبر بودند بیخ بیضه شتر مرغ نبرد آنحضرت آوردند فرمود ما محرمیم بخوراید بلبل حل هم دو از ده تن بر این سخن شهادت داد عثمان شرمناک و عتد گشت پس کباب را با اهل ما بگذاشت و بدخواست و بجنیه خویش در رفت و استقام

کتاب کبکی نزد عثمان
نمودند

ذکر مغازات قنایای امیرالمؤمنین علیه السلام در ایام خلافت خود

در کتاب من لا یحضره الفقیه مسطور است که امیرالمؤمنین علیه السلام بعد از جنگ جمل بر زنی حبسنی عبود داد که مرد و تن جان داده و در بر افتاده بودند پیش فرزند گفتند این زن حامل بود چون قال ابطال و نه میت رجال ابید برتید فرمود نخستین که میک جان بدادند گفتند فرزندش پس شوهر آتزن که پدر کوه بود پیش خواند و فرمود و گفت دیار میراث فرزندت که تا با کشته خاصت غیر یک شکت و بیخاصت را دوست چون مادرش که زوجه است نیز برده از آن یک شکت که از فرزند میراث برده نصف شکت خاصت و نصف شکت خاصت و میاوندان که در کت است و دیگر از میراث زن همچنان نصف دیه بهره مست که آتزن از اجزای حبسن فرزند خود و این نصف دیه دو هزار دینار و نصف در هم حساب آید آنگاه فرمان کرد تا از بیت المال هبزه آنرا دادند و دیگر در کتاب حکام شریعه مسطور است که مردی را نزد امیرالمؤمنین علیه السلام آوردند که بر دست او قتل نجفانند از وی پرسش نمود که عیشت و اقوام تو کینند و کجا نید عرض کرد خوشیاوندان من در موصل عابی بودند امیرالمؤمنین علیه السلام باصل موصل مکتوب کرد که بدست رسول خویش حاضر تمام و نشان بسوی تو کسبیل داشتیم چون نزدیکت تو حاضر شد و مکتوب مرا قرأت کردی خوشیاوندان او را حاضر کن تا آنکه سیم و حاجی میراث خواندند و بعضی از جانب پدر و بعضی از جانب مادر اقربای دی باشند پس در وقت میت را از خوشیاوندان پدر و مادر خوشیاوندان مادر ما خود را و اگر او را از جانب پدر خوشیاوندان باشد میت را بر اقربای مادر فرود آورده و سیال میت بگذارد که او را از جانب پدر و سویی از خوشیاوندان باشد میت را بر اهل موصل آنان که در آن شهر متولد شده اند فرود آورده و سیال در هر سال محشری را امانتند و اگر آنمیو سخن بگزیب کرده و در موصل او را خوشیاوند میت و نیز از اهل موصل میت و بسوی من باز فرست ایقت

عصایه السلام بر
حبسنی

مردیکه قتل خواند
نمود

جلد سیم از کتاب دویم مانع التولیح در فایع اقالیم سبعه

۲۳۸

تغیب
علی علیه السلام لشکرا
و گفتن ایشان

من ولی باشم و دیر

کامی که شکر مویه با

فرمود و الله لا فناء

یا کردی بر آنچه

خواستم ایشان را

علیه السلام کوا

آنگاه در

و بیچار

واحد

الس

و

ک

که بن

حدیث
که علی که در سوره
سینه

سؤال
بن کوا از اهل
کاین

سؤال
زنی خنثی از
بیخ

مرد که
که در خرد و هوش
کجای بگری
بشود

نهشته. او که خون مسلمانان را ضایع نگذارم و دیگر از حدی بن حاتم حدیث کرده اند که میگوید درین
بشدند آنحضرت از بهر آنکه اصحابش اصناف تمانند با اهل صوت
حاتم عرض کرد یا امیر المؤمنین تو سب کنی

این سخن مرا بصدق دانسته
که بویند و دیگر در عهد امیر المؤمنین
در دست باز دارند تا بخوابند

سوزن بخوابت میراث دوتن برد
بسی و دو قبل و در بر و چهار چشم در
تا چه گوید آنحضرت امیر المؤمنین علیه

در دیکتن است اگر بعضی از چشمها را بخواب
ست چون میسر بخورد و سیرب شود کامی
کار کند و تن باشد و دیگر کبری خبری

بخواست و عرض کرد که برای کانی که مرده بودی
مد عرض کرد اگر آن پسرند حضانت کنم تا روزی
سال که آنده سخن خراج من مهتیب و ذلک سینه

خو جلد من هشتاد فرمود فرخ زنده است که از مرده بیرون شده لکن بیضه مرد است که از مرده برآمده و دیگر زنی تبر و دیگر شرح
قاضی آمد گفت آنچه مردان دارند من نیز تمام دارم و آنچه زنا را است مؤنزه کمال است شرح گفت امیر المؤمنین علیه السلام فرموده است
که اگر بآلت مردان بولد کنی مرد باشی و اگر نه در حساب زانی گفت من بیکبار با مرد و آلت بدل کنم و از هر دو بیکبار منقطع شوم شرح

و آنان که حاضر بودند در عیش مذکف از این خبر است که شوهر من از من فرزند دارد و من از کتیک خود فرزند دارم شرح از کمال
مشکلی دست بردست زد و او را بجزرت امیر المؤمنین علیه السلام آورد علی علیه السلام از وی پرسش کرد شوهر تو کیست او را بنمود فرمود
تا او را حاضر کردند گفت چنین است که این ن کوید عرض کرد چنین است فرمود و از آنکس که شیره بچهره کرد و میر تر باشی که چنین زن در میان
آنگاه قهر را فرمود که با چهار زن همی داخل شود و ضلع او را شماره کند شوهرش عرض کرد نه مرد امین است همی در آید نه زن امیر

المؤمنین علیه السلام فرمود تا او را در خانه آوردند و بعد از آن در اباجامه در چید و دنیا را که خصی بود حکم داد تا برفت و اضلاع او را
که در جانب است بهشت و از جانب چپ هفت ضلع داشت پس فرمود او را جانه مردان در پوسند و در شمار مردان آوردند
قال ابی حکیم ان الله تعالى خلقنا من ادم الا نیر الاضلع الاضلع الرجال النقص الاضلاع

النساء تمام و دیگر مرد را در دوزخ بود بیک از زنی عربیه داشت و آن دیگر را از زنی عجمیه جوانی آنحضرت را که از عریه داشت خواست
و کاین بست همگام زفاف پذیرفت که در آنحضرت را که از عجمیه داشت پسری داد و فرستاد و آن جوان بعد از زفاف خیانت مینمود
داین داوری مجوبه آورد معاویه داشت چکنه گفت که اگر بوسن حل این عقده کند پس حاجت که در اطریق کوفه کوفت و او را بجزرت امیر المؤمنین

علیه السلام برداشته آنحضرت فرمان کرد تا چه در خنجر کند آنحضرت را که دادند آنحضرت خواستار بود مثل صدائی که داد اما در بسوی آنحضرت

و الله اعلم

کتاب شهادت از کتب امیرالمؤمنین علی علیه السلام

و اما در آن بگوید آن دختر را که در سزای داشت تا عدت او بنهایت شود پس خواهر او را بسزای آورد از پس آن یکم کفیف این کردار بر پدر دختر
 اقامه حد فرمود و دیگر در تهنیت مسطور است که امیرالمؤمنین علیه السلام از اکل طعام نمی فرمود و صیالی حاضر بود و عرض کرد در میان طعام
 و کب در فرق نباشد فرمود ای کعب سخن بکذب کردی و فرمان کرد تا دعای از آب حاضر نمود پس طعامی را از میان شق کرد و کب می آید و تهنیت
 ساخت و این هر دو را در آب انداخت پس کب سفید شد و چیزی از وی نماند و آنچه در طعام بود خوبا کشت و بیرون شد و خبر جلد
 و عروق بجای نماند فقال لهذا خلاف بینهما هذا لحم وهذا دم و دیگر مردی بجزرت امیرالمؤمنین علیه السلام آمد و عرض کرد
 مرا زنیست که خویشترین از وی عزیل می کرده ام و اینک فرزندی آورده است فرمود سپیگاه با او هم بستری شدی که قبل از آنکه بول
 کنی با وی معاودت کرده باشی گفت کرده ام فرمود این مولود فرزندتست و دیگر از امیرالمؤمنین علیه السلام از با مسیلتی پرسش کردند
 فرمود چون نسان در نار بپساده شود جسد او و جانم او و هر چیز که در اطراف است تسبیح کند پس همکار از تطهیر واجبش فقال
 عَلَيْهِ السَّلَامُ فَرَضَ اللَّهُ تَعَالَى الْإِيمَانَ تَطَهُّرًا مِنَ الشِّرْكِ وَالصَّلَاةَ تَهْنِئَةً عَنِ الْجَبْرِ وَالزَّكَاةَ لِسَبِيحًا
 لِلرِّزْقِ وَالصِّيَامَ ابْتِغَاءً لِلْإِخْلَاصِ الْحَقِيقِيِّ وَالْحَجَّ تَقْوِيَةً لِلدِّينِ وَالْجِهَادَ عِزًّا لِلْإِسْلَامِ وَالْأَمْرَ بِالْمَعْرُوفِ تَهْلِيلًا
 لِلْعَوَامِّ وَالنَّهْيَ عَنِ الْمُنْكَرِ رَدًّا عَنِ السُّفْهَاءِ وَصَلَاةً لِلزَّوْجِ الْمَهْمَلِ وَالْعَدَّةَ وَالْفِطْرَةَ حَقًّا لِلدِّيَارِ وَالْإِمَامَةَ لِحُدُودِ
 إِعْظَامِ مَا لِلدِّيَارِ وَمَنْ شَرِبَ الْحَمْرَ مَحْضًا أَوْ مَجْمُوعًا أَوْ مَجَانِحًا أَوْ شَرِبَ الْبُخَارَ أَوْ شَرِبَ الْبُخَارَ أَوْ شَرِبَ الْبُخَارَ أَوْ شَرِبَ الْبُخَارَ
 تَرَكَ الْوَلَايَةَ تَكْثِيرًا لِلنَّسْلِ وَالشَّهَادَاتُ إِذَا سَبَّحْتَهَا رَأَى عَلَى الْجَاهِدَاتِ تَرَكَ الْبُخَارَ تَهْنِئَةً لِلصَّدَقِ وَالسَّلَامِ
 أَمَا تَأْمِنُ مِنَ الْخَوَافِ وَالْأَمَانَةُ نَظْمًا لِلْأُمَّةِ وَالطَّاعَةُ نَظْمًا لِلشَّاطِرِ وَدَيْدُونُ كَسْرٌ نَزْدِيكَ اميرالمؤمنين عليه السلام
 و او هم آورد و هر یک از دیگر را بعد خویش بخواند و خود را مولود سپنداشت امیرالمؤمنین علیه السلام قهر را فرمود تا از دیوار دو سوراخ
 کرد و بنفرمود تا این هر دو سوراخ را از سوراخی پس زدن کردند پس فرمود ای قهر شمشیر رسول خدای را حاضر کن چون شمشیر حاضر کرد
 فرمود عجلت کن که چون عجلت کردی بعد بر سوزان بر آورد پس از آن تا دیب فرمود و بدست مولا ایس سپرد و گفت اگر دیگر
 باره بیفرمانی کنی بفرمایم بفرمایم تا دستت را قطع کنند و دیگر فرمود امیرالمؤمنین علیه السلام مردی را از انصار زنی را کابین چون شب زفاف
 برسد آن زن با مردی بیگانه یا برود او را نیسب سجده در برود از آن سوی شوهر بیاید و بیگانه را با زن بایق تیغ برزد و آن مرد را کشتن
 از جای بکشد و شوهر را بخون بپوشد و محول ساخت امیرالمؤمنین علیه السلام بدست مرد بیگانه را بر زن فرود آورد و آنجا پس خون شوهر فرمان
 قتل داد و دیگر این الگو از امیرالمؤمنین علیه السلام سوال کرد فقال كَيْفَ تَمَّ التَّمَاؤُ وَالْأَرْضُ فَقَالَ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ قَالَ وَمَا
 طَعْمُ الْمَاءِ قَالَ طَعْمُ الْحَيَوَةِ قَالَ كَذِبُ الْمَشْرِيقِ وَالْمَغْرِبِ فَقَالَ سَبْرُهُ يَوْمَ اللَّيْتِمِ وَسَأَلَهُ عَنْ بَقْعَةٍ مَا طَلَعَتْ
 عَلَيْهِ الشَّمْسُ إِلَّا لَحْظَةً وَاحِدَةً فَقَالَ ذَلِكَ الْجَعْرُ الَّذِي فَلَقَهُ اللَّهُ لِبَنِي إِسْرَائِيلَ وَعَنْ إِنْسَانٍ يَأْكُلُ وَيَشْرَبُ
 وَلَا يَسْتَوْطِنُ قَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ ذَلِكَ الْجَمِينُ وَعَنْ شَيْءٍ شَرِبَ وَهُوَ حَيٌّ وَأَكَلَ وَهُوَ مَيِّتٌ فَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 هُوَ عَصَى مُوسَى شَرِبَ وَهُوَ فِي تَجْرِبِهَا غَضَةٌ وَأَكَلَ مَا التَّقْتِ جِبَالِ الشَّحْوِ وَعَصِيَّتِهِمْ وَعَنْ بَقْعَةٍ عَلَا
 الْمَاءُ فِي آبِ طُوفَانَ فَقَالَ ذَلِكَ مَوْضِعُ الْكُفْبَةِ لِأَنَّهَا كَانَتْ رُبُوعًا وَعَنْ مَنْ كَذَبَ عَلَيْهِ لَبْسٌ مِنَ الْحَبْرِ
 وَاللَّيْنِ فَقَالَ ذَلِكَ الذُّبَابُ إِذْ كَذَّبَ عَلَيْهِ إِخْوَهُ يُوَسِّفُ وَعَنْ أَوْحَى إِلَيْهِ لَبْسٌ مِنَ الْحَبْرِ وَاللَّيْنِ
 فَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَأَوْحَى بِكَ إِلَى النَّجْلِ وَعَنْ أَظْهَرِ بَقْعَةٍ مِنَ الْأَرْضِ لَا يَجُوزُ الصَّلَاةُ عَلَيْهَا فَقَالَ ذَلِكَ
 ظَهْرُ الْكُفْبَةِ وَعَنْ رَسُولِ لَبْسٍ مِنَ الْحَبْرِ وَاللَّيْنِ وَالْمَلَأُ كِبَةَ وَالشَّابِطِينَ فَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ الْمَعْدُ

۲۰۳۹
در حال ادب

مردی که عزیل کرد و درش حال شد

مخفی در نظر حارثه

دعوی کردی که هر که آمد دیگر عیب خود بخواند

مشرف بیگانه با زن زفاف

سوالی این که از علی علیه السلام

جلد سیم از کتاب دوم تاریخ التواریخ در وقایع اقالیم سب

اذْهَبْ بِكَلْبِهِ هَذَا وَعَنْ مَبْعُوثِ لَيْسَ مِنَ الْحَيِّ وَالشَّابِطِينَ وَالْمَلَأَيْكَةَ فَهَذَا ذَلِكَ الْغَرَابُ فَبَعَثَ اللَّهُ
 غُرَابًا وَعَنْ نَفْسٍ فِي نَفْسِ لَيْسَ بَيْنَهُمَا قَرَابَةٌ وَلَا رَحِمٌ فَهَذَا ذَلِكَ بُولُغُ النَّبِيِّ فِي بَطْنِ الْحَوِثِ قَالَ وَمِنْهُ الطَّبِيعَةُ
 فَأَلْعِنْدَ حُضُورِ الْمَنِيَّةِ وَبُلُوغِ الْأَجَلِ قَالَ وَمَا عَصَا مُوسَى فَمَا عَلِمَهُ السَّلَامُ كَانَ يُقَالُ لَهَا الْأَرْجِيَّةُ
 وَذَلِكَ مِنْ عَوْتِجِ طُولِهَا سَبْعَةٌ أَذْرُعٌ يَذْرَاعُ مَوْشَى وَكَانَتْ مِنَ الْجَنَّةِ أَنْزَلَهَا جِبْرَائِيلُ عَلَى شُعَيْبٍ كَفْتَمِينَ
 آسَمَانَ وَبَيْنَ مَسَافَتِ جَنَدِستِ فَرَمُودِ بَايَازَةَ دَعَايَ سَهَابٍ كَفْتَمِ آبَرِاجِ طَعْمِ اسْتَفَرَمُودِ طَعْمِ حَيَاتِ كَفْتَمِ مِيَانِ مَشْرِقِ مَغْرِبِ رَاقِعِ
 بَدِستِ فَرَمُودِ مَقْدَارِ كِرْمِ فَرَمُودِ سِيَرِ قَابِ كَفْتَمِ كَدَمِ بَقَعِ اسْتَفَرَمُودِ كَقَابِ فَرَمُودِ أَنْزَلَتْهُ بَرُوسِي تَنَاقُضِ فَرَمُودِ مِيَانِ دِيَايِ كِهْ خَدَاوَنِ
 بَهْرِي سُرَيْلِ حَافَتِ كَفْتَمِ كَدَمِ انْسانِ اسْتَفَرَمُودِ مِيَا شَامِ دَرُوعِ مِيَا شَامِ فَرَمُودِ جَنَدِ اسْتَفَرَمُودِ رَحْمِ جَايِ ارْدِ كَفْتَمِ كَدَمِ خِرْمِ
 زَنْدِ كِ اسْتَفَرَمُودِ دَرُودِ كِي خَرْمِ بُوْدِ فَرَمُودِ عَصَايِ مَوْسَى كِي بِرِشَاخِ زَنْدِ بُوْدِ آبِ مِي خَرْمِ بُوْدِ جَوْنِ قَطْعِ شَدِيدِ سَتِ مَوْسَى جِبَالِ مَهْرِ
 بِلَعِ كَفْتَمِ كَدَمِ بِنِ بَعْدِ طُوفَانِ نُوحِ بِرَفْرَازِ آبِ بَايَازَةَ فَرَمُودِ مَوْضِعِ كِهْ جِهْ بِرَفْرَازِ بُوْدِ كَفْتَمِ كَدَمِ كَسِ كَبْدِ آيُودِ شَدِيدِ حَالِ كِهْ نَارِ
 بُوْدِ نَارِ اسْتَفَرَمُودِ كِي كِهْ بِنِ يَوْسُفَ لُودِ شَدِيدِ كَفْتَمِ كَدَمِ كَسِ مَبْطُوحِي شَدِيدِ حَالِ كِهْ نَارِ جِنِ بُوْدِ دَنَابَزَانِ فَرَمُودِ نَبْرُوسِ خَلِ كِهْ
 فَرَمُودِ وَآخِرِ ذِكْرِكَ إِلَى الْخَلِّ كَفْتَمِ كَدَمِ تَرَازِ مِي كِهْ بَسْتِ كِهْ بَرِ كِهْ نَارِ شَايِدِ فَرَمُودِ بَامِ كِهْ كَفْتَمِ كَدَمِ اسْتَفَرَمُودِ نَارِ جِنِ اسْتَفَرَمُودِ
 اَزْ اسْتَفَرَمُودِ نَارِ مَلِكِ نَارِ مَبْطُوحِي فَرَمُودِ هَرِ كِهْ سِلْمَانِشِ سَبْعِي عَشْرِينَ سِتَارِ فَهَذَا ذَلِكَ كَفْتَمِ كَدَمِ مَشْرِقِ
 كِهْ نَارِ جِنِ اسْتَفَرَمُودِ نَارِ مَبْطُوحِي فَرَمُودِ غَرَابِ خَمَا كِهْ فَرَمُودِ بَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا كَفْتَمِ كَدَمِ نَفْسِ دَرُوعِ كِهْ جَايِ
 بِي كِهْ قَرَاتِي دَرِ مِيَانِ اِيْشَانِ بَا شَدِيدِ فَرَمُودِ يَوْسُفَ سَمِيرِ رَسْمِ مَبْطُوحِي جَايِ كَفْتَمِ كَدَمِ قِيَامَتِ جِهْ وَقْتِ اسْتَفَرَمُودِ مَسْجِدِ مَرَكِ
 دَرِ سَبْدِ نِجْلِ كَفْتَمِ عَصَايِ مَوْسَى حَيْتِ فَرَمُودِ بَرِاعِ مَوْسَى مَفْتِ ذَرَاعِ بُوْدِ اَزْ عَوِجِ وَجِرْمِ نَارِ جَنَّتِ مَبْطُوحِي آيُودِ دِي كِهْ اَزْ اِيْشَانِ
 حَدِيثِ كَرْدِهْ اَنْدَكِهْ دَوْتِنِ بُوْدِي اَزْ اَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ السَّلَامِ سَوَّالِ كِهْ كَدَمِ كِي اسْتَفَرَمُودِ كَدَمِ اَزْ اَدْوَابِ اسْتَفَرَمُودِ كِهْ اَزْ اَسْمِ بِنِ
 كَوْنِ نَامِ سَبْشَا مِيرُودِ دَرُودِ نَوْرَاتِ اَنْجِيلِ اَوْتِي مِ وَبِحِجَانِ دَرُوعِ اَنْ شَا مَسْطُورِ اسْتَفَرَمُودِ كِهْ تِلَاوَتِ مِي كِهْ اَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ السَّلَامِ اسْتَفَرَمُودِ
 سَمْرُودِ كَفْتَمِ فَرَمُودِ اَنْ كِي اَكْثَانِي مِتِ اللَّهُ دُنْبَانِ الْوَالِدِ الْفَقَاهِ لَا شَرِيكَ لَهُ اَنَا اَنْزَلْتُ اِيْشَانِ اَسْمِ بِنِ اَدْوَابِ
 وَآنَكِهْ چَا رَمِ نَارِ نَبْرُوسِ مِي كِهْ اَسْرَفِيلِ اَنْدَكِهْ اَسْرَفِيلِ اسْتَفَرَمُودِ اسْتَفَرَمُودِ اسْتَفَرَمُودِ اسْتَفَرَمُودِ اَسْرَفِيلِ وَبِرُودِ فَرَمُودِ
 وَآنِ نِجِ رَا كِهْ شَمِ مِتِ نَارِ اسْتَفَرَمُودِ كِهْ خَدَاوَنِ بِرِغْمِ اَسْتَفَرَمُودِ اَسْرَفِيلِ اَسْرَفِيلِ اَسْرَفِيلِ اَسْرَفِيلِ اَسْرَفِيلِ اَسْرَفِيلِ اَسْرَفِيلِ
 فَخَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ شَرَحْنَا كِهْ خَدَاوَنِ مَكْنَا تَرَا خَلَقَ كَرْدِ اَمَّا اَنْ مَهْتِ فَسَبْعَ سَمَوَاتٍ طَبَقَاتٍ
 وَآمَّا السَّمَاوَاتُ وَبِحِجَانِ عَرَشِ رَبِّكَ فَوَاطِنُ يَوْمَئِذٍ ثَمَانِيَةٌ مِتِ مَكْنَا اسْتَفَرَمُودِ كِهْ عَرَشِ اسْتَفَرَمُودِ مِي كِهْ اَسْرَفِيلِ اَسْرَفِيلِ اَسْرَفِيلِ
 كِهْ مَوْسَى بِنِ عَمْرَانَ آيُودِ اَمَّا الْعَشْرَةُ فَيُنْزَلُ عَلَيْكَ عَشْرَةُ كَامِلَةٌ اَنَا بَايَازَةَ اَنْجَبِ اسْتَفَرَمُودِ كِهْ يَوْسُفَ مَبْطُوحِي عَرَشِ رَبِّكَ اَنْزَلْتُ
 اَحَدَ عَشْرٍ كَوْنِ اَنَا دَوَانِدِهْ عَدَدِ شَهْرَاتِ كِهْ نَدْتِ سَالِ دَوَانِدِهْ مَابِستِ اَنَا سَبْرُودِ اَسْتَفَرَمُودِ كِهْ يَوْسُفَ بَايَازَةَ اَسْرَفِيلِ اَسْرَفِيلِ
 وَالْقَمَرِ رَا اِيْشَانِ مِي مَلَا جِدِ بِنِ اِيْشَانِ بَرِ اِيْشَانِ دِي نَدِ شَمْسِ قَمَرِ بَرِ اِيْشَانِ بَرِ اِيْشَانِ بَرِ اِيْشَانِ بَرِ اِيْشَانِ بَرِ اِيْشَانِ بَرِ اِيْشَانِ
 قَدِيلِ نُوْرِ كِهْ مَعْلُوقِ اَنْ مِيَانِ آسَمَانِ مَبْطُوحِي وَجِبْتِ دَرِ شَمْسِ نَبْرُودِ خَدَاوَنِ مَقِيَامَتِ اَنَا بَايَازَةَ اَسْرَفِيلِ اَسْرَفِيلِ اَسْرَفِيلِ اَسْرَفِيلِ
 كِهْ كَسْبِ مَسْجِدِ اَزْ لَوْحِ مَحْفُوظِ آسَمَانِ نِيَا اَمَّا شَا نَزْدِهْ اَنْ شَا نَزْدِهْ صَفْحَاتِ اَزْ مَلَا كِهْ دَرِ اطْرَافِ عَرَشِ مَبْطُوحِي اَمَّا بَعْدُ اَنْ
 اَسْمِ اسْتَفَرَمُودِ اَزْ اَسْمَا خَدَاوَنِ كِهْ دَرِ مِيَانِ مَبْطُوحِي دَرِ وِزْجِ مَكْنُوسِ اَكْرَامِ نَبْرُودِ كِهْ نَابِ اِيْشَانِ دَرِ آسَمَانِ وَبَيْنِ اسْتَفَرَمُودِ
 مَبْطُوحِي اَنَا مَبْطُوحِي اَنْ مَبْطُوحِي اَسْمَا مَبْطُوحِي اَسْمَا مَبْطُوحِي اَسْمَا مَبْطُوحِي اَسْمَا مَبْطُوحِي اَسْمَا مَبْطُوحِي اَسْمَا مَبْطُوحِي

سؤال
یهودی

در بیان این

جلد سیم از کتاب دوسم نامح التواریخ در وقایع اقبالیم سید

۲۴۲ که در میرالمومنین علیه السلام را دیدار کرد و فرمود سخن از در حکمت بگویی فقال ما أحسن توأضع الأغبیاء للفقراء
قریبه إلى الأغبیاء فقال أمیر المؤمنین و أحسن من ذلك بیة الفقراء علی الأغبیاء بیعة بالله خیرتین خیرا

عنه
علی علیه السلام خیرا
در جواب

باب زریاب نوشت و دیگر در امالی سفید و تاریخ بغداد مسطور است که امیرالمومنین علیه السلام خضر را در خواب دید فرمود سخن از زریاب
گفت دست خویش را بنمود که این سخنان با جلی سبز مقرب بود فلما کنت میتا صیرت حیا و عن فلینیل لثود میتا یعنی مرده بودی
زنده شدی و زود باشد که مرده باشی نگاه فرمود تا این لذارا البقاء و بیئنا و دغ لذارا الغناء و بیئنا یعنی نهانه از بر حضرت بکن

بیرون
شدن دست خیر
از قبر

و خاند نیاراد است بزار و دیگر عبد الله بن سلیمان زبالی عبد الله علیه السلام حدیث میکند که امیرالمومنین علیه السلام بعد از رحلت رسول خدا
صلی الله علیه و آله چون بحیث جلد و پیران در امر سلیمانان تکمیل شد بتزویک قبر رسول خدی صلی الله علیه و آله فقال یا ابن
آدم ان القوم استضعفون و کادوا یقتلوننی یعنی این قوم مرا ضعیف کردند و نزدیک بود مرا بکشند از قبر رسول خدی

نمیرد بگناه

صه عیاره و آله دست بیرون شد که شناخته شد که دست رسول خدا و آوازی برآمد که معلوم بود که او از رسول خداست بجانب او
یعول یا هذا کفرک بالذمه خلفک من ثواب ثم من نطفه ثم سوتیک رجلا یعنی امیر و آبا کافر شدی بخدا

خطاب
خضر امیرالمومنین
علیه السلام

تور از خاک بیا فریسی از نطفه و علقه پرورید تا مردی شد و دیگر عبد الله بن حسن بن حسن زید روید خود از امیرالمومنین علیه السلام
حدیث میکند که یک روز امیرالمومنین علیه السلام در مسجد کوفه بود آفتاب پشت و سیاهی چهار فرسود گرفت تا گاه مردی با جامه سفید از
باب قبل مسجد درآمد و از قضای او قایدان شکر و پاسانان درآمدند امیرالمومنین علیه السلام فرمود چه اندیشیدید و از هر چه حاضر شد

الادبیر من تخلفه فی الغل

عرض کرد که زکات نبردنا شناخته را اگر سیم بر سیدیم که بر تو خدیری نیشد فقال کلا قال لیسر قوارحی من الله
الخطبوط من لیل السماء فرمود باز شوید خداوند شمار رحمت کند اگر قسم که شمار از اهل زمین محفوظ دارد مرا از اهل آسمان که عمر
خواهد کرد پس آن مرد فرمود امیرالمومنین علیه السلام توقف نمود چنانکه زنده و آنگاه بود پس گفت یا امیرالمومنین جانم خلافت را که خاص تو بود
دست باز داشتی و از بر دیگران گذاشتی و حال آنکه خلافت تو محتاج بود اگر چند تو محتاج خلافت نبودی لغد فکلمک قوم و

جلسوا و اجلسک قد اهلهم علی الله و انک ذاهب فی الدنيا و عظیم فی السموات و الارض ان لذلک فی الاخر
مواقف کثیرة تقر بها عبود شیعک و انک استبدنا لا و صیاء و اخوک سیدا لا ینبأ ثم ذکر الاممه
الاثنی عشر فانصرف عرض کرد یا امیرالمومنین جماعتی بر تو سبقت حبسند و بجای تو نشینند و خداوند ایشان را عذاب کند همانا تو
در دنیا زاهدی و در آسمان درین عظیم و در آنجهان آنکانت و سرت داری که چشم شیعیان تو روشن شود و تو فی سیه او صیاء بر آید
انبیاء نگاه اندازشی عشر را یک بیک بر شمر و طریق رحمت گرفت امیرالمومنین علیه السلام روی با حسنین کرد و فرمود خداوند نسبت دهد

من خضر علیه السلام بود

ذکر احوال امیرالمومنین علیه صلوة و سلام با طیب و شکر طیبین

تکر
در احوال امیرالمومنین
با طیبین

ابن شراشوب از علی بن محمد صفوی حدیث میکند که گفت طیبین را دیدم که در مرا گفت تو کیستی گفتم از فرزندان آدم فقال لا اله
لا اله انت من قوم یزعمون انهم یخون الله و یبغضونه و یبغضون اهلین و یطیعونه گفت شما را جماعتی
رسیده که گمان دارند دوست میدارید خدای را و عیبان او میکنند و میسندارید دشمنان طیبین و اطاعت میکنند او را که تو کیستی

بجمله
صفوی امیر

قال اما صاحب الامم الکبیر و الطیل العظیم انا فانیل هابیل انا الزاکب مع نوح الشیر و الفک ان انا خافو
نا فیه صالح انا صاحب ابراهیم انا مدبر قتل یحیی انا منک قوم فرعون من التیل انا محیل البحر و فانیله الی

موضا المصدا

کتاب شهادت از کتب امیرالمؤمنین علی علیه السلام

موسى انا ضایع الجليل بنى اسرائيل انا ضایع منشاور ذكرونا انا الشايع مع ابرهه الى الكعبة يا ابي انا الجمع
 لقتال محمد يوم احد وحنين انا ملقى الحديد يوم التقية في فلوس المناضين انا ضایع لهودج يوم الخريبة
 والبصر انا الواض من عسكر صيغين انا الشام يوم كربلاء المؤمن انا امام المناضين انا مهلك الاولين
 انا مفضل الاخيرين انا شيخ التاكين انا ركن الفاسطين انا ظل المارفين انا ابو مائة مخلوق من نار لا يظلم
 انا الذي غضب الله عليه وبت العالمين چون الميسر بن كها ترساي برد وصفات خویش بر شمره صوتی گفتی ای امیرالمؤمنین
 قسم میدهم بحق که خدایا برتست مرا بکار می لالت کن که با خدای تقرب جویم وارو استعانت جویم در نوابی بر فقال افزع من
 دنياك يا لعنات والكفارات واسئعن على الاخوة محبت علي بن ابي طالب عليه السلام وبقض اعدائهم فاني
 عبدك الله في سبع سمواته وعصيته في سبع ارضيه فلا وجدك ملكا مقربا ولا نبيتا مرسل الا
 بتقرب محبتك ابي گفت کار دنیا را قناعت کن بغاف و کار آخرت را محبت علی بن ابیطالب و بعض دشمنان او سپرد از چشم خدایا
 در هفت آسمان عبادت کردم و در هفت زمین عصیان و بزمیدم ندیدم ملک تقربی و پیغمبر مرسلی که بی حجت علی تقرب خدای تو را بدست
 و غایب گشت صوتی نزدیک ابو جعفر علیه السلام آمد و گفته گفت فقال عليه السلام امن الملعون بلسانه و كفر
 بقلبه فرمود این ملعون بزبان ایمان می آورد و بدین کار است و دیگر ابو جعفر بن ابیودر در امتحان سند با بن عباس می سازد که گفت
 در خدمت رسول خدا و علی علیه السلام در آستانه کعبه بودیم ما که شخصی عظیم در پهلوی کن میانی دیدار شد که صورت فعلی داشت رسول
 خدای او را من فرستاد امیرالمؤمنین عرض کرد این چیست رسول الله فرمود او را پیشناسی امیرالمؤمنین است علی علیه السلام بروی می افت
 و پیشانی و خروطوم او را گرفت و بگفت یا رسول الله او را بگویم فرمود یا علی که رسیدی که خداوند او را تا قیامت صلت نموده است
 فقال بلهس دعي يا علي ابشرك ما اعليك ولا على شيعتك سلطان والله ما يبغضك احدا الا ما اراد
 اياه في رحمة ابيه وولده وماله كما هو في القران وشايد كنتم في الاموال والاولاد ابي گفت یا علی مراد است باز
 دار تا ترا شارت میم که مراد تو و بر شیعیان تو دست نیست سو کند با خدای که بر دشمنان تو را الا آنکه من با پدر او آنچه در رحم مادر
 نهاده شریکت و در اموال او و شریکم چنانکه خدای فرماید و شاید که تم فی الاموال و الاولاد پیغمبر فرمود و از بگذارد و علی دست باز
 داشت و دیگر کلینی از ابو جعفر علیه السلام حدیث میکند که یک روز کا می امیرالمؤمنین علیه السلام بر غیر حاجی داشت شعبانی ظاهر گشت
 مردمان بدفع او برخاستند امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود دست باز درید پس آن را رد تا بیاید تا پای خبر بر امیرالمؤمنین سلام داد آنحضرت
 فرمود گستی عرض کرد من عمیر بن عثمانم در من از جانب تو بر جماعت حج خلیفه داشت نیک نموده و مرا وصیت کرده که بخیر تو باشم
 و فرمان تو را بدانم فرمود تو را بجای بد خلیفه دادم و پسر من کار می صیت میکنم و دیگر در کتاب ابی اسیم و کتاب بن قیاض اسمعیل
 ابان با بساد خود از ام سلمه حدیث میکند که علی علیه السلام با اتفاق طلال از قعای رسول خدای راه برگرفته و بر اثر آنحضرت می فرستد
 چون بدانان که رسیدند اثر آنحضرت ناپدید گشت و مردی آشکار شد که بر عصای خویش تکیه کرده و مانند شبانان جامه زکرون
 امیرالمؤمنین علیه السلام طلال را فرمود بجای باش تا من خبری با آرام و با آمدن تو نزدیکم و بانگ در داد که یا عبد الله یا رسول خدایا
 دیدار کردی گفت مگر از برای خدای رسو می باشد امیرالمؤمنین علیه السلام در غضب شد و سسکی برداشت و سبک او پرانید سکت بر پیشانی
 او آمد و صیحه عظیم زد تا که خلیفتمای ترا کنم ز پس یکدیگر زمین را و کوهها را گرفت و آنمرد را احاطه کرد و اینوقت دو مرغ یکی از جانب راست
 آمد یکرا از جانب چپ با دید شد و بر انبیا همی بال زدند تا بجهله مرتفع گشت و آن دو مرغ بجانب فرز جیل طبران کردند امیرالمؤمنین علیه

گرفتن
 علی علیه السلام علم امیر
 بصورتی

آمدن
 عمیر بنی نزد علی علیه
 است سلام بصورت
 اردنا

سکت
 ندن علی شایسته
 امیر